

Hai Mặt

Contents

Hai Mặt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	24
12. Chương 12	28
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 18-2: Thiếu	49
20. Chương 19	49
21. Chương 20	53
22. Chương 21: Phiên Ngoại	57

Hai Mặt

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã, hắc ám văn, bệnh trạng công x bác sĩ thụ, tâm thần phân liệt

1. Chương 1

Trong phòng bệnh yên tĩnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng, tôi tháo ống nghe xuống, lắc đầu nói với y tá đứng cạnh: “Bệnh nhân đã tử vong, báo viện trưởng đi.” “Vâng, bác sĩ Hạ.”

Tôi tên Hạ Duẩn, 24 tuổi, là bác sĩ cao cấp của ngoại khoa não bệnh viện bậc nhất thành phố, và có lẽ cũng là bác sĩ trẻ nhất trong khoa, ha ha, đừng hỏi tại sao tôi trẻ tuổi mà lợi hại đến vậy, tôi sẽ kiêu ngạo tự mãn mất, cũng chỉ là chỉ số IQ cao hơn một chút xíu ấy mà. Còn về ngoại hình, từ chiều cao đến mặt mũi đều tuyệt đối xứng đáng với phụ nữ trong xã hội này, khiến các cô ấy mặt đỏ ửng mê đắm nhìn theo tôi đến thiếu chút nữa quên hít thở, bước đều bước, không có ngoại lệ đâu, song rất đáng tiếc, tôi đã xác định rõ xu hướng tính dục của bản thân rồi, cho nên phụ nữ cũng chỉ là bạn bè nhìn nhau rồi thôi, tôi không chơi song.

Tôi nhìn người chết nằm lẳng lẳng trên giường, khá đáng tiếc, là một cậu nhóc mi thanh mục tú, gầy gầy cao cao, nhìn dáng dấp này không chừng chưa đến 20 tuổi. Bởi thân thể không có ngoại thương, các hạng mục nội khoa cũng không có vấn đề gì, nên được đưa đến trị liệu ở khoa não, nhưng trải qua một lượt kiểm tra cẩn thận, tôi xác định ngoại khoa não chúng tôi không thể làm gì cho anh bạn trẻ tuổi này, “phản cứng” não bộ hoàn toàn không có gì dị thường hết. Xem ra có khả năng hệ thần kinh não bộ của cậu ta xảy ra vấn đề dẫn đến bất tỉnh hôn mê, cần được đưa đến chỗ Phong kiểm tra, có điều mấy cái phân tích này đều phí công rồi. Y tá nói cậu ta được phát hiện ngã ở lề đường rồi được người đi đường đưa tới đây, vậy nên tư liệu bệnh nhân gần như không có, ngay cả tên cũng không biết, mấy ngày nay hôn mê không tỉnh, dấu hiệu mạng sống càng lúc càng yếu, mà vẫn không có người thân đến nhận người, bệnh viện xác định không thể thu lại phí chẩn bệnh, nên viện trưởng đã sớm hạ lệnh ngừng chữa trị, để cậu ta nằm ở chỗ tôi chỉ là chờ cậu tắt thở thôi. Dưới cái nhìn của ông ấy, không ném kiểu bệnh nhân không gốc gác không thu được phí chẩn bệnh ra ngoài đã có thể xem là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Thật ra tôi vẫn còn rất hứng thú với anh bạn trẻ xinh đẹp không tên nằm hôn mê này, không thể phủ nhận một phần cũng là vì xu hướng tính dục quái rối làm tôi có chút thương hương tiếc ngọc, mà quan trọng hơn chính là tôi rất thích khiêu chiến với vấn đề nan giải không biết nguyên nhân phát bệnh như này trong y học, thật không phụ lòng từ lúc bắt đầu học đại học đã gánh vác danh hiệu “Một sĩ” với Phong.

Mà nhắc đến Phong, cậu ấy tên Hứa Phong, là bạn tốt của tôi, chúng tôi từ lúc học đại học đã ở cạnh nhau, sau đó lại cùng nhau nghiên cứu thạc sĩ tiến sĩ mãi đến khi công tác ở cùng một bệnh viện, cậu ấy là bác sĩ cao cấp của khoa thần kinh não, điều đáng tiếc đó là vì cậu lớn hơn tôi 1 tháng, nên cái hào quang bác sĩ trẻ nhất khoa tôi sẽ không chia nửa nào cho cậu ấy. Cảm tình của hai chúng tôi tốt vô cùng, hơn tất cả ranh giới bạn bè và người yêu. Tôi thường buồn bực tự hỏi đến tột cùng là vì cái gì, tôi không phải là kiểu quân tử không ra tay với bạn bè, huống chi cậu ấy cũng thích đàn ông, cũng không phải vì vấn đề ngoại hình, tuy tôi cực kỳ tự kiêu với ngoại hình của bản thân, nhưng tôi thừa nhận Phong tuyệt đối là một mỹ nam. Người cao 1m83 chỉ thấp hơn tôi có 3cm, nhưng cảm giác tinh tế hơn nhiều lắm, da dẻ rất trắng, không giống với tôi da nhàn nhạt màu lúa mạch (thật ra trong đám đàn ông tôi cũng xem như da trắng rồi), ngũ quan tinh xảo như ngọc, mắt phượng hơi dài, lông mày hẹp mà dài, mũi thẳng môi mỏng, màu tóc có chút nhạt, hơi uốn lượn thành độ cong mềm mại, phối hợp với cặp kính gọng vàng, nhìn toàn thân ngoại trừ đẹp thì vẫn là đẹp, hơn nữa còn dịu dàng lương thiện không chịu nổi. Tại sao bên người có một đại mỹ nam gần kề như vậy, mà tôi vẫn không có tín hiệu là thế nào?

Chuyện này cũng không phải vấn đề của một mình tôi, hồi học đại học có ở cùng một ký túc xá, cũng từng thử nghiệm rồi, tôi dùng ánh mắt mê người nhất dịu dàng nhất nhìn cậu, theo ngày thường nhìn thoáng qua đã có thể giật điện một đám người, điện áp của ánh mắt này chắc chắn không kém là bao so với sét đánh, đáng tiếc sau 3 giây khí phách, Phong phì cười, cả người run rẩy bắn nước miếng vào gương mặt gần sát của tôi, sau còn chúi chúi nói “Xin lỗi, xin lỗi...”, đấy là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Phong nho nhã cười phóng đại như vậy. Từ đó về sau, hai chúng tôi thông suốt một nhận thức chung — tính gì thì tính, tự tìm người yêu cho bản thân đi.

Tiếng gõ cửa khẽ vang lên.

“Vào đi”, tôi lên tiếng.

Phong tao nhã bước vào, áo blue trắng càng làm cậu như một thiên thần, đẹp đến không chân thực.

“Duẩn, nghe nói lại có một người trẻ tuổi chết à.” Giọng nam hiền hậu nghe rất thoải mái, vô cùng hợp với người cậu.

“Ừ.” Chẳng trách Phong dùng chữ “lại”, mấy tháng nay đã có 6, 7 người chết tương tự vậy rồi. “Tương tự” là ý chỉ cùng không gốc gác không thu được phí chẩn bệnh, không tra ra nguyên nhân phát bệnh, vả lại, đều là những cậu trai xinh đẹp trẻ tuổi, hơi kỳ quái đúng không? Thế nhưng bệnh viện chỉ viết giấy chứng tử rồi giao cho các ban ngành liên quan thôi, còn chuyện xác định thân phận người chết hay tiến hành điều tra phát hiện điểm khả nghi là công việc của ban ngành công an, chỉ có điều tiền đề là không ai báo án cả, vậy thì ai sẽ đi quản chuyện như này chứ?

“Ày, thật đáng thương, đáng lẽ nên đưa bọn họ đến chỗ của mình, biết đâu mình có thể giúp đỡ gì đó.” Phong thở dài, trong mắt tràn đầy không nở và thương tâm. Tôi nói rồi mà, Phong là một thiên thần.

“Đừng đùa, chỗ cậu là phân khu công nghệ cao tinh vi, viện trưởng sao có thể đưa cái người chỉ là nhặt được trên đường tới được, không chừng ông ấy còn chê những người đã đưa họ tới là mấy kẻ lảm sự ấy chứ. Không tiền thì không ai giúp được, vừa hay gần đây chỗ tôi có giường ngủ, bằng không phòng giường của ngoại khoa nào còn chưa đến lượt cậu ta nằm lên đâu.”

“Cái miệng này của cậu đó, nói chuyện vẫn cay nghiệt như vậy, người nào không biết cậu sẽ nghĩ cậu thật sự là kẻ máu lạnh mất.” Tuy nói vậy, Phong vẫn nở nụ cười với tôi.

Tôi nhe răng cười hì hì: “Đừng nghĩ cái này nữa, viện trưởng quá mức thiện tâm nên quyết định năm mới này thả cho chúng ta được 3 ngày nghỉ, có kế hoạch gì không?”

“Ôi? Thật không? Mình mới biết đây, đã lâu không nghỉ rồi, ở nhà nghỉ cho khỏe cái đã, đọc sách nghe nhạc ngủ nướng đã rất hạnh phúc rồi.”

“Thật giống với phong cách của cậu, nhưng cậu cũng nên nghỉ ngơi nhiều vào, nhìn sắc mặt cậu không tốt, có chỗ nào không thoải mái à?”

Phong nghe vậy ngậy người, đôi tay thon dài lướt qua gương mặt có chút gầy gò: “Rất rõ ràng hả? Gần đây mình cứ thấy buồn ngủ thế nào ấy, khoảng mấy tháng nay có lúc sáng sớm còn nhúc eo đau lưng nữa.”

“Ha ha, buổi tối quá mức cuồng nhiệt thì sáng sớm đương nhiên nhúc eo đau lưng rồi, bảo La Dực tiết chế chút đi.” Tôi đầy xấu xa cười nói. La Dực là bạn trai của Phong, có mở một phòng khám tâm lý tư nhân, hai người họ hẹn hò cũng gần 2 năm rồi, người ngoài có thể nói anh ta là kiểu phóng khoáng, ngay thẳng, cầu thả, qua loa bất cần, hoặc thiếu thông minh (tôi thường tổn thương anh ta như thế trước mặt Phong), nhưng tình cảm của hai người rất rất tốt.

“Cậu đó, trước hết mình đi thu dọn đồ đạc đã.” Phong trừng mắt nhìn tôi, đỏ mặt đi ra ngoài.

2. Chương 2

Nghỉ làm rồi, tôi tùy ý đi trên đường cái lấp kín bầu không khí hân hoan vui mừng của năm mới, được hít thở không khí tươi mát trong lành này, quá tuyệt, cuối cùng cũng có 3 ngày không cần phải ngửi mùi thuốc sát trùng rồi, cuối cùng cũng có thể tạm thời cách ly với cái màu trắng lạnh lẽo. Tôi thích nghề nghiệp của mình, nhưng không có nghĩa tôi cũng thích cái nơi bệnh viện mưu sát khứu giác và tri giác màu ấy. Đi dạo trên đường đến hơn 9 giờ, tôi gặm hamburger đi về nhà, miệng còn ngâm nga bài hát thịnh hành được bật liên tục trong cửa hàng ban này.

Tôi quẹo vào ngõ nhỏ có ánh đèn mờ mờ, thì nhìn thấy một bóng người loạng choạng đỡ tường từ đằng xa đi tới, cái bóng dài nghiêng trái ngã phải. Tôi nhú mày lại, chẳng lẽ uống rượu say? Trong chớp mắt đi lướt qua, tôi bất ngờ không ngửi thấy mùi bia rượu nào cả, một giây sau, người kia ngã bịch xuống đất, thật ra âm thanh cũng không lớn lắm, vì người đó ngã vào người tôi.

Tôi không kịp trở tay nên ngã dọng ra sau tường, vội vàng bắt lấy vai cái người đang ngã phịch vào người mình, hai tay cảm nhận được xương bả vai của cậu ta góc cạnh rất rõ ràng. Kéo cậu ra một khoảng, dưới ánh đèn mờ mờ tôi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy có vẻ cậu ta rất thanh tú, chỉ là mặt gầy đến đáng sợ, hết như một cái đầu lâu bọc da, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài tạo ra một vệt bóng râm, dưới ánh sáng trông càng thêm rõ ràng, tính chất nghề nghiệp làm tôi thăm dò hô hấp của cậu ta, yếu ớt khiến người hoài nghi phải chẳng 1 giây sau sẽ đứt bóng, dưới tình huống như vậy mà còn có thể đi một đoạn đường dài thế này, rất khó mà tin nổi. Tôi không chút do dự nào ôm cậu ta lên bước nhanh về nhà. Hình như cậu rất cao, vậy nên càng lộ ra chuyện cậu gầy quá mức, ôm vào rồi cảm giác rất rất nhẹ, như ôm một bộ xương vậy.

Tôi mở cửa, bật đèn, cẩn thận ôm cậu ta lên giường, dù vẫn đang hôn mê nhưng cậu vô thức rên khẽ lên, rất khẽ thôi nhưng vẫn thấm đầy thống khổ vô tận. Trên người cậu ta có thương tích? Tôi nhẹ nhàng cởi cúc áo sơ mi của cậu ra, trời ơi! Tôi hít một ngụm khí lạnh.

Rất khó tìm được một chỗ còn nguyên vẹn trên cái thân thể gầy yếu tựa da bọc xương trước mắt, vết thương lớn nhỏ ứ máu tím đen đỏ xanh trải rộng đan xen, có cái đã nửa khép lại, có cái vẫn còn thấm máu, vết thương ở hai cổ tay mơ hồ lộ ra xương trắng. So với gương mặt trắng bệch đến gần như trong suốt không một chút tỳ vết hay vết thương nào, thì cơ thể đầy thương tích này càng lộ ra vẻ khủng bố kinh dị. Dù thường xuyên cầm dao giải phẫu mổ đầu người ta ra mà tôi vẫn nổi hết da gà, cảm giác cơn ớn lạnh lẫn trốn đâu đây. Ổn định lại tâm tình, tôi cúi thắt lưng của cậu ra, kéo quần xuống, thê thảm vô cùng,

vết thương khép lại hoặc rách ra chẳng chịt đủ chỗ, hơn nữa càng vào gần phần bắp đùi non thì vết thương càng dày, càng sâu. Tôi giờ đầu ngón tay không nén nổi run rẩy cởi quần lót cậu ra.

Ờ... Thật ghê tởm... Tôi không nhìn nổi nữa quay đi ới hết ra sàn, nhìn thấy phần hamburger mình vừa ăn trải qua bộ phận tiêu hóa chỉ còn lại mớ xác nhầy nhụa. Toàn bộ dương vật của cậu đỏ thẫm, tôi hoài nghi có phải là lớp biểu bì đã bị cắt đi hết không, một thanh sắt mỏng quấn chặt từ gốc vòng xuống đỉnh, phần thừa ra được cắm hết vào linh khẩu, không biết phần cắm vào ấy dài bao nhiêu, dưới sự chống đỡ của thanh sắt, dương vật vẫn duy trì trạng thái nửa đứng thẳng.

Đằng trước bị hành hạ thành như vậy, còn mặt sau... Tôi yếu ớt lật người cậu lại, hết sức nhẹ nhàng tách mông cậu ra... “Hang động” đằng sau của cậu ta bị một loại như là sáp nến dính kín lại, tôi cố gắng lấy móng tay cạy phần sáp nến ấy xuống, nhưng nhận rõ cậu run lên, nhất định rất đau. Tôi miễn cưỡng vận động cái đầu gần như ngưng trệ của mình để suy nghĩ cách, rồi móc một cái hột quet từ trong túi áo, bật lửa ở mức nhỏ nhất, cẩn thận từng chút một hơ ngọn lửa vòng quanh phần sáp nến, nhìn nó dần nhão ra, tôi di ngón tay lên, phần sáp tan dần, ngay lập tức một mùi tanh hôi ứa ra, luồng chất lỏng màu trắng vẫn đục lẫn theo tơ máu chậm rãi chảy tràn ra từ miệng huyết sưng đỏ thối rữa, là tinh dịch. Không ngờ lại niềm phong thứ này trong cơ thể người khác... Biến thái... biến thái... biến thái... Cùng với tiếng tim đập và co giật nơi hạ bộ, hai chữ này cứ quẩn quanh trong tâm trí tôi.

Tôi lão đảo chạy vào nhà vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt, nhìn gương mặt căng chặt môi tái mét nhợt nhạt trong gương, tôi không ngừng nhủ thầm phải tỉnh táo phải tỉnh táo, mày có thể lấy khối u từ não xuất huyết mà không một chút căng thẳng, thì mày có thể cứu cậu ta, giờ đây chỉ có mày mới có thể cứu cậu ta... Tôi giờ thẳng hai tay ra, nhìn chúng từ từ bình tĩnh lại. Xong tôi xoay người, cầm hòm thuốc quay về bên giường.

Mặc dù cậu ta còn đang hôn mê, tôi vẫn chích một mũi thuốc gây tê vào mạch máu, bằng không cậu nhất định sẽ đau đớn mà tỉnh. Là một người bác sĩ, tôi chắc chắn đứng hạng ưu tú, khử trùng cho vết thương, tiêu độc, bôi thuốc, băng bó, hết thấy đều tiến hành rất thuận lợi, chỉ là đến khi chậm chậm tháo thanh sắt ra, lúc từ từ rút nó tôi vẫn không nhìn được mà run tay, nếu phẫu thuật não cho người ta mà như vậy, chắc chắn tôi sẽ thành bác sĩ giết người. Sau một hồi bận bịu, tôi lau mồ hôi trán, cũng còn tốt, lớp da ngoài của dương vật vẫn còn, những ngoại thương còn lại không thành vấn đề trong mắt tôi.

Tôi nhìn đồng hồ, dược hiệu của thuốc mê sắp hết rồi.

Quả nhiên, lông mi của cậu khẽ run run, sau chốc lát giây dựa, tôi nhìn thấy một đôi mắt trống rỗng vô thần, nhưng rất đẹp, không hề lãng phí cho hàng mi dày rậm cong cong của cậu. Có vẻ như đã một thời gian rồi chưa được nhìn thấy ánh sáng nên mới xuất hiện hiện tượng tạm thời không thấy sự vật dưới kích thích của ánh đèn, tôi kiên nhẫn ngồi bên giường quan sát con mắt cậu ta từng chút từng chút nhiễm ánh sáng, sau vài cái nháy mắt, nhãn cầu bắt đầu thoáng chuyển động, mãi đến tận khi cậu ta chuyển tầm mắt lên người tôi.

3. Chương 3

Cậu lập tức kinh hoàng trợn to hai mắt, người kịch liệt run rẩy, thậm chí hàm răng cũng run cầm cập, trong ánh mắt biểu lộ cực độ hoảng sợ và khiếp đảm, còn có thêm sự tuyệt vọng vô lực. Tôi dám cá, nếu

hiện tại cậu có dù chỉ một chút sức lực thì nhất định sẽ nhanh chân bỏ chạy, nhưng nhìn cậu sợ hãi thành như này, e là sẽ bị run chân chạy cũng chạy không nổi.

Tôi trưng ra một nụ cười mỉm nhả nhận nhất đáng tin cậy nhất thân thiện nhất và có mị lực nhất với cậu, hơi dùng sức nắm chặt khớp tay gầy như cái ống tre của cậu để cậu có thể cảm giác được nhiệt độ của tôi, nhưng lại nhận thấy người đối diện chợt căng cứng lại, thậm chí run rẩy cũng mất đi tiết tấu, cứ như đang co giật, sợ người khác đụng chạm vào người? Cũng khó mà trách được.

Tôi tiếp tục duy trì nụ cười này và cũng không buông tay ra, từ tốn nói: “Đừng sợ, tôi sẽ không làm chuyện gì tổn thương cậu. Tôi là bác sĩ, ban nãy đi trên đường thì gặp được cậu, tôi vừa xử lý vết thương rồi, đã không còn gì quá lo lắng, bây giờ cậu cần phải cố ngủ một giấc, ngày mai sẽ khá hơn.” Trong ánh mắt của cậu ta vẫn tràn ngập sự không tin nhiệm và căng thẳng sợ hãi, đôi môi trắng bệch run run như chiếc lá lắc lư trong gió thu, song một mỗi ập tới cộng với thể lực vốn không chống đỡ nổi đã làm cậu dần dần khép mắt lại, chỉ một lúc sau rơi vào hôn mê.

Tôi sợ tư thế ngủ bất nhã của mình sẽ khiến cậu đau càng thêm đau, nên tôi tặng cho cậu luôn chiếc giường hai người, còn mình thì đi ra sofa ngoài phòng khách ngủ.

Lần thứ hai cậu tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau. “Chiều vui vẻ!” Tôi mỉm cười chào cậu. Cậu không nói gì, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, ánh mắt có phần né tránh, môi mím mím cũng nói lên cậu khuyết thiếu cảm giác an toàn, có điều ít nhất không phản ứng kịch liệt như hôm qua, hẳn là cơ thể chuyển biến tốt hơn nên cậu bắt đầu phần nào tin tưởng tôi. Tôi bưng chén cháo yến mạch vừa nấu để lên bàn, cậu lập tức không chớp mắt nhìn chăm chăm nó, hầu kết cũng hơi hơi chuyển động. Tôi cách qua lớp chăn ôm lấy cậu, nhận thấy cậu cứng đờ như khúc gỗ. “Đừng sợ, tôi chỉ giúp cậu ngồi dậy thôi.” Tôi vừa nói vừa đắp chăn kín lại, cả lót thêm một cái gối sau lưng cho cậu. Sau khi cậu ngồi yên ổn rồi tôi bưng chén cháo lên, múc một muỗng nhỏ đưa đến bên miệng cậu, cậu nhìn tôi bằng ánh mắt rất phức tạp, ngẫm cảnh giác lại lộ ra chút thăm dò, khá giống với tác phong của con nít, đến khi nhận được một nụ cười thân thiện cậu lập tức há miệng ngậm muỗng cháo nuốt xuống, “Khụ, khụ...”

“Đừng vội, cứ từ từ thôi kéo nghen.” Trời ạ, tôi không thể hình dung nổi ngữ điệu của mình dịu dàng cỡ nào nữa. Có lẽ vì họ nên gương mặt vốn không chút huyết sắc của cậu khê đỏ ửng, thậm chí mắt còn ươn ướt, sáng lấp lánh rất ưa nhìn. Cậu gần như ngấu nghiến nuốt hết cháo, cuối cùng trên mặt cũng xem như có chút hồng hào.

“Đói bụng rất lâu?” Trong ánh mắt của cậu lướt qua sự thống khổ, gật gật đầu. “Dạ dày nếu quá lâu không hoạt động thì không thể lập tức tiếp thu lượng lớn đồ ăn hoặc đồ ăn khó tiêu hóa, cho nên trước cứ ăn chút đồ thanh đạm đã, chờ mấy ngày nữa tôi chuẩn bị bữa tiệc lớn cho cậu, để cậu ăn cho đã ghiền, nhé?” Mặt cậu lại ửng đỏ, lộ ra nụ cười ngại ngùng, gật gật đầu. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu cười, nụ cười nhạt ấy lại có thể khiến hai gò má hóp sâu không chút ánh sáng trở nên rạng rỡ hơn nhiều. “Không sợ tôi nữa à?” Tôi trêu cậu. Rồi hài lòng nhìn cậu đỏ mặt lắc đầu. Thì ra là một cậu trai thẹn thùng đáng yêu, tại sao lại gặp phải chuyện bất hạnh như vậy?

“Tôi tên Hạ Duãn, cậu tên gì?” Môi cậu ta mấp má mấy lần, mặt ảm đạm, ánh mắt vừa ổn định giờ đây lại để lộ sự thống khổ, cậu chỉ lắc lắc đầu.

“Không sao, nói tên cho tôi tôi mới gọi cậu được chứ, cậu không muốn nghe tôi gọi tên của cậu sao? Lẽ nào

tên cậu rất khó nghe? Không phải vậy chứ?” Tôi chỉ là muốn nói vài câu đùa mà thôi, không ngờ cậu cắn môi sắp rớt nước mắt. “Đừng khóc đừng khóc, tôi đùa thôi mà.” Ấy da, tôi sợ nhất là thấy người ta khóc, tay chân luống cuống an ủi cậu, lại chợt nhớ ra từ lúc tỉnh dậy đến giờ, tôi không nghe thấy cậu nói một chữ nào, lúc hoảng sợ tột đỉnh cũng không nghe thấy cậu la “Đừng tới đây, đừng chạm vào tôi, cứu mạng!”, tất cả tâm trạng và suy nghĩ của cậu đều truyền đạt thông qua vẻ mặt và gật đầu, lắc đầu. Lẽ nào... Tôi dùng ánh mắt hoài nghi cộng với thăm dò nhìn cậu, cậu gật đầu, nước mắt vẫn chực trào trong viền mắt cuối cùng cũng chảy xuống.

Cậu ta không thể nói chuyện.

Tôi nhìn giọt nước mắt chảy dọc qua chiếc cằm nhọn, đôi vai mang đầy vết thương lộ ra ngoài chần khe run run, thật yếu ớt, bộ dạng vô cùng đáng thương này làm tôi đau lòng. Tôi giơ tay lên lau nước mắt cho cậu, cảm nhận da dẻ khô ráp cùng xương gò má của cậu lồi lên, tôi kéo chăn, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, “Ngoan, đừng khóc...”

Thấy cậu dần dần bình phục lại, tôi buông ra, cậu rùng mình một cái. Tôi điều chỉnh nhiệt độ của hệ thống sưởi ấm lên cao, rồi ra nhà bếp hâm một ly sữa cho cậu. Không thể nói chuyện cũng không sao, có thể dùng chữ viết để giao tiếp mà, có điều với tình trạng hiện tại của cậu sợ không có sức viết chữ, chờ 2 ngày nữa rồi tính vậy.

4. Chương 4

Hôm nay đã là ngày nghỉ cuối cùng của kỳ nghỉ, không ngờ tôi dùng trọn 3 ngày nghỉ không dễ có được vào hết trên người “bệnh nhân” nhặt được trên đường. Trải qua cuộc điều dưỡng dày công của bác sĩ cao cấp trẻ nhất ngoại khoa nào tôi đây thì thân thể cậu ta đã tốt lên lắm rồi, có thể thực hiện các hoạt động đơn giản, mặc dù vẫn cách khỏe mạnh một đoạn, nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian. Hiện giờ cậu đang ngồi bên bàn, bắt đầu lấy bút giao tiếp với tôi.

(Cảm ơn anh cứu em). Không ngờ chữ viết tương đối đẹp mắt.

“Không sao không sao,” tôi cười khoát tay một cái.

(Em tên Bạch Vân Trí, 16 tuổi.)

16 tuổi? Tôi hơi ngạc nhiên quan sát kĩ cậu, đúng thật mặt mày ngây ngô chưa thoát nét, nhớ đến ánh mắt thăm dò, vẻ mặt đỏ ửng, nụ cười ngại ngần ngày đó, cũng đúng thật mang vài phần trẻ con, khung xương cân xứng cao gầy nhưng không rắn rỏi cường tráng như đàn ông trưởng thành, các dấu hiệu ấy cho thấy cậu cũng chỉ là cậu bé vị thành niên. Nên tôi ngạc nhiên có lẽ vì tổn thương tàn phá cộng với độ dinh dưỡng không đủ đã làm cậu trông bệnh trạng, ảm đạm, xóa bỏ đi hào quang của một chàng thiếu niên, cũng có thể vì trong tiềm thức của tôi căn bản không muốn chấp nhận cái người gặp phải vận rủi này chỉ là một cậu bé.

Không nghe thấy tôi đáp lại, cậu nhìn tôi thử.

“Bạch Vân Trí, tên rất dễ nghe, sau này tôi gọi em là Vân, có được không?” Tôi mỉm cười hỏi. Em ấy đỏ mặt gật đầu. Thật sự rất dễ đỏ mặt.

(Thật ra trước đây em nói được.)

“Hả?” Tôi vẫn luôn thấy chuyện Vân không nói chuyện được rất quái lạ, không giống với phần lớn những người câm điếc, thính giác của em ấy không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa tôi cũng đã cẩn thận kiểm tra đầu lưỡi và dây thanh quản, không phát hiện dị thường nào cả. Hay vì yếu tố tâm lý dẫn đến cản trở ngôn ngữ? Từ hoàn cảnh gặp được em ấy tôi thấy rất có khả năng là vì như thế.

(Em không phải người của Niệm Thành, em từ Tiên Nguyên đến đây.)

“Tiên Nguyên? Địa phương rất xa.” Tiên Nguyên là một tỉnh của phương Nam, mà chỗ đây lại là thủ đô của phương Bắc — Thành phố Niệm Thành.

(Tháng 9 năm ngoái cha mẹ chết vì tai nạn xe cộ, trong nhà không còn người thân nào nữa, nên một mình em cầm theo tiền tích góp cha mẹ để lại đến nơi này.)

Tôi liếc mắt nhìn em ấy, đứa nhỏ này sao mệnh lại khổ đến thế? Nhìn thấy thương cảm trong mắt tôi, Vân chỉ biểu lộ nụ cười thảm đạm yếu ớt.

(Em liên hệ được chỗ ở, trường học với chỗ làm thuê, chuẩn bị tiếp tục cuộc sống. Nhưng một buổi tối, em vừa đi vào một hẻm nhỏ tối đen thì cảm thấy một cơn đau nhói sau gáy, rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.)

“Lập tức ngất đi? Lúc ngất có ý thức được quá trình cơ thể bắt đầu mơ hồ với dần dần gục đi không? Ví dụ không còn chút sức lực nào, đầu choáng váng, hoặc là cái gì khác từ cảm giác tê liệt ấy?” Bệnh nghề nghiệp làm tôi có hứng thú với cơn hôn mê của em ấy, từ cảm giác trước khi em ấy rơi vào hôn mê có thể suy đoán ra được loại thuốc đã dùng.

(Không có cảm giác gì hết, gần như đâm nhói lên thì lập tức mất đi tri giác.)

Tôi nhú mày. Thuốc gây mê bình thường không thể có hiệu quả nhanh triệt để như vậy, trừ khi là thuốc gây mê trực tiếp tê liệt trung khu thần kinh C-5. Loại thuốc gây mê này bởi vì hiệu lực quá mạnh, chỉ cần một lượng rất nhỏ thôi cũng có thể khiến người khỏe mạnh rơi vào trạng thái hôn mê dài lâu, nếu tuôn vào xã hội sẽ gây ra các nguy hiểm vô cùng lớn và hoang mang sợ hãi, nên đã sớm bị xếp vào danh sách thuốc được quốc gia nghiêm ngặt kiểm soát, nếu tôi thực hiện phẫu thuật thì cần phải gửi báo cáo lên từng cấp trên mới được phê chuẩn, người bình thường gần như không thể chạm tới. Có điều ở tình huống đó rất khó đảm bảo cảm giác của Vân là chuẩn xác, tôi ra hiệu cho em ấy viết tiếp.

(Khi em tỉnh lại thấy mình đang nằm trong một căn phòng vô cùng u ám, đầu đau như muốn nứt ra, tay

chân cũng có chút tê liệt, hơn nữa còn phát hiện mình không thể nói ra tiếng được, cứ như quên mất phải nói như thế nào, chỉ cần cố nói chuyện thì đầu sẽ đau ghê gớm. Căn phòng đó không có cửa sổ, chỉ bật vài ngọn đèn sáng mờ mờ, dù có mở cửa ra cũng chẳng có tia sáng nào chiếu vào, vậy nên em hoàn toàn không có khái niệm gì về thời gian, không biết là ban ngày hay ban đêm.)...

Hiển nhiên Vân đang rơi vào trong mớ ký ức đáng sợ, tay cầm bút của em ấy hơi run rẩy, chữ viết có chút biến dạng. Chuyện này cũng thật kỳ lạ. Nhìn thấy Vân dùng ánh mắt run rẩy cầu xin nhìn mình, tôi duỗi hai tay ra ôm em ấy, nhẹ nhàng tựa cằm lên đầu em, cảm giác người em núp trong ngực tôi run lấy bầy, phần áo trước ngực tôi nhanh chóng bị nước mắt của em thấm ướt. Chuyện xảy ra sau đó có thể đoán sơ sơ từ những vết thương trên người em, e là đã bị giam cầm và ngược đãi một thời gian dài, cần gì để em ấy nhớ lại những chuyện này chứ? Tôi chậm rãi lấy tay chải mái tóc xơ xác của em, dịu dàng vuốt tấm lưng gầy trơ cả xương, mềm mỏng nói: “Vân, không sao rồi, bây giờ tất cả những thứ ấy đều chỉ là quá khứ, tôi không hỏi, em cũng không cần nghĩ hay sợ hãi nữa, chỉ nói sơ qua về ngày em gặp được tôi nhé?”

Vân lại rúc vào trong ngực tôi một lúc lâu rồi mới ngồi dậy, viết:

(Thật ra em không rõ lắm, ngày đó em tỉnh lại thì phát hiện mình lại nằm ở một hẻm nhỏ xa lạ, người bị bao tải trùm lên, mặc dù khắp người khó chịu như muốn chết đi, nhưng em vẫn theo bản năng bỏ chạy, sợ gác chạy không biết bao lâu, mãi đến lúc gặp được anh.)

Xem ra lúc Vân đang hôn mê thì bị tên đó ném ra ngoài, hắc hắc cho rằng Vân chết rồi, bao tải đó là dùng để bọc thi thể, song người tính không bằng trời tính, Vân gặp được tôi.

5. Chương 5

Kỳ nghỉ kết thúc, lại bắt đầu công việc. Tôi chống cằm ngây người trong văn phòng. Vân đến Niệm Thành vào tháng 9 năm ngoái, đã phải chịu đựng gần 3 tháng trong tay tên biến thái kia, em ấy mới 16 tuổi, nếu không gặp được tôi thật không biết còn sống được trên cuộc đời này nữa không, hừ, có điều giả thiết này không còn ý nghĩa, bởi em ấy đã gặp được bác sĩ cao cấp trẻ nhất ngoại khoa nào — Hạ Duẩn tôi đây, nên tôi chắc chắn sẽ làm cho em ấy hoàn toàn hồi phục từ thân cho đến tâm. Vào lúc vòng tròn màu vàng đang sáng lấp lánh trên đầu thì y tá chạy vào nói “Bác sĩ Hạ, bệnh nhân giường 7 tỉnh rồi!”, thôi làm việc đã.

Trên đường về nhà, tôi có phần vội vã muốn gặp Vân, mặc dù trước khi đi làm đã chuẩn bị bữa trưa rồi, cũng cẩn thận dọn dẹp mỗi loại thuốc bôi thuốc uống cách dùng liều dùng chất bỏ hết rồi, nhưng tôi vẫn không yên lòng, cảm giác nhớ một người thế này đã rất lâu rồi tôi chưa trải qua, nghĩ tới đây tôi lại càng lái xe nhanh hơn.

Tôi mở cửa nhà, không ngờ có mùi thức ăn bay ra, Vân đang đứng bên một bàn ăn nóng hổi mỉm cười nhìn tôi. Tôi có phần thất thần, phản ứng đầu tiên là xông lên lấy tay thăm dò lên trán em ấy, tốt rồi, không có dấu hiệu bị sốt.

“Người em còn rất yếu em có biết không? Bệnh nhân thì nên nghiêm chỉnh nằm trên giường, ai lại đồng ý để em làm chuyện này? Lỡ em xảy ra chuyện gì lại không có tôi ở nhà thì biết làm sao? Em có thể làm tôi

bớt lo đi được không?” Lời vừa vừa bật ra khỏi miệng tôi lập tức hối hận, nhưng hối hận cũng đã muộn. Em ấy trăm triệu lần cũng không ngờ chờ đợi mình lại là một trận quở trách đầu nhĩ, nói thật, tôi cũng không ngờ, tâm trạng có phần nát bét nên bị mất khống chế.

Quả nhiên, khóe miệng mỉm cười của Vân cứng đờ rồi biến mất, đôi mắt to không dám tin nhìn tôi, môi mỏng bị cắn có chút trắng bệch, đến khi nghe được câu cuối nước mắt lập tức tụ hội trong vành mắt, cứ như thêm giọt nữa sẽ ngưng tụ thành nước mắt tràn mi, song trước khi nó kịp xảy ra tôi đã ôm chặt em ấy vào trong ngực.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không nên hung dữ với em, xin lỗi...” Tôi vội vàng xin lỗi, nhưng vẫn cảm thấy bả vai bị nước mắt của Vân thấm ướt rồi.

“Em vất vả làm bữa tối cho tôi như này chắc chắn rất mệt phải không, mà tôi lại còn trách mắng em, là tôi sai, tôi quá hự, em đừng khóc, nha?” Tôi dỗ cậu bé nhỏ hơn tôi 8 tuổi mà như dỗ em trai, dịu dàng đến mức tôi còn thấy xa lạ không tin nổi, nhưng Vân lại như đứa trẻ bị oan rất cực được giải oan mà khóc thê thảm hơn, đầu nhỏ gục lên bả vai tôi vì khóc nức nở mà không ngừng chuyển động.

Tôi ôm em ấy, hai tay an ủi vỗ nhẹ lưng em, cái cảm giác gầy yếu dưới bàn tay càng làm tôi ôm chặt em ấy hơn, lát sau tôi mới kê môi đến gần tai em dịu dàng nói: “Ngoan, không khóc, bây giờ tôi đau lòng gần chết hối hận lắm rồi, em cũng không muốn tôi hối hận tự trách đến chết đâu phải không.” Em ấy đương nhiên vội vàng lắc đầu, thật sự đáng yêu quá. “Vả lại, em cứ khóc thế này, đồ ăn trên bàn sẽ bị nguội lạnh, nếu vậy thì tôi không hối hận chết cũng sẽ bị đói chết, chúng ta đi ăn cơm ha?”

Tôi vừa nói kéo em ra, lau nước mắt cho em, “Nếu tha thứ cho tôi thì cười một cái đi, hen?” Mặt Vân vẫn còn vương nước, mắt cũng ướt nhem, nhưng lại xấu hổ nở nụ cười khê với tôi, phớt chốc cả gương mặt như được nụ cười này thắp sáng, sắc khí đau bệnh cũng bị hòa tan đi rất nhiều, cứ như có hào quang bắn ra vậy, tôi than nhẹ: “Vân, em cười lên rất ưa nhìn, sau này nên cười nhiều hơn.” Vân nhanh chóng đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu nắm tay tôi ngồi trước bàn ăn.

“Whoa! Nhìn ngon lắm! Nước miếng của tôi sắp nhiều ra hết rồi!” Tôi cố ý nói phóng đại lên, sau đó nhìn sang gương mặt đỏ ửng tươi cười của Vân. Hình như tôi có chút mê mẩn nụ cười của cậu bé này rồi, hồn nhiên mà thẹn thùng, thanh tân mà xinh đẹp, như làn gió nhẹ lướt qua mặt làm tôi thoải mái vô cùng. Thật ra đến giờ tôi không có tình nhân cố định, có lẽ lúc bình thường bông đùa quen rồi, nên đối với mỗi một người bạn trai đều rất khó mà nghiêm túc tin tưởng, liếc mắt đưa tình hôn nhau lên giường đều ok, nhưng không có chút cảm giác yêu đương gì, trong lòng vẫn luôn hâm mộ tình cảm của Phong với La Dục. Nay, mình đang nghĩ vớ vẩn gì thế này? Vân là một đứa trẻ rất đáng thương, mình có lẽ chỉ muốn cưng chiều che chở em ấy để em quên đi không vui và vui vẻ xa rời thương tổn.

“Vân, tay nghề nấu ăn của em tốt thật, nhưng ngày mai đừng làm cơm tối cho tôi, nghe thấy không?” Tôi xấu xa nhìn ánh mắt em ấy tủi thân ảm đạm đi, rồi mới chậm rãi nói: “Bởi vì ngày mai đến đến phiên tôi thực hiện lời hứa, tổ chức một bữa tiệc thật lớn để em ăn cho đã ghiền.” Tôi thỏa mãn nhìn thấy hai mắt Vân nhanh chóng sáng lên, cười hì hì “Nhưng mà đừng có kỳ vọng cao quá vào tài nấu nướng của tôi nha, tư thế tôi cầm dao giải phẫu đẹp trai hơn nhiều so cầm dao phay đó, qua ngày mai mỗi ngày tôi đều muốn ăn đồ em nấu.” Vân cười thật vui vẻ, gạt đầu không ngừng.

Hơn 1 tháng qua tôi vẫn sống như cũ, vẫn 9h đi 5h về, chỉ có điều mỗi ngày tan sở sẽ đi thẳng về nhà,

vì chắc chắn Vân đã làm cơm tối chờ tôi, nở nụ cười ngọt ngào với tôi. Phong thấy rất quái lạ đối với chuyện tôi bỗng dưng biến ngoan ngoãn không đi bar đầy đura, “Lẽ nào cậu tìm được người yêu rồi? Ai có bản lĩnh quá vậy?” Câu hỏi này khó trả lời quá, Vân chắc không thể tính là người yêu của tôi đâu nhỉ? Dù sao chúng tôi không hề làm gì hết. Là bệnh nhân? Bạn bè? Em trai? Hình như đều có phần, lại dường như đều không phải. Tôi không thể làm gì khác ngoài thần bí cười cười, tùy cậu ấy hiểu. Tôi với Phong mặc dù là bạn tốt nhiều năm, nhưng cho đến nay đều không quá can thiệp vào cuộc sống lẫn nhau, cậu ấy có La Dục ngọt ngào của cậu ấy, mà tôi cũng có cách sống của chính mình. Nhưng mấy ngày nay, có vẻ như Phong hơi lạ lạ, đáng vẻ thường mệt mỏi, giữa hai đầu lông mày còn thấp thoáng nỗi lo phiền, trước lúc nghỉ cậu có nói hay cảm thấy buồn ngủ, xem ra kỳ nghỉ vẫn không giúp tình trạng biến chuyển tốt hơn. Ngày mai phải tâm sự với cậu mới được, xem có thể hỗ trợ gì hay không.

6. Chương 6

“Phong, mình vào đây.” Tôi tượng trưng gõ cửa vài cái, rồi trực tiếp đi vào trong phòng của Phong, thời gian tôi dính ở đây còn nhiều hơn so với ngồi trong phòng làm việc của mình, y tá cũng sớm quen tới chỗ này để tìm tôi rồi.

Phong đang đứng trước cửa sổ quay lưng lại với tôi, nghe thấy tôi đi vào thì vội vàng lấy tay dụi mắt.

“Phong?” Tôi bước nhanh lên xoay người cậu lại, đúng là đang khóc, đôi mắt còn trong trẻo xinh đẹp hơn pha lê giờ đây lưng trông nước mắt, đôi lông mi dài rậm hơi cong lên cũng ướt nhòe nước mắt, ngay cả tròng kính cũng phủ một tầng hơi nước mỏng manh, chiếc mũi nhỏ sứt sứt, gương mặt trắng bóc gần như trong suốt bị nước mắt thấm ầm ướt. Vì thể mới nói người đẹp khóc thì vẫn là người đẹp khóc, khóc mà cũng mê người đến vậy.

“Phong, sao vậy?” Tên khốn kiếp nào lại dám làm thiên thần Phong khóc thương tâm thể này? Nhớ lại lúc học đại học có mấy thằng nam sinh đáng chết cười nhạo Phong trông như con gái, còn động tay động chân với cậu ấy, mà Phong thiện lương nhu nhược chẳng mắng lời thô tục nào, chỉ lén rơi nước mắt. Đến lúc tôi biết chuyện này thì lập tức nổi giận ngút trời, cho bọn đó ăn đủ một trận rồi hung dữ trình trọng tuyên bố: “Ai dám bắt nạt Phong thì mẹ nó chính là gây khó dễ với ông đây, không ngại tao liều mạng với chúng mày thì chúng mày tới thử xem!” Sau đó nghênh ngang rời đi để lại một bóng lưng đầy tiêu sái. Thật ra một chọi năm tôi cũng hơi hốt, đau cắn răng cắn lợi chừng mấy ngày mà tư thế bước đi vẫn ngang như cua. Có điều từ sau hôm đó tôi ngoài cái danh “hộ hoa sứ giả” còn thêm uy danh Phan Mệnh Tam Lang (*), lực chấn nhiếp không có gì phải bàn cãi.

()Thạch Tú, ngoại hiệu Phan Mệnh Tam Lang là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc “Thủy hử”. Ông là một trong 36 Thiên Cương Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.*

Phong không hề trả lời mà chui vào ngực tôi, khóc thút thút nghẹn ngào đau lòng hơn nữa. Thiên thần dựa vào người mình, rơi xuống những giọt nước mắt còn đẹp hơn kim cương làm bản thân thấy vinh hạnh vô cùng, bởi vì mình được thiên thần tin tưởng. Tôi lẳng lặng ôm cậu ấy, một cái ôm không có bất cứ dục vọng nào mà chỉ chất chứa thương tiếc vô vàn, một lát sau, tâm tình Phong dần dần bình tĩnh lại, nhưng nước mắt vẫn rơi chưa dứt làm tôi càng thêm thương xót.

Tôi xoa xoa mái tóc nâu mềm của Phong, “Phong, nói mình biết xảy ra chuyện gì?”

“Dực, Dực anh ấy nghi oan mình...” Phong nói xong hơi nhướn mày lên hít mũi một cái như muốn khóc tiếp. Hừ, tôi biết ngay hơn phân nửa là vì cái cái tên chết bầm La Dực kia mà. Tên đó tùy tiện cầu thả, lúc nào cũng thiếu thận trọng làm tổn thương Phong mãi mãi, sau đó lại như thằng ngốc cầm một bó hoa hồng to đứng chặn ở cửa bệnh viện chờ xin lỗi Phong, tôi cũng nghi ngờ mỗi lần anh ta tìm cơ nịnh hót sau khi qua chuyện lắm, lần này lại xảy ra chuyện gì đây?

“Mấy ngày trước lúc mình ở với anh ấy, anh, anh nói...” Nói tới đây mặt Phong đỏ ửng, có chút lúng túng.

“Anh ta nói gì?”

“Anh nói trên người mình có, có dấu hôn... của người khác...” Mặt Phong càng đỏ, rồi vừa lớn tiếng vừa oan ức la: “Sao có thể như vậy được? Mình thật không có... Huhu... Mình vốn đã mệt lắm rồi mà vẫn đi với anh ấy, vậy mà anh...” Nói xong lại trốn trong ngực tôi khóc thút thít.

Hoàn toàn chính xác, đây chính là một trong những chuyện không bao giờ có thể xảy ra nhất, Phong làm sao có khả năng làm chuyện như vậy được?? Cho dù tôi có không tin mình thì cũng sẽ tin Phong, vì tôi không có thiện lương của thiên thần. Phong thật sự yêu La Dực, từ 2 năm trước sau khi quen anh ta thì Phong đều chưa từng dừng lại trước ánh mắt lấy lòng của một ai, căn bản không thèm để ý. Có lúc tôi trêu cậu nhìn người a người b này đi thật tốt, ngoại hình bằng cấp công việc tính tình thực lực kinh tế cái nào cũng đều mạnh hơn La Dực, hơn nữa còn một lòng sông có thể cạn đá có thể mòn nhưng sẽ bám lấy sống chết cũng không đổi, đá họ La đi nhé? Mỗi lần như vậy Phong đều rất nghiêm túc nhìn tôi, đỏ mặt nói: “Mình biết Dực không phải tốt nhất, nhưng mình yêu anh ấy, rất yêu anh ấy.” Mặt cậu tràn ngập hạnh phúc. Vả lại dù trước khi quen với La Dực, quen với người yêu nào Phong cũng đều rất nghiêm túc chân thành với mỗi người, nhất định sẽ không làm ba cái chuyện tổn thương người khác. Dấu hôn của người khác? Bớt đùa, chắc chắn là chuyện tốt La Dực làm ra nhưng vẫn chưa mờ đi, mà thằng ngốc ấy lại không nhớ thôi.

“Phong, đừng khóc, là tên La Dực ấy lên cơn, anh ta quá quan tâm đến cậu nên mới nghi thần nghi quỷ như vậy, không chừng 2 ngày nữa anh ta sẽ đến tìm cậu (trước đây anh ta nói xin lỗi kỷ lục chậm nhất là 37 tiếng sau), ai bảo cậu đẹp đến vậy? Quân tử như mình, cậu ngồi trong lòng thế này mà vẫn không loạn còn ít hơn nhiều so với tóc trên đầu của viện trưởng.” Viện trưởng của chúng tôi bị rụng tóc nghiêm trọng, là điển hình của câu “Lưới sắt bốn phía, ở giữa là sân trượt băng”. Phong bị tôi chọc bật cười, nhưng lại nhanh chóng rưng rưng: “Nhưng mà, nhưng mà hình như anh ấy rất tức giận, đã một tuần rồi không liên lạc với mình, trước đây không hề có chuyện như vậy...”

Tôi để Phong tiếp tục tựa trên người mình, dùng nhiệt độ và sức mạnh chống đỡ cậu, chuyện này tuyệt đối không bình thường, trước đây La Dực cũng có vài lần ghen tuông hờn dỗi, nhưng anh ta rất nhanh tự kiểm điểm sâu sắc, sau đó vận dụng tất cả sở trường tâm lý học của mình để công kích lời ngon tiếng ngọt với Phong, trình độ mặt dày đến kinh người, Phong nhẹ dạ chịu sao thấu, cãi vã nhanh chóng kết thúc, không những không thấy vết nứt mà tình cảm của hai người dường như còn bền vững hơn, làm tôi kính phục mãi. Thật ra La Dực tuy có hơi thần kinh thô, tính ghen tuông cũng hơi nhiều, nhưng tuyệt đối không phải là người không có đầu óc, từ trước đến giờ mặc dù anh ta thường hay ghen, nhưng xưa nay không hề gây sự gì với tôi, từ cái này có thể nhìn ra, anh ta hiểu rõ tôi với Phong chỉ là bạn bè đơn thuần, hơn nữa còn vô cùng quan trọng với đối phương, tức giận với tôi thì chỉ có thể nói là trăm hại mà không chút lợi ích nào, nhưng lần này...

Tôi vừa tiếp tục xoa dịu Phong, vừa cân nhắc thử mình có thể làm gì đó không, thấy Phong khổ sở như vậy, tôi còn khó chịu hơn là mình bị.

7. Chương 7

Tôi đã gọi điện thoại nói với Vân sẽ về nhà trễ một chút từ trước, sau khi tan làm tôi lái xe thẳng đến phòng khám tâm lý tư nhân của La Dực.

Lúc đến nơi vẫn chưa đến 5h30, mà lại thấy cửa phòng khám đóng chặt, tôi ngó qua cửa sổ nhìn vào trong — tối đen như mực. “La Dực?” Tôi vừa gõ cửa vừa gọi, đúng thật không ai giữ cửa cả. Nhìn lên trên tường “15:00 – 19:00”.

Nhìn bảng thời gian hoạt động xong tôi không khỏi tức giận, cái tên này tối không ngủ sáng không dậy sinh hoạt siêu lười biếng lập ra cái phòng khám quái gở này thì thôi cũng kệ đi, đã vậy mỗi ngày chỉ làm việc có 4 tiếng mà còn nghỉ sớm như vậy không thấy xấu hổ à? Mỗi ngày đều không lý tưởng kiểu này, đúng thật là... Ày da, làm tôi ghen tị đến quéo luôn... Tự mình làm ông chủ quả nhiên khác hẳn mà. Tôi cảm giận vì sự bất công này, quay lại xe, chạy thẳng về hướng nhà trọ của La Dực.

Tôi gõ cửa, kêu cửa, lại gõ, lại kêu, vẫn không ai lên tiếng. Phắc, tên chết tiệt này đi đâu rồi? Biết rõ vô ích nhưng tôi vẫn chưa từ bỏ mà vận tay nắm cửa, đẩy vào... Cửa mở ra thật, cùng lúc đó, một mùi rượu chua loét pha lẫn với mùi thuốc lá xộc vào mặt tôi, luồng không khí bắn thổi làm mắt tôi nhửu cả lại, tôi vô thức bịt mũi che miệng mình lại, một tay khác cố gắng xoa xoa khí độc còn buồn nôn hơn cả sulfur dioxide trước mặt, đến lúc mắt chảy cả nước mắt ra thì nó mới khôi phục lại chức năng của mình. Tôi tìm thấy công tắc đèn ở cạnh cửa liền bật lên, quào, trang trí phòng khách như thế này thật độc đáo mới lạ quá...

Vỏ lon bia đủ mọi màu sắc nằm lán lóc mỗi nơi một góc, có lon vẫn còn sót bia chảy xuống, có lon bẹp dí không toàn thấy, mỗi một lon đều bị bóp nh陷 nhúm lại, trên thảm trải sàn vệt tàn thuốc nhiều đến nỗi rớt ra khỏi cái gạt tàn, vậy mà không cháy nổ gì cũng may, trên sàn còn có mấy bãi nôn chưa khô, chẳng trách cái mùi bốc ra lại hỗn tạp đến vậy. Mà con người gây ra hết tất cả mấy cái này thì lại đang sống dờ chết dờ cúi thấp đầu ngồi co quắp chỗ góc tường, mớ tóc bấn bết lại che khuất nửa mặt trên, nửa còn lại của gương mặt lộ ra râu mép rậm rạp, tay phải còn cầm một lon bia tróc hết cả vỏ, máu nhỏ giọt từ đầu ngón tay, tụ lại thành một vũng máu bên dưới.

Tôi cảm giác nộ khí của mình đã nhảy vọt lên não luôn rồi, đi tới bắt lấy cổ áo của anh ta xé rách lên, hét: “Mẹ nó anh điên cái gì vậy hả?!”

La Dực nửa treo trên tay tôi, ngẩng đầu lên lộ ra một đôi mắt che kín tơ máu, cười: “Chà, hóa ra là thằng ngu thứ hai hạ cố ghé thăm, vô cùng hoan nghênh, ha ha...”

Tôi đẩy mạnh, nhìn anh ta va vào tường rồi trượt xuống như đồng bần nhão, “Nhìn cái đức hạnh hiện giờ của anh đi! Miệng nói hươu nói vượn cái giống gì thế?!”

La Dực tiện tay ném cái lon móp méo đi, vẻ mặt thường thức nghe tiếng nó va lạnh lạnh vào tường, lười đánh một vòng rồi cười nói: “Tức à? Ha ha, đừng nóng, tôi chỉ có phong cậu lên làm thằng ngu thứ hai thôi mà, còn thằng ngu nhất thiên hạ là ở đây này...” Vừa nói vừa dùng ngón tay rỉ máu chỉ vào mình, “Ha ha, chúng ta đều lầm rồi, lầm quá lầm rồi, cậu xem em ấy là bạn bè tốt nhất, còn tôi yêu em ấy, móc ruột móc gan ra yêu em ấy, chúng ta đều xem em ấy là thiên thần, nhưng hóa ra chỉ là một ác ma nói dối không chớp mắt...”

Chát! Bên mặt của anh ta lãnh đủ một cái tát không lưu tình của tôi, anh ta dám sỉ nhục Phong!

Mặt La Dực bị lệch qua một bên, khóe miệng mang theo vệt máu vẫn còn đang cười, cười còn khó xem hơn khóc, “Ha ha, đánh hay lắm,” anh ta khạc ra ngụm máu, “Nên mới nói cậu là thằng ngu.”

Tôi không thể nhịn nữa, tha La Dực còn cao hơn tôi như tha lợn chết vào nhà tắm, mở nước lạnh vừa đủ xối xuống người anh ta, rồi kéo tên ướm nhẹp ấy đến ghế sofa. Tác dụng của bia làm nhiệt độ cơ thể La Dực khá cao, bị nước lạnh xối thì lập tức run rẩy, người ngồi phịch trên ghế sofa răng run lập cập, môi xanh mét, con mắt lăm lăm hơi giật mình, nước mắt tích tụ càng lúc càng nhiều, cuối cùng một giọt nước mắt rơi xuống.

“Tĩnh rồi? Nói! Đến cùng xảy ra chuyện gì!” Vừa khóc uất ức thấm thiết, vừa tự hành bản thân người không ra người quỷ không ra quỷ như thế này, rốt cục là làm sao?

Dực cười, nhưng nụ cười rất thê lương, anh ta nghẹn ngào: “Tôi còn có thể nói gì? Trái lại cậu cho rằng tôi vu oan em ấy, đến khởi kiện vẫn tội với tôi đúng không?”

Tôi không lên tiếng, anh ta nói không sai.

“Nhưng cậu biết không, tôi còn hi vọng mình đang vu oan em ấy hơn một ai khác! Tôi thật hi vọng bản thân đang vu oan cho em ấy...” Anh ta nắm chặt nắm đấm, kim chế run rẩy và nỗi buồn ngọt ngào, nước mắt hòa cùng với nước đọng trên mặt nhiều xuống tích tách. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi chắc chắn không tin cái người đàn ông khóc lóc thấm thương, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt này là La Dực, bình thường anh ta toàn cười ngu lộ ra hàm răng trắng bóc cơ mà.

“Tôi yêu em ấy còn hơn yêu bản thân, tin em ấy còn hơn tin bản thân, nhưng em ấy lại đối xử với tôi như vậy... Mấy tháng qua, không biết đây đã là lần thứ mấy rồi... Tôi không chịu được, thật sự không chịu được, nhớ đến đôi mắt của em ấy tôi lại thấy thất vọng và nguội lạnh, em ấy dám lừa tôi mà mặt không chút biến sắc, cả đôi mắt vẫn trong veo như cũ, vô tội như cũ... Tôi không dám nghĩ em ấy còn lừa tôi cái gì, lừa tôi bao lâu... Tôi không sợ thay lòng đổi dạ không sợ phản bội, nhưng tôi không chịu nổi sự lừa dối... Không yêu thì cứ nói tôi biết, rồi bỏ đi, chứ đừng có lừa tôi... Đừng có lừa tôi vậy chứ...”

Anh ta liên tục lải nhải đừng có lừa tôi, giọng càng lúc càng không rõ, rốt cục rơi vào yên tĩnh, cơ người lại ngủ.

Phong nói cậu ấy đã một tuần rồi không liên lạc gì với anh ta, hóa ra cả một tuần này đều trải qua như vậy đây, tôi nhìn gương mặt ngủ không an ổn của anh ta, râu ria tua tủa loạn xạ với vành mắt thâm đen

không giấu nổi cùng hình dáng gương mặt gầy gò, chắc cơ thể đã đạt đến giới hạn rồi nên mới lập tức ngủ mê mệt sau khi hơi hơi trút được nỗi lòng thế này. Tôi thở dài, lau khô thân thể La Dực, giúp anh ta đổi một tư thế thoải mái hơn, vào phòng ngủ lấy cái chăn đắp lên người anh ta.

Không thể phủ nhận, Dực làm tôi nảy ra một chút nghi hoặc, nhưng chỉ có vậy mà thôi, thậm chí có ngờ vực thì cũng không nói lên được điều gì cả, so với tín nhiệm mà tôi dành cho Phong suốt 8 năm qua, một chút ngờ vực này không khác gì con kiến đứng trên tòa nhà chọc trời, mà tôi ngay lập tức chọn phương thức giẫm chết con kiến ấy. Giữa hai người họ chắc chắn có hiểu lầm, tôi không nghĩ là Dực cố tình gây sự, nhưng càng không tin Phong là tên ác ma lừa gạt gì đó, chuyện này quá hoang đường, Phong là thiên thần, vẫn luôn là như thế.

Tôi mở cửa sổ ra để thoáng khí, thu dọn sạch sẽ phòng khách, cúi đầu nhìn đồng hồ, trời đất, vậy mà đã hơn 11 giờ rồi, có lẽ Vân vẫn còn đang chờ tôi ở nhà. Tôi để lại mảnh giấy cho La Dực rồi vội vã rời đi. Mảnh giấy chủ yếu nói anh ta phải tin tưởng Phong, rảnh rỗi thì gọi điện thoại cho Phong truyền đạt ý nhau, đừng tiếp tục làm người nát rượu uống rượu giải sầu, chết thối ở nhà cũng không ai thêm đau lòng.

Vào trong nhà thì đã gần 12 giờ, Vân nằm ngủ gục trên bàn ăn, cả bàn ăn vẫn còn ấm nóng nhưng nhìn màu sắc đã không còn tươi mới, xem ra được hâm đi hâm lại nhiều lần rồi.

8. Chương 8

Mấy ngày đi làm sau đó tôi đều không vào phòng làm việc của mình trước, mà trực tiếp đi tìm Phong, đánh trống lảng nói chuyện phiếm với cậu ấy, kể vài câu chuyện cười để cậu ít nhất không thấy trống vắng, cũng có thể phân tán sự chú ý của cậu. Mà hình như trông Phong càng thêm tiêu tụy, đôi mắt hơi sưng đỏ thất thần có dấu thâm đen ở dưới, cậu toàn thờ ơ nghe tôi nói, gượng ép nở nụ cười, dường như chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào thì nước mắt lập tức là chảy rơi xuống. Mặc dù tôi sốt ruột đau lòng, nhưng chuyện thế này vẫn nên dựa vào cậu ấy với La Dực thôi, người ngoài rất khó chân chính giúp được gì.

Ngày hôm nay cũng thế, tôi tự lảm nhảm tác dác, còn Phong thì lại đang ngắm nghía cây bút trong tay, thứ vốn dĩ được móc trên áo blue trắng của tôi, nhưng hai mắt cậu lại đang lâm vào thất thần, không biết đang nghĩ gì nữa.

“Reng... reng...” Bất ngờ có tiếng chuông điện thoại vang lên, Phong gần như bị điện giật ném bút trong tay xuống, tóm lấy ống nghe: “Alo?” Giọng có phần bất ổn.

Ngay sau đó, gương mặt tái nhợt của cậu đỏ ửng mấy phần, đôi mắt vô thần cũng rạng rỡ lên, trong mắt lấp lánh sự phấn khởi, có chút xấu hổ ngượng ngùng. Phong bảo người bên đầu kia điện thoại chờ, rồi mắc cỡ quay sang tôi cười làm ra dấu tránh đi.

Hừ hừ, dùng đầu gối cũng đoán được là ai, xem ra mảnh giấy tôi để lại cũng không phải vô ích mà. Tôi cười xảo quyệt, dùng khẩu hình nói với cậu ấy “trọng, sắc, khinh, bạn”, xong nhanh chóng bỏ lại Phong đỏ hết mặt quay về phòng làm việc của mình. Xem ra chuyện sắp kết thúc rồi, quá tốt, tâm tình tôi hết sức khoái trá.

Nào ngờ không được 5 phút sau, tôi quay lại, nhớ cây bút máy của mình vẫn còn nằm lẫn lóc đáng thương trên sàn trong văn phòng của Phong, không biết có bị ném hỏng chưa, không có bút tôi biết viết sổ khám bệnh với bệnh án của bệnh nhân thế nào đây?

“Phong, mình không có cố ý quấy rầy đâu, đồ bị rơi, mình nhặt xong đi liền.” Tôi vừa nói vừa đẩy cửa đi vào, ha ha, rất khó nói bản thân có muốn thấy trò vui hay không, không, là chia sẻ tâm trạng vui sướng, dù sao tôi cũng là người có công mà.

“Phong! Phong cậu sao vậy?!” Tôi hoảng hốt đến mức giọng cũng biến đổi.

Người Phong nằm nghiêng ngất xỉu trên sàn, điện thoại bị kéo xuống bàn ngã lật ở bên cạnh, nhưng ông nghe vẫn còn được Phong cầm trong tay. Tôi hoảng sợ đến biến sắc, vội vàng ôm Phong lên để cậu nửa nằm trong ngực mình, vỗ nhẹ gương mặt không phản ứng của cậu, tôi dùng sức bấm lên giữa nhân trung của cậu.

Phong chậm rãi tỉnh dậy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn tôi hồi lâu, trên gương mặt trắng bệch lộ ra nụ cười mềm mại yếu ớt, nói bằng ngữ điệu rất bình tĩnh: “Duẩn, mình không có chuyện gì, đừng lo lắng.” Nói xong thì đứng dậy nhặt điện thoại lên đặt lại, rõ ràng người chao đảo vài cái nhưng lập tức dựa vào bàn đứng vững lại.

Phong thanh nhả phả bụi trên áo blue trắng, vẫn duy trì mỉm cười: “Haiz, đồ trắng cứ dễ bẩn vậy đó. Thật ra vừa nãy không cần bảo cậu ra ngoài đâu, vì Dục chưa được nửa phút đã cúp điện thoại rồi.” Phong thấy tôi nhìn chằm chằm mình thì độ cong nơi khoe miệng càng nhếch lên thêm, xòe bàn tay phải ra, vừa đếm từng ngón tay vừa từ từ gấp chúng lại: “Phong, mình, chúng mình, chia, tay, vừa đủ 5 chữ này...” Nói xong, cậu cứ như nghe thấy chuyện cười hài hước nào đó mà bật cười khúc khích.

“Đủ rồi!” Tôi nắm vai Phong lắc lắc, nhưng không nỡ dùng sức, “Đủ rồi, Phong! Đừng nói nữa, đừng cười nữa!” Tôi nâng gương mặt tươi cười đã có phần co giật của Phong lên, nhẹ nhàng xoa, “Đừng như vậy, Phong, đừng như vậy...”

Phong dần dần ngừng cười, hai mắt cậu ấy vô thần nhìn tôi: “Duẩn, vừa rồi Dục gọi điện thoại, anh nói muốn chia tay với mình...” Cảm ơn trời đất, giọng Phong rốt cục cũng bắt đầu run run rồi, không còn cái kiểu vững vàng đáng sợ kia nữa.

“Mỗi ngày mỗi ngày mình đều đợi điện thoại của anh, muốn nói với anh rằng mình không giận, mình rất nhớ anh, đừng không để ý đến mình... Cậu không biết lúc này khi mình nghe thấy giọng anh ấy thì vui mừng thế nào đâu, tưởng như trời bỗng sáng rực lên vậy, cứ như nhìn thấy ánh sáng...” Phong nói, trong nháy mắt trên mặt thật sự có hào quang phát ra, nhưng lại tan biến ngay lập tức hết như pháo hoa, nhanh chóng ảm đạm đi, “Nhưng cậu biết không, anh ấy thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho mình, chỉ lạnh lẽo nói ‘Phong chúng ta chia tay đi’, tiếp theo là tiếng ‘tút tut’ treo máy, ngay lúc đó, thế giới thật đen tối...”

Nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống trên gương mặt Phong.

Tôi chưa từng thấy Phong khóc như vậy, nước mắt cứ không e sợ gì mà tuôn ra, một tiếng khóc cũng không có, tựa như muốn ngừng mà không ngừng được, kiểu tuyệt vọng muốn khóc khô nước mắt như thế làm tôi hoảng sợ: “La Dực tên khốn kiếp này, sao có thể không phân tốt xấu gì đã nói chia tay vậy chứ! Phong cậu đừng nóng, để mình đi tìm anh ta, mắng tỉnh cái tên khốn đó!”

Phong lẳng lẳng chảy nước mắt, nhìn thẳng tôi: “Cậu đi tìm anh ấy rồi?”

“Ồ... Ừm...”

Một dòng nước mắt nữa chảy xuống, Phong cay đắng nở nụ cười: “Cảm ơn cậu, Duẫn, đến bây giờ cậu vẫn đối xử tốt với mình như vậy... Có điều chuyện tình cảm ai cũng không gượng ép được, giờ Dực mới nói mình biết, nói anh đã nghĩ rất kỹ, mình biết anh đã đưa ra quyết định thì sẽ không thay đổi... Mình yêu anh ấy, mình thật sự yêu anh ấy, đáng tiếc anh không tin mình, anh vẫn lựa chọn không tin mình... Mình tôn trọng sự lựa chọn của anh, cứ thế này vậy...”

“Phong, cậu...”

Phong vô lực xua tay cắt lời tôi, dựa vào người tôi, “Duẫn, mình thấy mệt mỏi quá... Quên đi...”

Một tiếng sau, tôi đưa Phong về nhà. Nhìn gương mặt tiêu tụy đang ngủ của Phong, tôi nhớ lại bộ dạng hồn bay phách lạc của La Dực, biết đâu Phong với Dực tạm thời tách nhau ra cũng chưa chắc không phải chuyện tốt, song phương đều yên tĩnh hơn dù sao cũng tốt hơn là ngờ vực, thương tổn, dằn vặt lẫn nhau, tôi tin tưởng bọn họ đều yêu đối phương, chỉ cần tình cảm là thật, không có chuyện không thể xóa giải hiểu lầm, đến thời điểm ấy bọn họ sẽ càng hiểu rõ nhau và quý trọng, tin cậy nhau hơn.

Thực ra như Phong bây giờ thì tôi cần ở cạnh giúp đỡ cậu mới đúng, nhưng hôm qua tôi đã xin viện trưởng nghỉ nửa ngày rồi, buổi chiều còn phải đi liên hệ với trường học của Vân, nhìn thử xem thủ tục nhập học đã làm xong xuôi lúc trước giờ còn hiệu quả không, rồi có thể kéo dài thời hạn hay không, tiện thể đổi số điện thoại liên lạc và địa chỉ thành nhà tôi, có vậy tôi mới có thời gian yên tâm tiến hành kiểm tra toàn diện với Vân, tìm ra nguyên nhân Vân bỗng nhiên đánh mất chức năng ngôn ngữ cộng với tăng thêm trị liệu, chuyện này cực kỳ hệ trọng với Vân, không thể làm lơ được.

9. Chương 9

“Đứa nhỏ Bạch Vân Trí mặc dù tôi mới chỉ gặp một lần, nhưng nhìn ra được trò ấy rất hiểu chuyện, độc lập, thông minh, rất được mọi người yêu thích.” Hiệu trưởng mỉm cười chân thành.

“Phiền thầy quá đã nửa năm rồi mà vẫn còn nhớ chuyện của Vân.” Người hiệu trưởng này không tệ, ngày hôm qua vừa nghe tôi nói trong điện thoại là sẽ đến vì chuyện của Vân thì ông lập tức hẹn thời gian, không những đích thân gặp tôi mà thái độ cũng rất thân thiết.

“Tuy trò ấy vẫn chưa chính thức đến trường học của chúng tôi, nhưng tôi vẫn đối xử với trò như học sinh của mình, học trò xảy ra chuyện bất hạnh như vậy, tôi thật sự cảm thấy đau buồn và tiếc hận lắm.”

Cái gì?? Lê nào ông ấy biết Vân xảy ra chuyện gì? Không thể nào. Sau khi Vân thoát khỏi kẻ biến thái thì được tôi cứu ngay, vẫn luôn ở nhà của tôi, vì bất tiện về ngôn ngữ nên em ấy rất ít khi ra ngoài, đôi lúc đi ra ngoài nhất định cũng phải có tôi dẫn đi thì mới yên tâm, em ấy không thể liên hệ gì với trường học được, bằng không tôi cũng sẽ không chạy một chuyến đến đây. Hiệu trưởng nói đến chuyện bất hạnh chắc là chỉ chuyện cha mẹ Vân đều đã mất.

“Sau mấy ngày trò ấy không đi học vào đúng ngày nhập học, chúng tôi đã từng thử liên lạc nhưng chủ nhà trọ cũ lại nói trò đã lâu không về, mà trò ấy cũng không có người thân và phương thức liên lạc nào khác, không ngờ...” Hiệu trưởng buồn tiếng thở dài, “Không ngờ có người tìm được, nhưng đến lúc ấy thì...” Hiệu trưởng đưa một cặp hồ sơ bằng giấy cho tôi, “Cũng may trò ấy còn có người bạn này, hiện tại giao nó lại cho cậu, bên trong có học phí trả trước của trò, cùng với tiền thối lại.”

Tháng 2 trời đã chạng vạng tối, bầu trời u ám lất phất các bông tuyết còn chưa kịp chạm đất đã bị chôn vùi trong dòng người vội vã, tôi bước đi giữa đám đông vội vàng vàng, lướt qua những gương mặt có cùng một màu sắc, nhưng mỗi người lại có vui sướng ưu thương của riêng mình, còn tôi chỉ cảm giác mình sắp điên rồi...

Tôi cầm cặp hồ sơ giấy trong tay, tìm một góc yên tĩnh, một lần nữa mở nó, móc văn kiện bên trong ra đọc, tôi rất muốn nói đây chỉ là một trò đùa dai, nhưng tôi biết đây là sự thật, cái mà người hiệu trưởng giao cho tôi là giấy chứng tử của Vân, cùng hộ tịch hộ khẩu cần thiết.

Bạch Vân Trí, nam, nguyên quán Tiên Nguyên, sinh ngày 14 tháng 2 năm 1986, mất ngày mùng 7 tháng 10 năm 2002.

Nguyên nhân tử vong là do bệnh tim tái phát dẫn đến đột tử, nơi xuất giấy chứng tử chính là bệnh viện hạng 3 của thành phố Niệm Thành.

Ngay cả trước khi Vân gặp tôi, thì tháng 10 năm ngoái em ấy đã chết rồi.

Tôi vô lực ngồi thụp xuống, tay xoa mạnh lên huyệt thái dương, cố gắng chỉnh lý lại đầu mối, nhưng cảm thấy càng lúc càng đau đầu. Bản thân cũng không thể giải thích rõ tại sao, nhưng trực giác được mọi chuyện không đơn thuần, dù tôi có đang ngạc nhiên thì cũng không nói ra Vân vẫn còn sống đồng thời đang ở cùng tôi, chỉ ngày ngốc nói lời tạm biệt với hiệu trưởng rồi rời khỏi trường học, lác lác trên đường đến bây giờ.

Tháng 10 năm ngoái, chắc hẳn Vân vẫn còn đang nằm trong tay kẻ biến thái, ngoại trừ chuyện người bị chứng tử vẫn còn sống, thì giấy chứng tử không có bất kỳ vấn đề gì. Tôi chỉ cảm thấy tất cả những cái này đều có liên quan đến kẻ mà Vân không muốn đề cập đến, song bản thân cứ như đang ngồi trong sương mù chẳng thấy được gì cả. Lê nào kẻ đó có bản lĩnh đến mức khiến bệnh viện viết giấy chứng tử nhằm tạo điều kiện cho hắn thuận lợi giam cầm? Đây cũng quá đáng sợ.

Tôi vốn dự định sẽ không nhắc lại tất cả những chuyện gặp phải để em ấy quên đi hết mấy thứ ấy, có điều sự việc dường như phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều, không thể bỏ mặc nó. Muốn đích thân vạch trần đáp án, trước tiên tôi quyết định giúp Vân mở miệng nói chuyện lại. Song hiện tại không có thân phận, lại không tiện đi bệnh viện, không bằng cứ để Phong hỗ trợ kiểm tra trước cái đã, nhìn xem hệ thần kinh não bộ của Vân có vấn đề hay không, hoặc là bảo La Dực thực hiện một cuộc kiểm tra tâm lý toàn diện cho Vân.

Tôi không biết liệu mình không tìm cảnh sát xin giúp đỡ có phải là cách làm chính xác và lý trí không, nhưng tôi chỉ muốn tự mình giải quyết chuyện này cho Vân, muốn đích thân giúp em ấy chấm dứt cơn ác mộng này.

Tôi lấy cặp văn kiện bỏ vào trong tủ bảo hiểm của ngân hàng, xong đi về nhà.

Tôi nói với Vân chuyện ở trường học làm rất suôn sẻ, tôi có đầy đủ thời gian tiến hành kiểm tra cẩn thận và trị liệu để em ấy không cần lo lắng.

Vân nghe xong hiển nhiên rất vui, nhưng em ấy dường như còn có chuyện khác muốn nói với tôi, em ngồi bên cạnh thỉnh thoảng quay sang nhìn tôi, mặt có chút ngượng ngịu.

“Vân, có chuyện gì à?” Tôi mỉm cười hỏi.

Vân gật đầu, ngượng ngùng viết lên bảng từ: “Ngày 14 tháng 2 là sinh nhật 17 tuổi của em.”

Tờ giấy chứng tử với dòng chữ chì đúc màu đen “Sinh ngày 14 tháng 2 năm 1986, mất ngày mùng 7 tháng 10 năm 2002” lập tức hiện lên trong đầu tôi, hô hấp của tôi đình trệ.

Vân có phần nghi hoặc nhìn tôi, mắt to chớp chớp, tôi vội vàng điều chỉnh lại tâm tình, chuyển thành cười tươi, hỏi: “Ồ? Sinh nhật ngay lễ Tình nhân à? Vậy em muốn có quà sinh nhật, hay là muốn có quà tặng của lễ Tình nhân huh?”

Vân đỏ mặt cúi đầu không nói.

“Haha, chẳng lẽ em muốn cả hai? Tham lam quá nha. Quà sinh nhật thì không thành vấn đề, cơ mà quà của lễ Tình nhân thì...” Tôi chỉ chỉ gò má mình, “Ít nhất phải thể hiện chút tình yêu mới được chứ.”

Tôi cũng không biết bản thân nói vậy rốt cục là vì sao, chỉ là muốn đùa để nhìn Vân đỏ mặt thôi ư? Mục đích này thật sự đạt được, mặt Vân đỏ ửng như muốn chảy nước, nhưng giây tiếp theo, không ngờ em ấy nhắm hai mắt lại, đôi lông mi dài thẹn thùng mà bất an rung động, ngón tay căng thẳng túm lấy quần đến mức đốt ngón tay trắng bệch. Một loại ấm áp rung động chưa từng có chậm rãi lan tỏa trong lòng tôi, thời khắc này, tôi cuối cùng cũng xác định tình cảm tôi dành cho Vân tuyệt đối không phải đơn thuần như đối xử với bệnh nhân, bạn bè hay em trai, mà là tôi thích em ấy, yêu em ấy, và em ấy cũng như thế đối với tôi.

Tôi ghé sát vào Vân, nhìn đôi môi đỏ hồng của em ấy khê hé mở thật mê người.

10. Chương 10

Tôi ghé sát vào Vân, nhìn đôi môi đỏ hồng của em ấy khê hé mở thật mê người.

Tôi không hôn lên môi em, mà dùng môi mình chậm rãi như có như không cọ xát trên mặt Vân, thở luồng hơi nóng bỏng vào bên tai đáng yêu của em ấy, tôi có thể cảm nhận được các hành động của mình làm Vân không nhận được mà run rẩy, thỏa mãn cười nhẹ, “Vân, em thật đẹp.”

Trải qua khoảng thời gian điều dưỡng, người Vân đã không còn vẻ hốc hác và u ám của lúc trước, mà như một chú vịt con xấu xí lột xác thành thiên nga, đẹp đến kinh diễm lòng người. Hai gò má hóp sâu vào hai bên má hiện giờ đã mịn màng, đẹp như ngọc làm người liếc mắt liền không cầm được mà muốn vuốt ve, muốn biết xúc cảm khi đầu ngón tay mình lướt trên gương mặt ấy. Vẫn là đôi mắt to rất xinh đẹp, giờ đây lại thêm lấp lánh nước, sóng nước lưu chuyển vượt qua ngàn lời nói vạn câu thề, đôi môi khô khốc nhợt nhạt nay đã hồng hào, mái tóc xơ xác cũng mềm mại hơn. Không ngờ người bệnh nhân lúc trước nhặt được trên đường lại là một viên trân châu bị phủ bụi, tẩy đi bụi trần lập tức lộ ra diện mạo vốn có, hóa ra cuốn hút động lòng người đến vậy, đẹp không thua kém gì Phong, chỉ có điều tính trẻ con lại nặng hơn.

Vân nghe tôi khen, cả gương mặt lộ ra ánh hào quang mừng rỡ, rồi lại ngượng ngùng hơi rút người về sau, tôi lập tức áp sát lại, nhẹ nhàng cắn một cái lên khuôn mặt trắng mịn mềm mềm như cây đào mật, thật mềm, còn thơm nữa, tôi mê luyện đuôi đầu lưỡi ra liếm lên gương mặt non mềm ấy, cọ qua khóe miệng, chóp mũi của em.

“Ừm...”

Dường như tôi nghe thấy Vân phát ra âm thanh ngọt ngào dính nhầy, muốn nhìn em ấy thử thì phát hiện em đã hoàn toàn xụi lơ trong lòng ngực của tôi. Tôi nhớ lại lần đầu gặp được Vân, lúc bế em ấy lên giường thì quả thực cũng từng nghe em rên rỉ, nhưng lần ấy là vì đau xót dần vật. Vân cũng từng nói em ấy giống như đã quên mất phải nói như thế nào không thể hệ thống lại ngôn ngữ, xem ra phản xạ không điều kiện về âm tiết vẫn không bị ảnh hưởng.

Tôi ý đồ xấu ngấm lấy vành tai mềm nhũn của Vân, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích, mút dọc theo vành tai, cảm nhận thân thể mềm yếu không xương tựa trong lòng mình càng lúc càng nóng, cũng bắt đầu thoáng vụn vụn, tựa như muốn tránh khỏi đầu lưỡi phiền phức của tôi, nhưng càng lúc càng gần nhau thế này nhiệt độ trong tôi cũng đồng bộ tăng lên, thật dần vật mà...

Tôi bất ngờ ôm ngang Vân lên, nghe em ấy bật ra tiếng kinh ngạc nho nhỏ, trên gương mặt đỏ ửng của Vân vẫn còn dính nước bọt của tôi, chúng lỏng lẻo dưới ánh đèn, đôi mắt ướt nước nửa hé ra, thấy tôi đang quan sát thì nhấc mi lên nhìn tôi một cái xong nhanh chóng sụp xuống, ngượng ngùng cọ cọ mặt vào trong ngực tôi, đáng yêu như con mèo nhỏ đang làm nũng. Tôi cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi mà, không do dự một phút giây nào ôm em bước nhanh vào phòng ngủ.

Nhẹ nhàng bế Vân lên giường, tôi tiện thể áp người tới, dịu dàng nhìn em, xoa xoa gương mặt ấy, cảm nhận xúc cảm trơn mịn nơi đầu ngón cái, Vân đã bị ánh mắt của tôi phóng điện đến mức có phần choáng váng, mắt ngây dại nhìn tôi, ánh mắt đờ đẫn, em bỗng hé ra một nụ cười khê. Tôi không nhịn nổi nữa, nâng cằm em ấy lên cúi đầu hôn đôi môi đang khê cười cong cong ấy.

Lần đầu tiên tôi hôn Vân. Môi em ấy mềm mại thơm ngọt như cánh hoa, tôi ngậm mút chúng, đầu lưỡi lưu luyến vuốt nhẹ mặt trên môi rồi mới bắt đầu thăm dò vào bên trong, lướt qua hàm răng ngay ngắn, khe liếm khoang miệng trơn nhẵn, nhưng cố ý lạnh nhạt không quan tâm đến đầu lưỡi xinh xắn của em ấy, mãi đến tận lúc Vân bắt đầu vòng tay lên cổ tôi, đầu lưỡi thăm dò liếm liếm tôi rồi rời đi, thì tôi mới khê bật cười, phóng thích đầu lưỡi của mình hung hăng cuốn lấy của em ấy, không cho em có cơ hội né tránh, gồng sức mút, cắn, lướt, gần như kéo lưỡi em vào hết trong miệng tôi, tìm kiếm sâu hơn, trắng trợn càn quét không buông tha bất kỳ góc ngách nào trong cổ họng em. Tôi mê muội thay đổi các góc độ bá đạo hôn sâu, hấp thụ hết nước bọt ngọt ngào của Vân, chỉ một nụ hôn mà có thể khiến người tôi nhanh chóng có phản ứng, luồng nhiệt nóng bỏng khuấy động trong cơ thể thét gào ham muốn nguyên thủy nhất. Vân hít thở không thông liên tục nuốt xuống nước bọt của tôi, khóe miệng chảy ra vài sợi óng ánh, cổ họng phát ra âm thanh như là tiếng nứt vỡ. Tay trái tôi mò vào trong áo len của em, cách lớp áo trong vuốt ve dần lên trên tìm đến núm vú, hai ngón tay dùng sức bấm lên nó.

“A...”

Người Vân chấn động, tiếng rên rỉ nứt vỡ tràn ra ngoài, chặt vật đẩy bả vai tôi muốn có được không khí, nhưng thân thể lại trở nên hưng phấn không tự chủ được mà dán sát đến gần tôi, tôi vẫn bám dính em ấy, đến cuối cùng cũng tốt bụng tách môi ra, thường thức sợi chỉ bạc “dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng”, Vân lập tức như cá mất nước hít thở từng hơi dưỡng khí tiếp tế, đôi môi sưng đỏ mở ra khép lại, mái tóc ướt bết vào mặt, dự hoặc chết người. Tay trái của tôi lại bắt đầu mò sang núm vú bên phải của em, cảm giác nó dần cứng lên cách qua lớp quần áo trong, hô hấp của Vân cũng dồn dập theo động tác của tôi, đôi mắt mờ mịt nhìn tôi, có chút không tự nhiên lắc đầu, song tay lại mâu thuẫn quấn chặt lên cổ tôi.

Tôi lưu loát cởi quần áo em ấy xuống, tiếp theo đến lượt Vân, Vân rất nghe lời, đỏ mặt phối hợp. Trước đây không phải tôi chưa từng thấy cơ thể Vân, nhưng lúc đó vô cùng thê thảm còn bây giờ lại đổi thành đẹp hết mức, vóc người vẫn nhỏ nhắn nhưng da thịt cân xứng, trông cũng được, trơn bóng không lưu một vết sẹo nào, thân thể em ấy tỏa ra một loại khí chất đặc biệt đan xen giữa thiếu niên ngây ngô và đàn ông thành thục, sự ngây ngô chưa hoàn toàn trút bỏ hòa lẫn với nét thành thục loáng thoáng cảm nhận được, mê người đến diệu kỳ. Ngực bên phải vừa rồi được tôi chăm sóc nên màu sắc hơi thẫm lại, hình dạng cũng nổi rõ ràng hơn, như quả cherry đỏ điểm trên bánh bông lan, nhất định ngon lắm đây.

Tôi sẵn tới, áp chặt vào người em ấy. Vân trần trụi dường như có hơi căng thẳng, người cứng đờ, hai tay nắm chặt bờ vai tôi, xem ra tâm lý em ấy vẫn rất sợ hãi chuyện làm tình.

Môi tôi nhẹ lướt qua hàng lông mi diễm lệ của em ấy, trượt xuống chiếc mũi dọc dừa, đậu lại ngay bờ môi, cho em một nụ hôn nhẹ, rồi ngẩng đầu dịu dàng nói, “Vân, đừng sợ, tôi sẽ không làm ra chuyện gì tổn thương em, tin tưởng tôi không?”

Vân gật gật đầu, hai tay đan sau cổ tôi, nhắm chặt mắt lại.

Tôi lần nữa hôn lên môi em ấy, say đắm mà dịu dàng, Vân tự nhiên đáp lại, tôi hôn qua phần gáy thon dài

mịn màng, răng khê gặm cắn xương quai xanh đẹp đẽ của em, đầu lưỡi đảo quanh chỗ xương nhô lên, dùng sức mút ra chuối cánh hoa hồng nhạt, Vân ngưỡng đầu lên tạo đường cong thật đẹp, hai tay dùng sức mò xuống dưới ép tôi càng áp sát em ấy hơn, mà câu trả lời của tôi là ngậm vào hạt xinh đẹp nổi lên trước ngực phải.

Vân rên khẽ, thân thể run rẩy vặn vẹo, đầu lưỡi tôi vây quanh liếm láp cái hạt nổi lên ấy, thỉnh thoảng cắn khê lên nó, tay phải thì âu yếm hạt bên trái bị lạnh nhạt đã lâu, cùng về niết đê nắn chúng, Vân thoải mái uốn cơ thể dần ửng đỏ lên, liếm hôn bả vai tôi, xúc cảm nóng rực ẩm ướt làm bụng dưới vẫn luôn bồi hồi của tôi cấp tốc bị thúc giục bởi lửa dục, phần dưới cũng sưng tấy khó chịu hơn, vừa vặn chặn ngay dương vật cũng dần đứng thẳng của Vân, cảm nhận biến hóa dưới thân hai chúng tôi, Vân đỏ mặt ngượng ngùng quay đầu đi, lại bị tôi nhẹ nhàng quay lại, “Vân, đừng tránh, tôi thích em, em cũng thích tôi, thế này không có gì phải ngượng ngùng cả.”

Lần đầu tiên nghe tôi nói tôi thích em ấy, Vân nhìn tôi thật dịu dàng, đôi con ngươi ươn ướt long lanh, ánh mắt ngọt ngào đến mức muốn tràn mật ngọt, em ấy đỏ mặt gật gật đầu, không né tránh nữa.

Môi lưỡi tôi lướt xuống dưới, từ trước ngực Vân kéo một vệt nước dài uốn lượn xuống bụng dưới, đi vào bộ phận rậm rạp, dùng đầu gối tách hai chân Vân ra, tôi vùi đầu giữa hai chân em ấy liếm chỗ đã bắt đầu chảy ra dịch ngọt, sau đó ngậm hết toàn bộ vào miệng, đầu lưỡi ngo nguẩy không buông tha bất kỳ góc ngách mẫn cảm bé nhỏ nào, Vân run rẩy kịch liệt, tay nắm lấy tóc tôi như người chết đuối nắm lấy cọc rong, tiếng thở cũng ngày càng ồ ồ, tôi bắt đầu phun ra nuốt vào, xoay tròn, vuốt ve, Vân nhanh chóng cử động lên xuống theo tiết tấu của tôi, tay cũng dùng sức ấn đầu tôi xuống, hơi thở khàn đục lẫn với tiếng rên rỉ khó nhịn, thật nồng đậm tình dục, cảm giác dương vật trong miệng càng lúc càng nóng, càng lúc càng to, tôi càng cố gắng an ủi nó, bồng mút mạnh một cái, Vân mạnh mẽ chấn động, bắn dòng tinh dịch đặc sệt vào trong miệng tôi. Bắn tinh xong Vân vô lực nằm đó, miệng mở to thở hổn hển, lắc đầu ra hiệu tôi nhổ vật trong miệng ra, nhưng tôi nuốt hết chúng xuống.

“Không sao, Vân, chỉ cần là đồ của em, tôi đều thích.”

Nói xong tôi nhẹ nhàng gác hai chân của Vân lên vai mình, lộ ra sau huyết màu phấn hồng của em, tuy đã khê động nhưng vẫn sống chết khấp lại, tôi gần như cứng bái mà hôn nó, đầu lưỡi không ngừng liếm láp, đâm chọc vào cửa động, dùng tinh dịch của Vân còn sót lại trong miệng cùng với nước bọt làm chất bôi trơn, cảm giác nó dần mềm hóa, tôi lại dùng ngón trỏ ấn xoa nếp uốn xung quanh, tay trái thì mò đến dương vật lại bắt đầu ngóc đầu lên của Vân, nhào nặn hai viên cầu nặng trĩu, thỉnh thoảng tay ma sát mã mất để nó chảy xuống những giọt nước mắt trong suốt, mãi đến khi không nhiều được chất lỏng nào nữa, mặt sau cửa động rút cục mới dần chậm rãi mấp máy, từ từ mở ra, tôi cúi người hôn Vân, đồng thời đâm một ngón tay vào.

“Á...” Vân bị tôi lấp kín miệng phát ra tiếng rên rỉ không rõ, tôi tiếp tục làm nụ hôn này thêm sâu đậm, ngón tay bắt đầu chuyển động trong vách hang, tìm kiếm vẻ vờ trong ấy, tìm đến chỗ nổi lên thì nhấn mạnh một cái.

“Á... ưm...” Vân thay đổi âm rên rỉ thành cao vút, vòng eo cũng dong đưa lớn hơn theo ngón tay đâm chọc của tôi, giục tay tôi tiến vào sâu hơn, tôi từ từ tăng số lượng lên thành bốn ngón để có thể mở rộng trọn vẹn trong vách động, rồi rút ra hết.

Vân đã bị tình dục làm cho rưng rưng nước mắt, em mờ mịt nhìn tôi, gương mặt ửng đỏ bết bết phối hợp với ánh mắt mơ màng tuyệt diệu không gì tả nổi. Có trời mới biết tôi gần như cắn răng làm cho xong hết màn khởi động vừa rồi, cơn trướng đau nơi bụng dưới không chỗ giải quyết tưởng chừng như muốn bức điên tôi, nhìn thấy dáng vẻ yêu mị ấy của Vân, tôi nắm eo em đậm thẳng vào.

“A!” Vân lập tức kêu lên, cuối cùng thì vẫn làm em ấy đau đớn.

“Vân, em, em vẫn ổn chứ...” Tôi nghiêng rằng gắng gượng hỏi ra câu này, cảm giác huyết thái dương của mình nhảy lên thành thạch chấn động màng tai, đầu óc nóng hầm hập như sắp thiêu cháy đoạn mạch, dương vật sưng tấy lên đau nhói vì được vách động mềm dẻo, nóng rực, căng mịn của Vân chặt chẽ bao vây, nhưng vẫn kiên cường cứng đờ lại không dám nhúc nhích, mồ hôi từ tóc tôi nhỏ xuống khắp cả cơ thể đỏ ửng của Vân.

Mặt Vân trắng bệch, nhưng em ấy nở nụ cười an ủi với tôi, rồi hai tay nắm lấy vai, hai chân trượt khỏi bả vai vòng xuống móc vào eo tôi, nhắm mắt lại cắn răng dùng sức ưỡn người ra trước, giúp tôi đi vào hoàn toàn.

“U!” Lúc này đổi thành tôi kêu, trong nháy mắt hành động thâm nhập ấy mang đến sự sung sướng ngập tràn cho tôi, tôi nghe thấy tiếng đầu mình đã căng đến cực hạn đứt cái bực, dù có là thánh nhân cũng không nhịn nổi, hướng hồ tôi chỉ là người phàm, tôi nắm chặt vòng eo thon nhỏ của Vân, bắt đầu động tác cuồng dã, từng hồi va chạm vào trong động mềm mại của Vân, phát ra âm thanh khiến người mặt đỏ tim đập, xen lẫn là tiếng rên rỉ vụn vặt của Vân.

“Ha... Vân, em thật sự tuyệt vời, chặt đến vậy... Ừm... Còn nóng nữa... Ừm... Thật thoải mái...” Tôi rất muốn dịu dàng hơn với Vân, nhưng làm rồi mới phát hiện mình hoàn toàn không như vậy nổi, động của Vân mềm mềm co rút hấp thụ dương vật tôi, mỗi một lần ma sát tôi đều sưng to hơn, cứng hơn, làm tôi chỉ muốn hưởng ứng theo cái nhu cầu nguyên thủy nhất của con người, mạnh mẽ đâm chọc, đâm vào sâu hơn, sâu hơn nữa, kịch liệt rung động làm đổ ra một thân mồ hôi. Vân dần dần vận vẹo thuận theo tiết tấu của tôi, niềm khoái cảm hiển nhiên chiến thắng cơn đau, móng tay em ấy cắm sau lưng tôi, cảm giác đâm nhói trái lại càng khiến tôi hưng phấn, hai cơ thể mướt mồ hôi không một kẽ hở, ma sát nhau ầm ập mà trơn mịn, thân mật không kẽ hở thể này càng làm tôi xúc động, lập tức càng mạnh mẽ đâm vào rút ra hơn.

“A... ư... ưm... Duẫn...”

Tôi lập tức ngừng động tác lại.

“Vân? Vân em nói gì?”

Vân dường như cũng ý thức được, mới vừa rồi em ấy gọi tên tôi! Đôi mắt phủ đầy tình dục của Vân không tin nổi nhìn tôi, môi đỏ run run không phát ra được tiếng nào.

Tôi rút toàn bộ dương vật ra, trở người Vân lại, nâng mông em lên, từ đằng sau mạnh mẽ đâm vào điểm mẫn cảm, đâm đến mức thân thể Vân xê dịch lên trên, bật thốt ra tiếng rên rỉ.

“A... Duẩn... nhẹ...”

“Nghe thật êm tai! Gọi nữa đi!” Tôi vừa nói vừa tiếp tục mãnh liệt công kích vào điểm ấy, đổi lấy Vân càng phản ứng nhiều hơn, bầu không khí ngập tràn tiếng nước, tiếng va chạm, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, dâm dăng mà trợ tình, tôi cảm nhận vách hang đang bao vây mình chợt co rút, lập tức gờ tay nắm chặt dương vật đã ngẩng đầu gào khóc của Vân.

“Vân, chờ tôi...”

Vân điên cuồng lắc đầu khóc nức lên, ánh mắt rã rời, tôi tăng nhanh tần suất đâm chọc cùng cường độ va chạm, vào giây phút phóng ra tôi đồng thời bỏ tay trói buộc dương vật Vân, em ấy cũng rít gào phóng thích ra ngoài.

Từ lúc nhận thức Vân một tháng qua tôi vẫn luôn ở trong trạng thái cầm dục, nên bây giờ đương nhiên rơi vào tình trạng đã xảy ra không thể cản lại, rồi dần vật em ấy đến nửa đêm mới ngừng lại, Vân mệt muốn chết rồi, nhanh chóng ngủ say trong ngực tôi.

11. Chương 11

Tôi nhìn gương mặt hạnh phúc mà mỗi mết của Vân gổi lên khuấy tay ngủ, hàng mi thật dày ngoan ngoãn nhu thuận rủ xuống, tình cảm mãnh liệt vẫn chưa tan trên gương mặt đỏ ửng, môi mỏng khẽ khép mở theo hơi thở nhàn nhã mà êm dịu, đúng thật là hơi thở như lan mà, tôi cưng chiều vỗ về mái tóc bị mồ hôi ướt đầm của em, dịu dàng ấn lên môi một cái hôn thương yêu, Vân lả bả nhưng vẫn chưa tỉnh giấc, càng vùi đầu sâu hơn vào cổ tôi.

Ôm chặt cơ thể mềm mại của em ấy, dòng tâm tư chập trùng khiến tôi không buồn ngủ chút nào.

Vân, tất cả những gì xảy ra trên cơ thể em rốt cục là chuyện gì vậy? Bỗng nhiên xuất hiện trở ngại ngôn ngữ, giấy chứng tử thiên chân vạn xác, lần đầu gặp gỡ thì thoi thóp cùng với đoạn hồi ức hắc ám không muốn nhớ đến... Vân, từ giờ trở đi, anh là của em, em là của anh, bất luận thế nào anh nhất định cũng tự mình giúp em triệt để kết thúc cơn ác mộng này, để cuộc sống sau này của em sẽ không bị thương tổn nữa, mặc dù điều này có lẽ sẽ không dễ dàng, hiện giờ anh thậm chí còn không thấy rõ con đường phía trước, nhưng xin hãy cho anh cơ hội thử nghiệm.

“Vân, tỉnh, Vân?”

Theo tiếng gọi khẽ của tôi, Vân mơ hồ hé mắt, đôi lông mi dài cố gắng chống lại lực hút của trái đất, mắt lim dim mơ màng nhìn tôi, làm tôi liên tưởng đến tiểu thần tiên ngủ trên lá sen bất ngờ bị giọt sương đánh thức.

Tôi khẽ hôn lên mắt em ấy, “Ngoan, 7 giờ rồi, lát nữa anh còn phải đi làm.”

Vân vội vã nhồm dẩy, rồi lại ôm eo đổ rạp xuống giường, mặt tức thì đỏ như muốn sung huyết, xấu hổ kéo chăn trùm lên người.

Tôi phì cười, “Vân, em có khó chịu không? Coi chừng bị ngộp.”

Cách tắm chăn tôi có thể nhìn thấy em ấy ra sức lắc đầu.

“Nhưng anh thấy rất đau lòng,” tôi vừa cười nói vừa kéo chăn, lộ ra gương mặt xinh đẹp đỏ ửng cùng đôi mắt to long lanh nước, thật đáng yêu. “Em đẹp quá.” Tôi nghiêng người hôn lên môi em ấy, xong thoáng lùi về, chúng tôi đã hoàn thành nụ hôn chào buổi sáng ngọt ngào đầu tiên.

“Không cần vội dẩy làm bữa sáng đâu, anh đã làm xong để trên bàn rồi, gọi em chỉ là muốn giúp em tắm rồi đi làm.”

Vân đỏ mặt lắc đầu, ra hiệu muốn tự tắm, nhưng tôi cười rồi bế ngang em lên đi vào phòng tắm.

Tôi ngồi trong phòng làm việc, xoay xoay cây bút trên tay, không nhìn cũng biết mình ngồi cười khúc khích như thằng dở hơi, tình trạng này đã xảy ra 3, 4 ngày nay rồi. Thành thực mà nói, tôi không nhớ rõ Vân là người thứ bao nhiêu lên giường với tôi, nhưng hiện tại tôi như một thằng nhóc mới lớn trong đầu chỉ có hình bóng người tình, không đợi nổi nữa muốn được gặp, hôn, ôm em ấy, hận không thể mỗi giây mỗi phút đều ở cạnh em, một cái nhíu mày một nụ cười của Vân đều tác động đến tiếng lòng của tôi, Vân không phải người tình đầu tiên của tôi, nhưng là mối tình đầu của tôi, tôi yêu tôi cưng chiều tôi tiếc thương em ấy còn hơn bản thân mình.

Cùng với niềm hạnh phúc như đang trên mây, tôi bắt đầu so sánh với Phong đang dần dần hốc hác. Cậu ấy xa cách Dục đã gần nửa tháng nay mà vẫn không có dấu hiệu hòa hảo, Phong dùng phương thức trốn tránh tất cả các đề tài có liên quan đến Dục, xem ra là quyết tâm muốn chấm dứt đoạn tình cảm này, nhưng tâm của Phong mềm mại như thế, nội liêm như thế, làm xong rồi sẽ tự dần vật bản thân. Nhìn Phong càng ngày càng trầm mặc, càng ngày càng gầy yếu, tôi đau lòng lắm, ngày mai là lễ Tình nhân rồi, không có người yêu bên cạnh Phong biết làm sao để qua nổi ngày này chứ?

“Phong, mình vào nhé.” Tôi tận lực dùng ngữ khí nhẹ nhàng không sang sảng chào hỏi Phong rồi đi vào văn phòng cậu ấy.

“Xoảng!” “A!” Căn phòng vang lên âm thanh ly rơi vỡ nát trên mặt sàn, cùng với tiếng ly vỡ là Phong gằn như bị đánh thức từ giấc mộng.

Tôi thở dài, vừa rồi chắc chắn Phong lại đang ngẩn người. Gần đây cậu ấy luôn hồn vía lên mây như vậy, ngoại trừ thường xuyên ngây người thất thần thì có lúc còn quên mình đang làm gì, bị bên ngoài quấy nhiễu mới như tỉnh giấc chiêm bao phục hồi lại tinh thần, lần trước lúc tôi đi vào làm cậu ấy sợ hãi đến mức ném quyển sách trong tay xuống, lần này thì là ly cà phê.

“Phong, có bị phỏng không?”

“Không có chuyện gì.” Phong có chút mờ mịt nhìn áo blue dài trắng bị dính mảng cà phê bẩn, dường như vẫn chưa lấy lại sức lực.

“Phong, bình thường không phải cậu chỉ uống hồng trà thôi sao? Đối khẩu vị à?” Phong nói ủ hồng trà tốt thì nó sẽ thành màu sắc hổ phách như ánh mặt trời chiếu qua, ấm áp, điềm tĩnh, dịu dàng mà long lanh, so sánh với cà phê thì không khác gì nước bùn cả.

“Ừ ha.” Phong vẫn còn ngây người, cho tôi câu trả lời không hiểu ra sao này.

La Dực cái tên khôn kiếp này, Phong biến thành hồn bay phách lạc như thế này đều là do mi hại, lòng thăm mắng Dực cả trăm ngàn lần, tôi xoa xoa tóc Phong, “Đừng chờ nữa, ngày mai có rảnh không?”

“Ngày mai?” Phong thê lương nở nụ cười, “Đương nhiên là có, ngày mai mình rất rảnh.”

Mệ!! Tôi chán ghét chữ bản thân mình, vội vàng nói: “Mình có một người bạn tốt xuất hiện chút cản trở chức năng ngôn ngữ, mình nghi thần kinh ngôn ngữ có vấn đề nên nhờ cậu nhìn thử xem sao, dù sao người đang nghiên cứu phương diện hệ thần kinh này mấy ai giỏi hơn cậu, nếu ngày mai cậu thông thả thì mình sẽ dắt em ấy đến.”

“Nói vậy, mình nào có giỏi như cậu nói? Ngày mai mình không có cuộc hẹn trước nào, cậu dắt cậu ấy đến đây đi.” Thật vui lại được nhìn thấy Phong cười, mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng vẫn rất đẹp.

“Quyết định vậy đi, thuận tiện mình giới thiệu cho hai người biết nhau luôn, cậu sẽ thích em ấy, hơn nữa ngày mai vừa vặn cũng là sinh nhật của em ấy, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm chúc mừng hen.” Vừa nói vừa xoay người muốn rời đi.

“Duẩn, cảm ơn cậu.” Phong gọi tôi lại, nói một cách chân thành.

Tôi xấu hổ gãi gãi đầu, “Cảm ơn mình làm gì? Còn phải cảm ơn cậu giúp mình tiết kiệm được một khoản phí chẩn bệnh, mà nói, đồng người thì sinh nhật cũng nóng nực hơn mà. Ván cũng sẽ rất vui. À, em ấy tên là Bạch Vân Trí.”

Phong cười, tiễn tôi ra cửa.

Thành thật mà nói đối với ngày lễ Tình nhân đầu tiên của tôi với Vân, tôi rất muốn được trải qua với riêng em ấy, nhưng tâm tình Phong kém như vậy, ngày nào cũng thần thờ thờ đần, tuyệt không thể nhẫn tâm để cậu ấy cô đơn một mình, nếu không giúp được gì, chí ít trước tiên cùng cậu ấy trải qua mấy ngày này đã, trái lại tôi với Vân sớm chiều ở chung còn có rất nhiều cơ hội mà.

Về nhà rồi tôi thương lượng với Vân, Vân rất hiểu ý chấp nhận sắp xếp của tôi, còn nói cũng rất muốn gặp gỡ Phong thử.

“Vân, em thật tốt.” Đây là câu nói sau cùng của tôi khi đẩy ngã em ấy xuống giường.

Ngày hôm sau tôi dẫn Vân cùng đi làm, trực tiếp đi tìm Phong, vậy mới tránh khỏi mấy cái đăng ký thủ tục phiền phức.

“Phong, mình dẫn Vân vào nhé.”

“Mời vào, hoan nghênh.” Phong đứng đối diện ấm áp mỉm cười thân thiết.

“Á!!!!” Một tiếng thét thê thảm chói tai bỗng nhiên vang lên làm tôi với Phong giật cả mình. Là ai? Vân? Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Vân, em ấy đang run lấy bầy lão đảo lùi về sau, mãi đến tận khi cơ thể như nhũn ra dán lên trên cửa mới đứng lại, đôi mắt kinh hoàng cứng đờ nhìn Phong, sau đó như không tin nổi mà nhìn sang tôi, hoảng sợ và tuyệt vọng trong mắt càng lúc càng nồng đậm, răng run lập cập môi dần mất đi màu máu.

“Vân? Vân em sao vậy?” Tôi quả thật bị Vân làm cho choáng váng, phản ứng em ấy nhìn thấy Phong đúng là quá quái dị, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Tôi muốn kéo em ấy, thì bị bàn tay run run của Vân gạt đi.

Phong nghi hoặc nhìn tôi, “Bạn của cậu ngoại trừ bị trở ngại ngôn ngữ bên ngoài, còn có những vấn đề khác nữa à?”

Tôi lắc đầu, nếu như đây là lần gặp gỡ đầu tiên tôi nhất định cũng sẽ hoài nghi tinh thần của Vân có vấn đề, nhưng trước đó em ấy vẫn rất bình thường cơ mà.

“Cậu ấy có phải ít khi gặp người lạ không?”

Tôi gật đầu, từ sau khi trở về từ trường học, tôi có nói với Vân đừng đi ra ngoài một mình, nên căn bản Vân chỉ sống ở trong nhà.

“Vân, đừng sợ, tôi là bạn tốt của Duẩn, tên Hứa Phong.” Phong vừa nói vừa mỉm cười đến gần Vân, muốn giúp em ấy bình tĩnh lại, dáng vẻ của Phong còn hiền lành dịu dàng hơn cả thiên thần, tôi ngờ rằng cho dù có là bệnh nhân tâm thần thật sự cũng sẽ bình phục lại dưới sự xoa dịu dỗ dành của cậu ấy, nhưng Vân thấy Phong đến gần lại càng hoảng sợ hơn, bất ngờ liều mạng dùng sức đẩy Phong ra, mở cửa xông ra ngoài.

“Vân em đừng chạy! Phong, cậu không sao chứ?” Tôi bị chuyện bất thành linh xảy ra làm bối rối, không biết nên quan tâm ai.

Phong đứng dậy, “Mình không có chuyện gì, cậu mau đuổi theo cậu ấy đi, đừng để cậu ấy chạy loạn, chạy nữa sẽ bị lạc đó.”

Tôi nhanh chóng đuổi ra ngoài, tìm hết một vòng nhưng không thấy bóng dáng Vân đâu cả.

12. Chương 12

Tôi nhanh chóng đuổi ra ngoài, tìm hết một vòng nhưng không thấy bóng dáng Vân đâu cả.

“Thế nào? Đuổi theo được không?” Phong vội vã đón hỏi.

Tôi lắc đầu, Vân bị sao vậy? Làm gì mà nhìn thấy Phong lại sợ thành như thế? Hơn nữa hình như ngay cả tôi em ấy cũng không tin tưởng, nhớ lại dáng vẻ em ra sức gạt tay tôi, mắt dăng trào khủng hoảng, còn ẩn chứa tuyệt vọng tan nát, tại sao lại như vậy?

“Duẩn, tâm trạng của cậu ấy không ổn định, mình lo sẽ xảy ra chuyện mất, hay là phân công nhau tìm đi.”

30 phút sau, tôi lại quay về văn phòng của Phong.

“Cậu cũng không tìm được?”

Tôi ừ ừ lắc đầu.

“Có thể cậu ấy về nhà rồi? Cậu...” Phong còn chưa dứt lời, con người xinh đẹp trong chớp mắt tan rã tiêu cự, người mềm nhũn đổ về sau.

“Phong? Phong cậu sao vậy?” Trời ạ, ai nói tôi biết thế này là sao đây?

Phong chỉ ngất trong chốc lát rồi lập tức tỉnh lại, suy yếu tựa vào ngực gắng gượng nhìn tôi, “Duẩn, không có chuyện gì, chỉ là hạ đường huyết thôi, chắc vì vừa nãy chạy gấp quá.”

“Sao mà bị hạ đường huyết? Cậu có ăn cho tốt không đấy? Có nghỉ ngơi đúng lúc không?”

Phong cười khổ, “Không có khẩu vị gì, vả lại cũng rất mệt, dù có ngủ một giấc rồi thì vẫn thấy rất mệt mỏi, không biết xảy ra chuyện gì nữa.”

Lời này nghe thật quen, dường như nghe Phong nhắc đến không chỉ một lần.

“Vân chính là nguyên nhân cậu đột nhiên trở nên ngoan ngoãn không đi bar đó hả?”

“...” Đúng thật là bạn bè 8 năm.

Phong thấu hiểu nở nụ cười, “Về thăm nhà chút đi, mặc dù không biết là xảy ra chuyện gì nhưng đừng làm cậu ấy chạy mất như vậy, có mấy người chạy mất rồi sẽ rất khó trở về...” Mặt Phong lập tức buồn rầu, “Chờ cậu ấy bình tĩnh lại thì lại dẫn đến đây, hi vọng mình có thể giúp được gì đó.”

Tôi lấy có người không khỏe để xin nghỉ đi về, Vân không có ở nhà, đi loanh quanh tìm kiếm cũng không phát hiện gì, không thể làm gì khác ngoài về nhà tiếp tục chờ, gọi điện thoại nói với Phong nếu Vân có về bệnh viện thì báo tôi biết. Vân sẽ đi đâu chứ? Trên người em ấy không có tiền, chưa quen thuộc hoàn cảnh, lại không thể nói chuyện, nếu gặp lại kẻ xấu... Cứ nghĩ ngợi lung tung làm tôi sắp phát điên rồi.

Chờ đến hơn 9 giờ tối, tôi đang bồn chồn không giữ nổi bình tĩnh muốn ra ngoài tìm thêm lần nữa thì điện thoại bàn bất ngờ vang lên, tôi vội vã nắm ống nghe.

“Alo?”

“Duẩn, là mình.” Đúng thật là Phong!!!

“Cậu tìm được Vân rồi?”

“Không tìm được. Nhưng mà...”

“Mà sao?”

“Nhưng mà mình biết cậu ấy ở đâu.”

“Thật? Ở đâu?”

“Cậu tới nhà mình tìm mình đi, mình dẫn cậu đi tìm cậu ấy.”

“Được!” Đặt ống nghe xuống, tôi khoác áo khoác lên nắm chìa khóa ra khỏi cửa.

13. Chương 13

Nhà Phong cũng không xa lắm, đi bộ khoảng hơn nửa tiếng là tới, tôi vừa chạy vừa thăm mắng mình ngu ngốc, tự nhiên quên lái xe, đúng là quá quan tâm sẽ bị loạn trí mà.

Tôi thở hồng hộc, cuối cùng cũng đến nơi. Phong đã chờ tôi ở cửa.

“Xin, xin lỗi, quên lái xe, nên hơi muộn.” Tôi còn chưa thuận khí xong.

“Không sao, không muộn chút nào cả,” Phong cười với tôi, “Vẫn còn cách bình minh xa lắm.”

“Hả...” Là đang nói đùa hả? Kiểu nói đùa gay gắt này bình thường đều là tôi nói với Phong mới đúng chứ?

“Đi thôi.” Phong cười kéo tay tôi.

“Ày da?” Có thứ gì đó đâm vào tay?

“Xin lỗi, chắc nhẫn sượt qua tay cậu.” Cậu ấy vừa nói xin lỗi vừa giơ tay phải lên, dưới ánh trăng trên ngón áp út thon dài là một chiếc nhẫn bạc lấp lánh rất mới lạ, một con phượng hoàng được chế tác rất tinh tế khắc nổi ở trên, đôi cánh hùng vĩ cùng cái đuôi phượng hoàng tung bay nhô lên khỏi bề mặt chiếc nhẫn, hệt như muốn tung cánh bay lên trời, con mắt được nạm một viên kim cương rất nhỏ, nhưng sáng chói lấp lánh.

“Nhẫn rất đặc biệt, sao trước đây mình không thấy cậu đeo nó?” Lúc thường Phong không đeo phụ kiện gì cả, ngoại trừ sợi dây chuyền vàng 2 năm trước Dục tặng cho cậu ấy, suốt 2 năm qua Phong vẫn đeo nó, có điều từ sau khi chia tay thì cũng không thấy nữa. Tôi nhìn mu bàn tay, bị sượt rách rồi, hạt máu nhỏ nổi lên, có chút tê tê đau đau.

“Có đeo một khoảng thời gian, nhưng chắc cậu không có cơ hội nhìn thấy, bây giờ thấy cũng không muộn, vết thương sao rồi? Có đau lắm không?” Phong mỉm cười hỏi.

“Ừ, vẫn ổn, sao cậu biết Vân ở chỗ nào?” Tôi không quá chú tâm đến cậu ấy, chỉ vội vã muốn biết tầm tích của Vân.

“Mình biết thì là biết thôi, đi theo mình.” Vẫn là nụ cười mỉm.

Nói xong cậu ấy đi thẳng trước dẫn đường,, đi một đoạn bảy tám bước thì tới trước căn nhà lầu bỏ hoang bị phá dỡ một nửa. Nghe nói đơn vị phụ trách thi công phá dỡ bị kiện quấy rầy dân chúng, mà thủ tục lại không đầy đủ, rồi kéo nhau lên tòa tiếp sao đó không rõ, nên chỉ phá dỡ có một nửa căn nhà rồi đình công, rất lâu rồi không ai dám xĩa, Phong dẫn tôi đến chỗ này làm gì?

“Vân ở đây??” Chắc có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nảy sinh hoài nghi và không hiểu lắm đối với hành động của Phong.

Phong không hề trả lời, chỉ ngậm ý cười nhìn tôi, trong ánh mắt có cái gì đó trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy, và cũng nhìn không thấu. Hơn nữa tự nhiên Phong trở nên rất thích cười, gạt bỏ đi vẻ buồn rầu ủ dột

gần đây, chỉ có điều tại sao nụ cười thay đổi là lạ, dường như thiếu đi gì đó, lại dường như thêm cái gì đó.

“Có nhớ mấy bé trai thời gian trước đã chết ở bệnh viện không?” Phong bỗng nhiên thay đổi đề tài, “Hình như còn có một đứa chết trên giường bệnh của cậu nhỉ.”

“Hả?” Tôi lộ ngược ký ức về quá khứ...”Có nhớ, sao vậy?”

“Vân của cậu... ở cùng với tụi nó đó.” Nói xong, trên gương mặt thiên thần của Phong dường như hiện lên một nụ cười gần như tà mị lạnh lẽo.

Tôi bị một Phong xa lạ như này dọa cho sợ rồi, không khỏi lùi lại mấy bước, “Phong, cậu, cậu sao vậy? Cậu nói bậy bạ gì đó? Cậu...” Giọng có chút run run.

Phong lại nhếch cao khóe miệng, nụ cười luôn ảm áp như ánh mặt trời giờ đây không chút nhiệt độ nào, còn mơ hồ thêm phần âm trầm, “Lời mình nói cậu nghe rất rõ ràng mà, đừng để mình lặp lại, mình rất khuyết thiếu tính nhẫn nại, sẽ tức giận đó nha.” Ngay cả giọng nói vẫn luôn dịu dàng ấy cũng lộ ra sự lạnh lẽo.

Người này là ai? Cậu ta không phải Phong! Tuyệt đối không phải! Đầu óc tôi đang vô cùng hỗn loạn.

“Chắc chắn cậu đang nghĩ mình không phải Phong có đúng không?” Cậu ta cười híp mắt, “Ai u, chuyện có hơi phức tạp, chắc chỉ giải thích trong hai ba câu thì không hiểu được đâu, nhưng đừng lo lắng, tiểu Duẩn Duẩn, chúng ta còn có rất nhiều thời gian mà, hơn nữa mình thấy có lẽ cậu cũng buồn ngủ rồi, muốn ngủ một chút không? Tất cả cứ chờ sau khi tỉnh dậy rồi nói ha.”

Tôi thật sự bất đầu choáng váng đầu óc, sự vật trước mắt cũng dần mơ mơ hồ hồ, thuốc mê.... “Cậu, cậu lúc nào...”, còn chưa nói xong, chân tôi mềm nhũn ngã khuỵu xuống.

“Là cái này này, mới vừa rồi cậu còn khen nó đặc biệt cơ mà,” cái nhãn phượng hoàng lắc lư trước mặt tôi, “Tiểu Duẩn Duẩn thật có mắt nhìn, chiếc nhãn này thật sự rất đặc biệt, vì trên mặt nó có bôi chút nước thuốc vô cùng đáng yêu, vừa rồi cọ xước da cậu...”

Giọng cậu ấy dần dần xa xăm, hắc ám ùn ùn kéo đến nhấn chìm tôi.

A... Đầu đau quá... Cảm giác tỉnh lại khá tồi tệ, tôi bụm đầu nhắm mắt lại ngồi dậy, thấy vẫn rất mê man. Vừa rồi mình mơ thấy giấc mộng gì vậy, thật sự quá hoang đường, lại mơ Phong thành cái bộ dạng ấy, nếu mà mai đi làm kể cho cậu ấy nghe thì không biết sẽ phản ứng thế nào nữa, haha... Chắc chắn là mình ngủ đến choáng đầu rồi, haha...

“Chà, tiểu Duẩn Duẩn, có chuyện gì mà vừa tỉnh lại đã cười vui vẻ thế? Kể mình nghe với có được không?”

14. Chương 14

“Chà, tiểu Duẩn Duẩn, có chuyện gì mà vừa tỉnh lại đã cười vui vẻ thế? Kể mình nghe với có được không?” Một giọng nói quen thuộc thâm trầm truyền đến, vô cùng dịu dàng nhưng tôi lại như bị xối nước lạnh mà run cả người, lập tức mở mắt ra.

Tôi đang ở trong một căn phòng như là phòng giải phẫu, dưới thân là bàn mổ, trên đỉnh đầu là đèn chùm sáng trưng dùng trong giải phẫu và cũng là ánh sáng duy nhất trong phòng, nó chiếu xuống tôi trắng toát bao la mờ mịt. Tôi cố hết sức để ngấm lại được tiêu cự thì nhìn thấy người đó đứng bên cạnh mình, hai tay khoanh trước ngực, rõ ràng là dáng vẻ của Phong, nhưng toàn thân lại tỏa ra một loại khí chất cứng rắn khác biệt, ánh mắt, nụ cười, tất cả đều xa lạ, cặp kính gọng vàng lúc bình thường càng làm Phong thêm nhã nhặn dịu dàng nay lại trở thành ánh phản quang quỷ quyệt, hai mắt bị khuất sau thấu kính phản quang nên không thấy rõ ánh mắt, nhưng có thể nhìn rõ nụ cười trên môi rất đáng ghét.

Cậu ta nhếch cao khóe miệng, tà mị cười nói: “Tiểu Duẩn Duẩn, làm gì mà nhìn mình chằm chằm vậy? Khuôn mặt này đáng lẽ cậu phải rất quen thuộc mới đúng chứ, không cần mắt hồn nhìn mình chăm chú đến vậy đâu, hành động này rất mê người, mình sẽ không nhin được đâu đó nha.” Vừa nói vừa chậm rãi giơ tay về phía tôi, chiếc nhẫn phượng hoàng trên ngón áp út lóe sáng, tia sáng ở mắt phượng nạm kim cương cực kỳ giống với ánh sáng lúc này trong mắt cậu ta.

Không! Ai đó đến đánh thức tôi dậy đi! Giác mơ này tuy rất sáng tạo nhưng tôi không muốn mơ một chút nào! Tôi cứng đờ lắc lắc đầu trốn ra sau, mẹ nhà nó, cơ thể lại không chịu nghe sai khiến của tôi, tôi ngã ra sau thì rớt xuống giường, nặng nề ngã trên sàn xi măng, lạnh lẽo chân thật, đau đớn chân thật phá nát sự nỗ lực lừa gạt bản thân đang nằm mơ của tôi.

“Tiểu Duẩn Duẩn, sao không cẩn thận vậy?” Cậu ta muốn đi tới dìu tôi dậy.

“Cậu đừng tới đây! Cậu là ai? Muốn cái gì?” Tôi gào lên bằng giọng lớn nhất có thể, nhưng trung khí không đủ nên phải nếm mùi vị “ngoài mạnh trong yếu”. Thật khó chịu, có lẽ vì được hiệu của thuốc mê chưa tan hết nên tôi đứng cũng không đứng dậy nổi, ngã như vậy đầu càng thêm choáng, cứ như bị chấn động não, hỗn loạn vô cùng, tiếng gào thét cứ lặp đi lặp lại bên tai.

Cậu ta thật sự đứng lại, cười híp mắt nhìn tôi, “Mình là Phong mà, chẳng phải vừa rồi cậu vẫn gọi mình như thế sao, ngã choáng đầu không quen mình luôn rồi à? Tiểu Duẩn Duẩn?”

“Không phải! Còn nữa, không được gọi tôi buồn nôn như thế! Nghe mà muốn lộn mửa!”

“Haha, mình cứ muốn gọi như thế đấy, tiểu Duẩn Duẩn định thế nào hử?” Cậu ta nói, rồi móc từ trong túi áo ra một điều thuốc, châm lửa, chậm rãi phun ra một vòng khói, sắc mặt sau lớp khói ám muội mập mờ, *“Cưng đúng thật rất có lòng tin với nó nhỉ, hừ.”*

“Được, xem như là lời khen ngợi dành cho tinh thần can đảm của cưng, anh đây quyết định nói toàn bộ sự thật cho cưng biết, tuyệt không một lời dối trá, bởi vì...” Cậu ta gẩy tàn thuốc, trong làn khói mờ chưa tan hiển hiện ra một nụ cười, “Sự thật thậm chí còn thú vị hơn nhiều so với nói dối, sự thật đủ để gây chấn động. À mà trước tiên nói với cưng anh tên gì cái đã, dẫu sao anh cũng không muốn cưng xem anh với

thằng Phong ngu ngốc kia làm một, chuyện này không khác gì sỉ nhục anh cả, anh tên Niết.”

“Nghịch (*)? Tên rất hay, đúng thật rất hợp với mày!” Tôi phì nhỏ, “Mày bớt cố làm ra cái vẻ bí ẩn đi, có chuyện thì nói có rắm thì thả!” Mặc dù giọng nói rất gay gắt nhưng trong lòng tôi lại đang run rẩy, quả nhiên cậu ta không phải Phong, này là đương nhiên, nhưng tại sao đáng vẻ lần giọng nói đều y hệt vậy? Nghi ngờ chồng chất bất an bức tôi sắp phát điên, đầu óc rất khó phân tích được gì, trái lại càng lúc càng mơ hồ.

() Niết với nghịch đồng âm (niề).*

“Haha anh cũng rất hài lòng với tên của mình, nhưng phải khẳng định lại không phải chữ nghịch mà cũng nghĩ tới, mà là niết trong ‘phượng hoàng niết bàn.’” Cậu ta lại lắc lắc tay phải, chiếc nhẫn phượng hoàng chết tiệt lóe sáng, “Cũng rất buồn bực về quan hệ giữa anh với Phong đúng không? Anh rất lấy làm tiếc nói cho anh biết, Phong không có anh em sinh đôi gì đâu, mà anh cũng chả có dịch dung thuật như trong tiểu thuyết võ hiệp, càng không đi chỉnh dung, nên là...” Cậu ta mờ ám cười nói, “Tiểu Duẩn Duẩn thông minh như vậy, hẳn phải biết xảy ra chuyện gì rồi ha.”

(Phượng hoàng niết bàn có thể hiểu nôm na là phượng hoàng trầm mình trong biển lửa, rồi từ đống tro tàn lạnh lẽo ấy, phượng hoàng tái sinh, vươn mình rực rỡ. Trong đạo Phật, “Niết bàn” được hiểu là giải thoát khỏi tham, sân, si.)

“... Mày... Phong cậu ấy, cậu ấy...” Tôi ngạc nhiên nhìn chòng chọc cậu ta, cụm từ “nhân cách phân liệt” miễn cưỡng nổi lên trong đầu tôi.

“Haha, anh nghĩ là cũng đoán đúng rồi đấy! Phong đáng yêu của cưng tinh thần có vấn đề, hơn nữa đã mười mấy năm rồi, lịch sử lâu đời lắm đó.”

“Không thể!” Tôi lắc lắc cái đầu đã rối tinh rối mù nhìn chăm chăm cậu ta.

“Tiểu Duẩn Duẩn, lừa mình dối người như thế có vui không?” Cậu ta cười hì hì cúi người xuống trước mặt tôi, tay nâng cằm tôi lên, “Nói Phong là thằng ngu cũng không oan ức nó chút nào, bên người có một mỹ nam như thế này mà lại không biết nắm giữ, cái tên La Dực kia làm sao sánh được với cưng...” Cậu ta liếm một vòng quanh môi, ý đồ trong ánh mắt rất rõ ràng.

“Mày cút ngay! Đừng chạm vào tao! Mẹ kiếp!” Tôi hoảng rồi, muốn đẩy cậu ta ra nhưng thậm chí không nhấc tay lên nổi.

Cậu ta cười, “Tiểu Duẩn Duẩn à, xin hãy chú ý giọng điệu nói chuyện của mình.” Mắt đột nhiên lóe lên, nở nụ cười lạnh lùng, vung tay lên hung ác tát tôi một cái, “Tốt nhất là cưng nên hiểu rõ tình hình hiện tại đi! Cưng có tư cách gì nói ra lời như thế với anh hả!!” Trở tay lại thêm một cái tát nữa, giờ chân lên đá vào phần bụng trên của tôi, vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn.

Mắt tôi tối sầm lại, thuận theo cú đá ngã lăn ra đất, theo bản năng ôm bụng quặn đau vì dịch vị trào

ngược, tiếng ong ong quần quanh bên tai chọt xa chọt gần, trước mắt ba hồi tối ba hồi sáng. Chắc chắn cái thứ bôi trên nhẩn cậu ta không chỉ có mỗi thuốc mê, còn không trong lúc tôi hôn mê cậu ta lại hạ được khác cho tôi, chứ không thì không thể đã lâu vậy rồi mà được hiệu vẫn chưa tan đi, hơn nữa phản ứng cũng càng lúc càng rõ ràng.

“Tiểu Duẫn Duẫn, cứng chảy máu rồi.” Giọng cậu ta lại khôi phục lại sự dịu dàng, không hề có một chút dấu vết hung tợn nào ban nãy, ngón tay xoa lên máu bên khóe miệng tôi, đuổi đầu lưỡi ra khê liếm lên, “Ừm, ngọt, chà cứng xem, nhiều xuống đất hết rồi, lãng phí là đáng tiếc lắm nha.” Nói xong cậu ta thật sự nằm sấp người xuống liếm lên vết máu của tôi trên đất.

Tôi nằm trên đất nhìn bộ mặt si mê cùng đáng vẻ tham lam của cậu ta, đầu như bị đập thật mạnh vào gậy gỗ, quá mức khiếp sợ và đau đớn trĩu trĩu trái lại khiến tôi có phần tỉnh táo, “Mày... mày làm gì vậy?”

Cậu ta ngẩng đầu lên, liếm liếm khóe miệng, cau mày lại, “Chắc, đúng thật là nguội rồi thì ăn không ngon mà,” rồi nhanh chóng cười rạng rỡ, “Cứng xem, sao anh lại ngốc quá vậy, đa tạ tiểu Duẫn Duẫn đã nhắc nhở nha.” Nói xong, cậu ta tức khắc nắm sau gáy tôi kéo tôi lại, môi áp lên môi tôi. Cậu ta gần như điên cuồng gặm hôn, đầu lưỡi loạn xoay trong miệng tôi, lục lọi múa may trái quết phải khua luôn vào yết hầu, hơn nữa đầu lưỡi còn liên tục ra sức nạo vết thương trong cổ họng tôi, cuốn máu rỉ ra về miệng mình.. Lúc đó thần trí tôi du dương giữa ranh giới hôn mê và tỉnh táo, tất cả những gì nghe thấy chỉ là tiếng ù tai, tất cả những gì nhìn thấy chỉ là bóng chồng bóng, chỉ có thể không nhúc nhích gì mặc cậu ta vừa mút vừa cắn vừa liếm, dờ dẫm nếm vị rỉ sắt ngày càng nồng trong miệng mình, thứ chất lỏng không biết là máu hay là nước bọt không ngừng chảy xuống khóe miệng, mùi máu tanh xộc lên xoang mũi làm tôi muốn nôn mửa, đến lúc cảm thấy như ý thức mình lại muốn bay đi xa thì cậu ta bất chợt buông tôi ra.

Tôi thở hổn hển như con cá sắp chết, ho khan, nôn khan, cảnh tượng trước mắt rực rỡ mà hỗn độn xoay tròn, trước khi rơi vào hắc ám tôi nghe thấy cậu ta nói:

“Đừng sợ, lần này sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

Lần trước tỉnh lại là ở trên bàn mổ, còn lần này lại ngồi trên xe lăn, phòng cũng không phải căn phòng vừa nãy. Cậu ta ngồi ở đối diện, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn tôi.

“Mày muốn làm gì?” Hai tay hai chân của tôi đều bị còng sắt khóa lại trên xe lăn, xúc cảm lạnh lẽo của kim loại làm tôi càng thêm hoang mang, ngay cả giọng nói cũng lộ ra sự hoảng hốt.

“Để cho cứng an ổn nghe chuyện đó mà, nếu như cứng có thể tự do hoạt động anh có thể sẽ không khống chế được cứng, cứng chạy mất thì phiền phức lắm.” Cậu ta giải thích như chuyện rất hiển nhiên, “Thân thể này bị hai người bọn anh sớm tối đều dùng không ngừng nghỉ, vả lại gần đây thằng Phong ngu ngốc ấy mỗi ngày đều tự ngược mình, làm việc không chịu nghỉ ngơi cho tốt, liên lụy anh cũng không có sức lực, có vẻ như còn bị hạ đường huyết nữa.” Cậu ta lưỡi biếng duỗi người ra, “Không phải chỉ là thất tình thôi sao, có cái gì ghê gớm đâu, nhưng mà tên La Dực ấy có thể chịu đựng lâu như vậy mới đưa ra lời chia tay làm anh giật mình lắm đấy, haha, đều là bọn đàn độn, tuyệt phối.”

Cậu ta nghiêng người về trước, khê sờ mặt tôi, “Chắc, sưng hết cả lên rồi. Tiểu Duẫn Duẫn sao cứ chọc cho anh tức vậy hử? Anh nói rồi tính khí anh không được tốt lắm. Bắt đầu từ bây giờ trở đi cứng là của

một mình anh, anh sẽ rất thương cảm, nên phải nghe lời, biết không?” Cậu ta lướt tay qua môi tôi, ngón tay man mát sượt qua cằm, hầu kết, với vào trong cổ áo lần mò xương quai xanh của tôi.

“Mày...” Có nằm mơ cũng chưa bao giờ mơ thấy cảnh tượng làm tôi hoảng loạn này, “Mày đã nói sẽ kể toàn bộ sự thật cho tao...”

“Ồ, kể hoãn binh hửm?” Cậu ta càng cười sâu, dựa ra sau ghế, “Được rồi, trước hết anh sẽ tháo gỡ hết tất cả nghi hoặc của anh, dù sao anh cũng không trốn thoát được, ngày sau còn dài. Kể từ chỗ nào đây ta? Ừm... Anh đoán anh sẽ thấy hứng thú với chuyện của anh với Phong nhỉ...”

Haha, hồi tưởng lịch sử đẫm máu và nước mắt của tiểu Phong Phong thôi...

Cậu ta lại đốt một điếu thuốc, thản nhiên tự tại bắt đầu kể chuyện xưa.

“Chắc hẳn anh nghĩ mình hiểu rất rõ Phong, đúng chứ? Sai rồi, anh biết ít đến đáng thương luôn ấy, trên thực tế ngay cả chính bản thân nó cũng không biết. Nói đơn giản thì mẹ của nó vẫn luôn tiềm tàng bệnh điên, sau khi sinh càng bạo phát, bị cha nó giết, sau đó cha nó bị phán án tử hình, cho nên nó vừa sinh ra đã phải vào cô nhi viện...”

Mãi đến tận năm 3 tuổi thì được một bác sĩ họ Hứa khoa thần kinh nhận nuôi, mới đổi tên thành Hứa Phong, vì thế có thể nói vị bác sĩ họ Hứa ấy là ba ba của bọn anh, đặc biệt là... ba ba của anh, là thần tượng duy nhất của anh. Thế nào, đủ chấn động không?”

Cậu ta tà tà nhếch khóe miệng, “Tất cả bắt đầu từ lúc đó. Phong cũng thật xui xẻo, bởi vì ba ba trông thì đẹp trai phóng khoáng tuổi trẻ tài cao tâm địa thiện lương đấy, nhưng thật ra ông không chỉ là một bác sĩ điên, mà còn có chứng luyến đồng nghiêm trọng, ông ấy nhận nuôi Phong thứ nhất là vì tin tưởng tinh thần nó nhất định sẽ có vấn đề vì được di truyền từ mẹ cùng ảnh hưởng từ hoàn cảnh trưởng thành, rất có giá trị nghiên cứu, thứ hai là để đoán lăm đúng không, vì Phong lớn lên quả thật không tệ, mềm mềm mại mại bộ dạng đẹp đẽ giống y như em bé, chơi sẽ rất thú vị, haha...”

“Mày... Câm miệng... Đừng nói nữa...” Tôi cảm giác một luồng khí lạnh tràn lên từ đáy lòng, lông tơ dựng đứng khắp người. Đây không phải sự thật, Phong không thể có quá khứ như thế...

“À da, vừa nãy là ai bảo anh nói toàn bộ sự thật vậy ta, mới một chút xíu mà anh đã không chịu được? Chắc hẳn, năng lực chịu đựng thật kém. Tiểu Duẩn Duẩn à, anh là của anh, không có quyền nói không với anh, phải tới lúc nào anh mới hiểu được điều này?”

“Mày nói láo! Tao không phải của mày! Tất cả những gì mày nói đều là lừa người!!!” Tôi sắp phát điên rồi.

“Hồi hận kể hoãn binh của mình rồi? Hay là anh sốt ruột muốn chân chính trở thành người của anh?” Cậu ta bước đến tình sắc liếm tai tôi, cười khê một tiếng rồi rời đi, “Nhưng mà ngại quá, hiện tại anh muốn kể chuyện cho anh nghe hơn, còn người của anh... dẫu sao sớm muộn gì cũng là của anh, anh chỉ có thể tiếp tục nghe chứ không được quyền lựa chọn.

Chắc khoảng vào thời điểm Phong 4 tuổi, anh bắt đầu mơ hồ cảm giác được sự tồn tại của bản thân, có thể thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gào khóc bất lực như cừu con lạc đường của Phong, nhưng không biết tại sao, nó càng uất ức càng thương tâm thì anh lại càng hưng phấn càng thấy mạch máu trướng to, chỉ hy vọng nó nhanh bị triệt để bị hủy diệt, trực giác mách bảo lúc ấy anh sẽ được phá kén thấy mặt trời.”

Trong ánh mắt khát máu và tàn bạo của Niết toát ra khí lạnh trần trụi, nụ cười ở khóe miệng cũng âm hàn mà quỷ lệ, “Không lâu sau đó anh rốt cục xác định mình là một cá thể khác không giống với Phong. Ban ngày anh như sống nhờ trong linh hồn của nó, có thể nhìn thấy mọi thứ xảy ra với nó. Đương nhiên, phần lớn hình ảnh đều là hiện trường AV người thật việc thật, tranh cãi, hình ảnh, âm thanh gì cũng đều full HD, thật không phải kích thích bình thường đâu. Lúc đó anh cũng rất quái lạ, ban ngày ba ba liên tục giả trò không yên với Phong, không dẫn dắt nó thành đứa con nít thoi thóp như miếng giẻ rách thì sẽ không ngừng tay, mà đến tối lại để nó ngủ yên, mặc dù cái giấc ngủ ấy chỉ bằng nói là đang hôn mê thì đúng hơn, anh có thể hoàn toàn chiếm cứ tư duy nó vào buổi tối. Đáng tiếc khi đó anh vẫn chưa thể khống chế động tác của cơ thể, chỉ có thể hô hấp cùng chớp mắt, hơn nữa cũng chưa quá thích ứng với sự xuất hiện bất ngờ của mình, nghĩ không ra đến cùng đã xảy ra chuyện gì, mãi đến khi có một đêm ba ba bỗng nhiên lại lên vào trong phòng của anh.”

“Anh còn tưởng là vì ban ngày ông ấy chưa chơi đủ nên mới muốn thêm một lần nữa, còn đang định nhanh chóng nhắm mắt lại thì ngờ đâu ông ấy nói với anh rằng,

‘Đừng trốn tránh nào bé cưng, cha biết cưng không phải Phong, một năm rồi, cuối cùng cưng cũng xuất hiện.’

Anh rất ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn thấy nụ cười quỷ dị mà cưng chiều của ông ấy, ông bò lên giường hôn mặt anh rồi nói: ‘Ánh mắt thật đẹp, cuối cùng chúng ta cũng có thể gặp mặt rồi. Cha cố ý chỉ hung ác dày vò nó vào ban ngày, chính là vì để cưng có đầy đủ thời gian trưởng thành ở ban đêm, cưng à, cưng là con trai ngoan của cha, cha thật thích con, chỉ thích con.’”

Niết dịu dàng vuốt ve mặt mình, biểu cảm đắm chìm,

“Anh là tác phẩm nghệ thuật của ông ấy. Đây thực sự là lời êm tai nhất anh được nghe. Ông ấy giải thích chuyện phát sinh trên người Phong trước khi anh xuất hiện, nói anh là kết quả của tâm tình tiêu cực và tự dồn nén mình của Phong, và lại cũng đúng như anh nghĩ, nếu có một ngày Phong triệt để tan vỡ tinh thần hoặc đợi đến lúc anh hoàn toàn trưởng thành thì sẽ có cơ hội chiếm đoạt, lúc ấy trên thế giới này chỉ có mỗi anh, không có Phong.” Cái tên ‘Phong’ vốn được lấy hài âm (*âm đọc gần giống hoặc giống nhau*) từ chữ ‘điên’ (*), ý nghĩa là phượng hoàng sau khi tái sinh sẽ khiến Phong bị thiêu rụi để anh được bay lượn, đây chính là mục tiêu của ông ấy, rất vĩ đại mà cũng giàu chất thơ đúng không, hahaha...

() Diên trong tiếng Trung là “phong” (f ē ng), mà cái tên Phong cũng là “f ē ng”.*

Buổi tối ngày hôm đó, ông ấy đưa cho anh một số thứ rất thú vị, anh vì cưng mà đặc biệt đi tìm lại chúng nó đó, cưng chờ một chút.”

Cậu ta lấy ra một đầu DVD kiểu cầm tay đơn giản đặt trước mặt tôi.

“Vốn là băng video, anh cố ý chép nó thành đĩa, chỗ này không có TV, đành dùng cái này xem tạm vậy, thời gian video cũng quá dài nên có khả năng hiệu quả không tốt lắm, cũng tạm tạm, now, action!”

Màn hình sáng lên, chớp chờn vài giây rồi dần dần rõ nét.

Trên màn hình là một bé trai 3, 4 tuổi, người trần truồng núp ở góc tường, đôi mắt to sợ hãi mờ mịt như không biết sắp xảy ra chuyện gì nhưng lại theo bản năng mà thấy bất an sợ hãi, mái tóc nâu hơi xoăn, đôi mắt phượng khá dài, da thịt trắng nõn ngũ quan xinh xắn...

“Tiểu Phong Phong, mặt con thật đẹp, nào, tiếp tục nhìn vào camera nào.” Từ màn hình truyền đến một giọng nam hiền hậu, nhất định là tôi điên rồi, chứ vì sao lại thấy quen đến vậy? Hình như đã từng nghe thấy đâu đó?

“Ừm... giọng nói lúc ấy của ba ba, thật hoài niệm quá...” Niết khẽ cười, ý tứ sâu xa nhìn tôi cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, “Thế nào, tiểu Duẩn Duẩn, ánh mắt của ba ba không tệ phải không, lúc đó Phong quả thật nhìn rất dịu người, mới có hơn 3 tuổi chứ nhiều. Không sai, đây chính là video ghi lại đêm đầu chân thật của Phong, hết mức đặc sắc, chiếu phim miễn phí.”

“Ba ba...” Bé trai rụt rè mở miệng, giọng trẻ con non nớt bất an run rẩy hỏi, “Cha... Cha muốn làm gì?”

“Nói đơn giản thì... làm con.” Giọng nói âm trầm lộ ra nét cười.

Tiếng thở dốc ồ ồ của đàn ông cùng lời khen ngợi tục tĩu...

Bóng lưng như dã thú không ngừng nhấp nhô...

Va chạm...

Không nhìn thấy được gương mặt và vẻ mặt...

Âm thanh gào khóc lạnh lạnh xé rách đến gần như tan vỡ...

Gương mặt non nớt méo mó che kín nước mắt hòa lẫn nước bọt...

Ánh mắt dần dần tan rã...

Âm thanh giao hợp...

Màu đỏ...

Màu trắng...

Tôi thần thờ nhìn màn hình, cảm giác đầu mình nổ tung rồi, chỉ còn lại một mảnh chấp vá hỗn độn không vùng lên nổi, rồi sau đó cũng tan biến chỉ còn lại triệt để tăm tối...

Hết chương 14.

15. Chương 15

Tôi thần thờ nhìn màn hình, cảm giác đầu mình nổ tung rồi, chỉ còn lại một mảnh chấp vá hỗn độn không vùng lên nổi, rồi sau đó cũng tan biến chỉ còn lại triệt để tăm tối...

Aaaa!!

Tôi mở choàng mắt, nhìn thấy Niết đang rút ống tiêm đâm thật sâu vào mu bàn tay của tôi, dòng máu nhỏ bé không chờ đợi nổi nữa phun ra ngoài theo mũi kim, chợt bị môi cậu ta chặn lại, liếm, hút.

“Khốn nạn!!! Khốn kiếp!!! Mẹ nó mày mau thả tao ra!!!” Tôi như núi lửa phun trào giận không tả nổi, “Cậu ấy mới 3 tuổi, mà mẹ kiếp làm như vậy có còn là người không hả!! Súc sinh!!!” Tôi ném phải mùi vị chất chứa, thì ra chẳng biết từ lúc nào nước mắt đã rơi đầy mặt chảy vào trong miệng.

“Chắc, không ngờ cứng ngắt xỉu còn nhanh hơn cả Phong trong video. Cứng cũng khác biệt lớn quá, nhớ lúc đó anh bị kích thích cực kỳ hưng phấn, vừa xem vừa làm với ba ba đến tận hừng đông, hơn nửa về sau mỗi lần lên giường với ba ba đều phải có video này, vừa được ông ấy làm vừa nhìn ông ấy cường bạo Phong, nghe ông nói ‘Cực cứng, con thật tuyệt, mạnh mẽ hơn Phong rất nhiều, cha rất thích con,’ còn dùng sức thúc đẩy vào trong cơ thể anh, cảm giác ngọt ngào không tả nổi. Chỉ có điều ông ấy khá lớn, làm anh rất đau, mà Phong 3 tuổi thì chắc là càng đau hơn nhĩ, thật là quá đáng thương, nhưng ai bảo nó đã sớm được ba ba chạm vào trước anh, làm anh ghen tị muốn chết, nên nó chịu chút trừng phạt cũng là dĩ nhiên.

Cái đĩa này nội dung rất phong phú, chép vài cuốn băng ghi hình trong ấy, quay lại hết thấy cảnh làm tình của Phong năm 3 tuổi với ba ba. Xem chừng bây giờ có muốn cứng xem hết tất cả đồng ấy thì cũng khá gượng ép nhĩ, thật đáng tiếc, cứng xem phải cái lần ba ba sợ chơi chết nó nên không có làm thả ga, là cái lần chán nhất, những lần đặc sắc toàn nằm ở đằng sau, đành để sau này rồi tính vậy. Mà nói đi nói lại,... cứng có muốn biết ba ba của anh là ai không? Hai người thân quen nhau lắm mà.”

Tôi như con rối gỗ dán mắt vào cậu ta, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Haha, tiểu Duẫn Duẫn bị kích thích quá mức nên phát ngốc luôn rồi? Anh nhắc cứng một chút nhé. Cái người được cứng thân thiết gọi là viện trưởng có họ gì ấy nhĩ? Mà tốt nghiệp ngành gì đó ta?”

Viện trưởng? Máu tôi nhanh chóng đông cứng lại.

Họ Hà.

Bác sĩ chuyên biệt khoa thần kinh.

Chẳng trách vì sao giọng nói nghe vừa quen thuộc mà lại có chút xa lạ...

“Không... không đúng... thấy thế nào... ông ấy với Phong... cũng... không thể...” Đây là giọng nói của tôi đó sao? Thật buồn cười, răng run cầm cập suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

“Anh cũng đâu có động tay gì đến dây thần kinh ngôn ngữ của cưng đâu mà sao nói cũng không nói lưu loát được vậy?” Cậu ta trêu tức nhìn tôi, “Anh nói rồi, ngay cả Phong cũng không hiểu rõ hoàn toàn bản thân nó, trên thế giới này người thật sự hiểu rõ nó chỉ có anh với ba ba thôi, bởi vì Phong đã sớm quên hết mọi chuyện trước năm 6 tuổi rồi, nói cách khác, nó không chỉ nhận cách không hoàn thiện, mà ngay cả ký ức cũng không hoàn chỉnh, mức độ bệnh tật của nó còn nghiêm trọng gấp nhiều lần hơn cưng nghĩ, căn bản không thể xem là một con người nguyên vẹn được...”

“Tại sao...” Tôi giống như đang tự lẩm bầm hơn.

“Tại sao? Haha, một câu hỏi quá ngu ngốc. Vừa sinh ra đã là đứa con của một kẻ mắc bệnh thần kinh cộng với kẻ mang tội giết người, bị đẩy vào cô nhi viện, nghĩ cũng biết sẽ bị cô lập và kì thị thế nào mà đúng không? Khốn khổ bị thảm như con chó đến 3 năm sau vất vả lắm mới được người nhận nuôi, nhưng lại bắt đầu một cơn ác mộng khác sống cuộc sống có khi còn không bằng con chó, liên tục bị lạm dụng ngược đãi cưỡng hiếp, cuộc sống như thế cũng thật không dễ chịu gì, thật ra anh vẫn rất thông cảm cho nó, quả thật muốn không phát điên cũng khó.

Năm Phong 6 tuổi, anh đã có thể cùng lúc xuất hiện với nó vào ban ngày, song anh vẫn chưa đủ năng lực để khống chế hành động thân thể, nhưng không hề gì, anh có thể tán gẫu với nó. Anh muốn nghe nó nói thử cảm giác lên giường với ba ba ra sao, hỏi nó tư thế nào chỗ nào thì thoải mái nhất, ngày hôm qua ba ba bắn mấy lần trong cơ thể nó, ngày hôm nay vì cái gì mà tiếng rên rỉ lại đặc biệt dâm dăng các kiểu. Tán gẫu mấy vấn đề ấy là bởi nó chỉ quen thuộc với mấy cái chuyện đó, anh vốn muốn mượn chúng để tăng thêm hiểu biết, nhưng có vẻ như nó rất đau đớn, mỗi lần đều vô đầu bút tóc khóc lóc gào thét cứ như gặp phải ma, cổ họng như bị xé vỡ, hết như có người muốn giết nó, và sau đó thì nó bắt đầu tuyệt vọng gặp trở ngại trong việc sử dụng đầu óc.

Nó sụp đổ tinh thần dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng chết đi thì lại là vấn đề phiền phức, mà anh căn bản không thể ngăn cản được, may mắn mấy lần ấy đều được ba ba phát hiện. Ba ba bắt đầu nghĩ tất cả biện pháp trừng phạt nó uy hiếp nó không được tiếp tục làm như thế, nhưng đều vô dụng, thằng Phong ngu xuẩn ấy vẫn không ngừng tự tàn tự sát, thậm chí bắt đầu không ăn không uống chờ chết. Ba ba lo lắng thường ngày chơi quá độ sẽ dẫn đến bùng nổ, dù sao mạng của nó cũng chính là mạng của anh.

Cho nên ba ba thương lượng với anh, để nó quên đi chuyện trước kia, tuy làm như thế sẽ ảnh hưởng đến tốc độ phát triển khuếch đại của anh, nhưng ngay lúc đó dù anh chưa quá thuần thục thì cũng không dễ dàng

biến mất, cuộc sống của Phong quá bình thường, cũng vì thế trong tương lai anh sẽ chiếm lấy xây dựng ra một cơ sở vững chắc. Muốn nó quên đi sự tồn tại của anh với ba ba không hề khó một chút nào, vốn ba ba là chuyên gia nghiên cứu thần kinh, đương nhiên ông ấy hiểu rất rõ bản năng không muốn nhớ đến, tận lực tránh né của não bộ, hơn nữa trạng thái tinh thần yếu đuối của Phong lại như trăm lỗ thủng ngàn chỗ hở, cực kỳ dễ dàng bị thôi miên, chỉ cần thêm vào một chút ám thị tâm lý là hoàn thành công việc. Ba ba cố tình làm nó nhớ kỹ mẹ nó là người điên, còn cha là hung thủ giết bà ấy bị bắn chết, cô nhi viện là nơi nó lớn lên.

Chỉ cần có đủ tiền, thì vứt bỏ một đứa nhỏ nhận nuôi đơn giản y như ném đi một con chó đã nuôi chán vậy, các thủ tục tiến hành không lọt nổi một giọt nước, ba ba lấy thân phận là một người trí thức nhân hậu của xã hội liên hệ trường học cho Phong, chuyển phí sinh hoạt định kỳ cho nó. Anh cũng nghe ba ba nói sẽ không nhắc đến sự tồn tại của anh cho nó nghe để tránh nó bị kích thích rồi làm ra chuyện ngu ngốc gì, thỉnh thoảng đến tối ba ba sẽ đến thăm anh, chuyện làm tình trở nên rất bất tiện, không thể làm gì khác ngoài làm một số chuyện thú vị khác, haha.

Ba ba rất thông minh, đúng thật Phong thấy rất tự ti về thân thể của bản thân, luôn cảm thấy người ta nhìn nó bằng con mắt khác, thật ra là do thần kinh của nó quá nhạy cảm mà thôi, hơn nữa thiếu hụt sự bảo hộ của cha mẹ suốt thời thơ ấu nên nó tự hình thành tính cách nhát gan yếu đuối quen khép kín bản thân, mọi chuyện có thể nhẫn nhịn sẽ nhẫn nhịn, trên trường cũng khó tránh khỏi mấy chuyện bắt nạt, rồi sau đó ngồi khóc một mình rất thảm thương. Đương nhiên anh thích nó như thế, nó càng đau đớn chật vật anh mới càng thêm vui vẻ. Từ lúc học tiểu học đến trung học, anh vẫn luôn thông thả trưởng thành một cách ổn định, vào ban đêm thử nghiệm chi phối thân thể cuối cùng cũng bắt đầu có chút khởi sắc, có thể thực hiện một ít hành động đơn giản, mãi đến tận khi nó thi lên đại học gặp được cưng.

Tiểu Duẩn Duẩn cưng biết không? Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cưng đã rất thích cưng rồi, muốn dè cưng xuống, lúc ấy anh nghĩ, người này đẹp quá, lúc nào đó có thể trở thành người của mình thì tốt quá, giờ đây rốt cục cũng được toại nguyện, anh rất hạnh phúc.” Cậu ta dịu dàng hôn lên trán, chóp mũi, môi của tôi, nhưng tôi không phản ứng gì.

“Nào ngờ cưng lại dám đối xử tốt với Phong đến vậy! Anh thật không ngờ, cưng lại che chở nó như bảo bối, không để nó chịu một chút oan ức nào! Đến cùng nó tốt ở chỗ nào?! Chỉ là một con bù nhìn sớm muộn gì cũng biến mất thôi! Vậy mà cưng lại đối xử với nó như một thiên thần! Anh có thể cảm nhận được tâm tình của Phong từ từ thay đổi vì cưng, giảm thiểu trạng thái tiêu cực, hơn nữa còn bắt đầu có chút tự tin cùng hạnh phúc, anh hận nó, vô cùng hận nó, chưa từng hận nó như vậy! Cưng làm hư nó, đây là sai trái! Nó không có cái tư cách này! Nó đáng lẽ phải bị bắt nạt bị hành hạ mỗi ngày đều đau đớn không chịu nổi rồi sau đó bị anh hoàn toàn thay thế vị trí!” Cậu ta nắm chặt tay tôi, đau quá.

“Nhớ có một ngày cưng ấy thế mà lại muốn hôn nó, anh quả thực tức muốn điên rồi, gần như muốn xông ra ngăn cản, may mà nụ hôn đó chưa kịp hoàn thành, bằng không có trời mới biết anh sẽ làm ra chuyện gì. Tiểu Duẩn Duẩn đó nha, cưng làm sao có thể hôn người khác hả? Anh sẽ rất đau lòng.

Còn cái tên Bạch Vân Trí không biết chạy đi đâu, thằng nhóc này luôn đối nghịch với anh, anh còn tưởng nó đã sớm chết rồi chứ, ai ngờ lại bám dai như đĩa dây dưa với cưng. Tiểu Duẩn Duẩn, đừng lo, anh sẽ tìm được nó, lúc đó anh sẽ khiến nó thật sự trở thành thi thể lạnh lẽo ngay trước mặt cưng. Quên hết mấy kẻ khác đi, người chân chính yêu cưng chỉ có mỗi anh thôi, anh yêu cưng như vậy nhưng vẫn không có biện pháp để cưng biết, cưng có biết anh đau khổ thế nào không?”

Về mặt của cậu ta lúc dịu dàng lúc cay nghiệt lúc tàn độc lúc lại đau khổ, không ngờ cậu ta lại nói yêu tôi... Không ngờ cậu ta lại nói đau khổ... Hình như còn có nhắc đến Vân... thì thế gì vậy...?

“Haha... a...”

“Tiểu Duẫn Duẫn, cười cái gì?”

“Haha...” Cười? Tôi đang cười sao? Làm sao có thể... Chắc chắn không phải tôi cười... Vậy thì là ai?

“Ày da, cũng sắp 4 giờ rồi.” Niết không để ý đến tôi nữa, cậu ta móc điện thoại ra.

“Alo, ba ba à, là con.

Tiểu Duẫn Duẫn ở chỗ của con rồi, vâng, đúng vậy. Phiên cha ngày mai đi làm thì nhớ thông báo với mọi người tiểu Duẫn Duẫn đã từ chức xuất ngoại nha, cảm ơn ba ba, vâng, con biết rồi, lát nữa sẽ trở lại, Phong không sớm tỉnh đến vậy đâu, yên tâm đi.”

Cậu ta cười ghé sát điện thoại vào bên tai tôi, tôi nghe thấy giọng viện trưởng vang lên,

“Tiểu Duẫn Duẫn, Niết sẽ đối xử với cậu rất tốt, đừng lo lắng.”

16. Chương 16

“Tiểu Duẫn Duẫn, trời sắp sáng rồi, anh cũng nên về thôi, tối lại đến thăm cưng. Đừng sợ, chỗ này có rất nhiều người ở cùng cưng, đến tối anh sẽ dẫn cưng đi gặp chúng.”

Cậu ta xoay người đi tới chỗ ánh đèn mờ nơi góc tường, lúc quay lại trên tay có thêm một ống tiêm, nhẹ nhàng đẩy một cái, một dòng chất lỏng trong suốt phun ra từ mũi kim.

“Tiểu Duẫn Duẫn một chết rồi đúng không, ngủ một giấc thật ngon đi nào.”

Tôi không nhúc nhích, cũng không hỏi kiểu câu hỏi “Mày muốn làm gì?” ngu ngốc thế nữa, chỉ nhìn cậu ta chậm rãi chích nước thuốc vào mạch máu mình, cảm xúc lạnh lẽo pha lẫn với đau buốt nghịch lưu, tiếp theo đó chỉ cần lặng lẽ chờ đợi bóng đêm kéo đến là được.

Không biết qua bao lâu, tôi tỉnh dậy.

Quả đúng là tầng hầm, thật tối. Bây giờ đang là ban ngày hay ban đêm?

Tôi vô thức muốn cử động gân cốt đau nhức cứng ngắc mà quên rằng mắt bản thân vẫn đang bị khóa trên xe lăn, nhớ lại câu Niết nói trước khi đi, tôi cảm thấy hết thấy đều quá hoang đường buồn cười.

“Căn nhà lầu bỏ hoang này mấy trăm mét xung quanh chỉ đều là công trường không bóng người, bị treo rồi, cứng tỉnh dậy rồi cứ thử kêu to đi, xem thử giọng cứng có thể truyền từ tầng hầm dưới đất ra bên ngoài không. Ngủ ngon đi, Duẫn của anh.”

Duẫn của anh? Ai là Duẫn của mày? Tao?

Ngày hôm qua là lễ Tình nhân phải không? Sinh nhật của Vân, còn bàn với nhau sẽ cùng dùng bữa với Phong, chỉ mới có 1 ngày, mà làm sao lại cảm thấy như cả một thế kỷ trôi qua rồi?

Phong? ...Ai mới là Phong...?

Vân?

Tim tôi thắt lại, nước mắt nhanh chóng lăn dài trên khuôn mặt. Vân, anh còn có thể được gặp lại em chứ?

“Anh sẽ khiến nó thật sự trở thành thi thể lạnh lẽo ngay trước mặt cứng.”

Tôi ước chế không được mà run rẩy... Đừng, Vân, anh hi vọng sẽ không còn được gặp lại em nữa...

Tôi chờ đợi suy nghĩ lẫn quẩn một lúc, trong đầu ba hồi là Phong ba hồi là Niết, còn có gương mặt đỏ ửng ngượng ngùng cười của Vân, cùng hương vị nụ hôn đường như vẫn còn đọng lại nơi đầu môi, ngọt ngào tưởng như thể đã cách một đời người...

“Tách.” Đèn sáng, thật chói mắt.

“Tiểu Duẫn Duẫn, có nhớ anh không?” Dịu dàng hỏi thăm tự nhiên như giữa tình nhân với nhau.

Là Niết! Đã đến tối rồi? Sao lại nhanh vậy? Cuối cùng tôi đã ngủ bao lâu? Mà cuối cùng đã nghĩ ngợi bao lâu rồi? Tôi hoang mang nhìn cậu ta mỉm cười đi đến gần, đến trước mặt tôi lại cau mày lại, tay khẽ vuốt lên mặt tôi.

“Sao lại khóc thành thế này? Nhớ lại chuyện gì mà khiến cứng thương tâm quá vậy? Lẽ nào đang nhớ Vân?!” Hỏi đến câu cuối, ánh mắt cùng ngữ điệu của cậu ta lập tức tràn ngập sát khí hung ác.

“Không có, không phải... Cậu đừng đoán mò...” Tôi vội vàng lắc đầu phủ nhận, tôi không muốn cậu ta hận Vân thêm chút nào nữa, nếu như thuận theo có thể làm cậu ta quên đi sự tồn tại của Vân, thì khí phách có là gì chứ? Nhưng trong lòng lại có một giọng nói nhỏ khẽ vang lên, bảo tôi đừng có vờ vịt, mày nói như thế là vì mày đang sợ hãi... Thật sao? Không phải!! Tôi yêu Vân, tôi lo lắng cho Vân...

“Vậy thì tốt.” Về mặt của Niết thanh tĩnh lại, gần như là dịu dàng lau nước mắt thay tôi, “Hay là cứ vậy vẫn đang đau lòng vì chuyện hôm qua anh đáng chừng? Tiểu Duẩn Duẩn à, anh nhận lỗi với chừng nhé? Anh yêu chừng đến vậy, mà chừng lại mắng nhiếc anh, nói đừng có chạm vào chừng, anh tức đến đập mạch mới trở tay đánh, là anh không tốt, giờ còn đau không?” Không ngờ cậu ta lại thối hơi lên gò má tôi như đồ đứa trẻ bất cẩn vấp ngã, thối thối mấy cái sẽ không đau nữa. Nhìn gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc, vẻ mặt dịu dàng mà chừng chiều, tâm tôi hơi sững lại... Niết... Cậu ta thật sự... yêu mình?

“Được rồi, tiểu Duẩn Duẩn, anh có nói sẽ dẫn chừng đi tham quan, đi nào.” Cậu ta đẩy xe đẩy, trong bóng tối tôi cảm giác mình lắc lư xóc nảy đi xuống bậc thang, “Tầng hai của tầng hầm anh dùng để nuôi chuột bạch nhỏ, chừng xem thử xem có đáng yêu hay không?”

Mở cửa ra, bật đèn sáng. Cảnh tượng đập vào mắt khiến tôi như mắc kẹt cổ họng, một chữ cũng không hét lên nổi dù bản thân rất muốn.

“Tiểu Duẩn Duẩn, chừng lạnh không? Sao lại run thế? Ừ thì ban đêm cũng rất lạnh, nơi này lại không có hơi ấm...”

Có khoảng chừng mười mấy bé trai đang run lập cập nằm ngủ chung một chỗ, có người trần truồng có người chỉ mặc tấm áo mỏng rách rưới, mỗi người đều gầy yếu bệnh trạng vô cùng thê thảm, trên người còn rải đủ các loại vết thương, nhưng vẫn mơ hồ thấy được ngũ quan thanh tú xinh đẹp. Hiển nhiên họ ngủ không yên ổn, gần như choàng tỉnh cùng lúc với khi đèn được bật lên như nai con bị kinh sợ, từng đôi mắt sáng ngời lập tức đông đầy hoảng sợ, người càng run kinh khủng hơn, đương nhiên không liên quan gì đến chuyện nhiệt độ cả, cả đám người lùi ra sau góc tường nơm nớp lo sợ, nỗi tuyệt vọng trong mắt càng biểu hiện rõ chính họ cũng biết hành động trốn tránh phản xạ vô điều kiện ấy cũng chỉ dối mình dối người.

Bọn họ chính là chuột bạch mà Niết nhắc tới? Chẳng trách từng nói vẫn luôn có người ở cùng tôi. Ánh mắt hoảng sợ mà tuyệt vọng ấy...?

“Đoạn Lăng, ra đi.” Niết lạnh lẽo ra lệnh, chỉ ngón trỏ vào một bé trai trong đám người.

Những người còn lại tuy ánh mắt mang điểm đồng cảm nhưng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, tự động nhường thành một đường cho cậu bé gọi là Lăng.

Lăng loạng choạng đứng dậy, trên người mặc một chiếc áo lót trắng rách nát, miễn cưỡng dài qua hông, hạ thân hoàn toàn phơi ra hết. Cậu ấy bước mấy bước lên trước, quỳ xuống, vô cùng cung kính cúi đầu hỏi:

“Chủ nhân, người có chuyện gì sao?” Giọng nói vừa run rẩy vừa hèn mọn.

“Ngẩng đầu lên.” Mệnh lệnh dứt khoát.

“Vâng.” Lặng nghe lời ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp mơ hồ phủ đầy sương mù, lông mi bất lực liên tục run run.

“Tiểu Duẩn Duẩn, cũng biết nó không?” Niết nói chuyện với tôi thì đổi giọng dịu dàng ngay. Tôi có chút giật mình nhìn Lăng, cậu trai mi thanh mục tú, vóc người rất cao, hình như quen mắt thật, nhưng vẫn không nhớ ra được, nên tôi lắc lắc đầu.

“Nó là cái đứa bệnh nhân mấy tháng trước đã chết trên giường bệnh của cưng đó, cái đứa không có phí chẩn bệnh được người đi đường đưa đến.”

Cái gì?! Tôi ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lăng, cậu ta cũng chết lặng nhìn tôi, đầu dần hiện lên hình ảnh cậu ta nằm trên giường bệnh, đúng, là cậu ta...

“Nhưng mà... nhưng mà cậu ta...” Cậu ta đúng thật đã chết rồi... Tôi đích thân đưa ra kết luận...

“Haha... Anh đoán cưng nhất định cũng chỉ là nghe bằng ống nghe thấy không có nhịp tim liền nhận định đã chết phải không?”

... Không sai. Bởi vì viện trưởng đã hạ lệnh đình chỉ chữa trị, nên không sử dụng máy móc gì trên người cậu ta cả, thậm chí ngay cả điện tâm đồ cũng không soi... Hơn nữa cậu ta vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, dấu hiệu mạng sống rất yếu, cho nên một khi tôi xác nhận cậu ta mất hẳn nhịp tim đập thì sẽ tuyên bố tử vong. Kỹ thuật y học hiện đại, làm tim người đập nhanh hơn hay tạm ngừng đều không khó chút nào, chỉ cần dùng thuốc tiêm vào sẽ khiến tim tạm tê liệt là xong... Ông nghe vốn không hề đáng tin trong chuyện dùng để phán đoán tử vong... Làm sao tôi lại phạm phải sai lầm này... Bởi vì cậu ta không có tiền ư?...

“Những cậu con trai này rất đẹp đúng không? Mỗi đứa đều trải qua cuộc xem xét lựa chọn kỹ càng của ba ba, thu thập chúng cũng mất nửa năm đó. Bọn chúng đều từ chỗ khác đến Niệm Thành này không lâu, sống xa lạ mà cũng không có bạn bè thân thích, bớt rất nhiều phiền toái. Vì khoảng chừng 1 năm trước anh rốt cục có thể thành thạo khống chế hoạt động thân thể, ba ba tặng bọn nó cho anh xem như vật cưng, để buổi tối anh không quá tẻ nhạt.

Mãi đến tận bây giờ anh vẫn luôn kính phục kế hoạch của ba ba, quả thực quá thông minh quá hoàn mỹ, hết thấy đều thuận lợi như trong suy nghĩ của ông. Trước tiên ba ba tê liệt thần kinh não bộ của bọn nó khiến bọn nó mất đi ý thức, rồi vứt trên đường cái gần với bệnh viện, người đi đường tự nhiên sẽ tự dẫn bọn nó tới. Loại gây tê nhắm vào hệ thần kinh não bộ nếu thử máu thông thường sẽ không xét nghiệm ra được, chỉ có tiến hành kiểm tra thần kinh não mới phát hiện được điều dị thường, mà ba ba thì chắc chắn sẽ không để bọn nó đến chỗ của Phong rồi. Bởi vì không có phí chẩn bệnh, nếu bước đầu kiểm tra không có kết quả, tiếp đó ra lệnh đình chỉ chữa trị cũng không có ai nghi ngờ gì cả.

Ba ba nói chính xác, với kiểu bệnh nhân không tiền này, từ bác sĩ đến y tá đều ước bọn nó chết sớm một chút để đỡ chiếm dụng giường bệnh lại còn nhọc công chăm sóc. Quả nhiên tất thấy bác sĩ tiếp nhận chẩn bệnh đều tiến hành qua loa chẩn đoán tử vong y hết cưng, căn bản không phát hiện đó chỉ là thuốc khiến

tim tạm thời ngừng đập, và cuối cùng kiểm tra thi thể, xác nhận thời gian tử vong, nguyên nhân cùng với giấy tờ chứng tử này kia đều là nhiệm vụ của ba ba, nên chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì cả. Phần còn lại chỉ cần chờ ban đêm chuyển bọn nó từ trong nhà xác ra, tìm một tên ăn mày lang thang trên đường “treo đầu dê bán thịt chó” là xong. Loại thi thể không ai nhận lãnh rất bình thường, nhân viên quản và chôn cất kiểm kê nhân số qua quýt rồi sẽ hỏa táng tập thể, tro cốt lẫn lộn không biết ai là ai cùng bị rải xuống nghĩa địa công cộng, ngay cả bia mộ cũng không có. Giấy chứng tử là hàng thật, nguyên nhân cái chết đại khái là bất ngờ bị truy tìm chết, công an ban ngành chỉ cần xóa đi hồ tịch dựa theo thông tin trên giấy tờ là xong xuôi, sẽ không có ai hỏi đến nữa. Bọn nó trở thành những kẻ đã chết vẫn còn sống.”

Tôi trợn mắt há miệng nhìn Niết, điên cuồng là từ duy nhất vừa thoáng hiện lên trong đầu tôi.

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, khi biết Lăng được phân đến chỗ của cưng, anh thật sự có phần lo lắng, sợ cưng sẽ nhìn ra đầu mối gì, hóa ra là anh quá đa nghi rồi, xem ra ai cũng đều y hệt nhau không chịu trách nhiệm.”

Tâm tôi bỗng run lên, chợt dạ nhìn về phía Lăng, lần đầu tiên nhìn thấy tên bác sĩ đã đưa ra chẩn đoán tử vong cho mình, cậu ta sẽ có tâm tình thế nào? Ánh mắt của cậu ta thật phức tạp, nhiều lần biến hóa dò xét tới lui trên mặt tôi, cuối cùng bất ngờ thê thảm nở nụ cười, khẽ lắc đầu.

Tôi sắp không hít thở nổi, dường như có nước trào lên cổ họng tôi, khó chịu muốn chết nhưng lại không chết được, chỉ có thể quay đầu né tránh ánh mắt thăm thương tuyệt vọng mà oán hận ấy, à, thì ra tôi cũng chỉ đến thế thôi...

17. Chương 17

Nước mắt lại bắt đầu ngưng tụ, là bởi hổ thẹn hay bởi hối hận?...

“Láo toét!!”

Tôi cho rằng Niết đang nói mình, nào ngờ một giây sau tôi nhìn thấy cậu ta đá một đá vào ngực Lăng, Lăng ngã ngửa trên mặt sàn, nhọc nhằn chống người lên, tay ôm ngực ho khan đứt quãng, khuôn mặt tái nhợt bị chấn động thành màu máu, nhưng vẫn giãy dựa quỳ xuống một lần nữa, cúi đầu run giọng nói: “Chủ nhân, tôi sai rồi.”

“Ồ? Biết sai ở đâu?” Hình như Niết hơi tan giận, nhếch miệng cười nhưng không chứa ý cười.

Lăng run cầm cập không lên tiếng.

“Không biết? Vậy để tao nói cho mày biết. Mày dám chọc tiểu Duẩn Duẩn không vui!! Chán sống?!”

Cái gì? Là bởi vì tôi?! Tôi nhìn cậu ta muốn đá thêm một cái nữa thì bật thốt hét lên:

“Niết! Đừng đá cậu ta! Tôi không hề không vui!”

Niết ngừng động tác lại, quay đầu nhìn tôi, “Tiểu Duẩn Duẩn, cưng... nói gì?”

“Tôi... tôi nói đừng đánh cậu ta, tôi... không hề không vui...” Tốt lắm Hạ Duẩn, lúc nào rồi mà mày còn đảm nhiệm vai anh hùng? Thật ra mày có khác gì bọn họ à... Cậu ta là người điên, làm sao để ý mày có vui hay không, có lẽ chỉ là tìm cớ để đánh người mà thôi, mày đúng là một thằng ngu tự nghĩ mình đúng...

“Không phải, anh hỏi cưng vừa rồi gọi anh là gì?”

“Gọi là gì? Thì Niết...”

Cậu ta như phát điên nhào đến ôm chặt cổ tôi, “Tiểu Duẩn Duẩn, anh thật vui, lần đầu tiên em gọi tên của anh, xem ra em đã tiếp nhận sự tồn tại của anh có đúng không? Em gọi tên anh thật dễ nghe, anh vui lắm...” Ngực khí kích động mà lại trẻ con, phần khích cứ như trúng xổ số.

Những cậu con trai kia đương nhiên chưa từng nhìn thấy Niết như thế, trợn mắt há miệng nhìn tôi. Tôi mặc cậu ta ôm mình lắc qua lắc lại, nghe cậu ta phần khích lẫn nhải, nhưng trong lòng cảm lạnh không nói được là cảm giác gì. Tiếp nhận? Thừa nhận? Tao tiếp nhận mày thừa nhận mày thì Phong rốt cục là gì? Lẽ nào thật sự để mày thay thế Phong? Không thể... *Mày còn đáng sợ hơn cả ma quỷ, không chỉ tàn nhẫn mà còn mê hoặc lòng người...*

“Tụi mày nghe rõ đây, sau này Duẩn sẽ ở lại đây, em ấy là người yêu của tao, mà tụi mày chỉ là đồ chơi của tao, điều này phải nhớ cho kỹ, nếu em ấy thấy có hứng thú với ai thì tụi mày phải cố gắng hầu hạ em ấy, mệnh lệnh của em ấy chính là mệnh lệnh của tao, nếu ai có can đảm bắt kính với Duẩn, thì cẩn thận kết cục của tụi mày sẽ không khác gì Bạch Vân Trí, nghe rõ chưa?”

“Vâng, chủ nhân.” Tất cả đều ngoan ngoãn nghe lời, nhưng giọng nói lại đang run run, Lãng vẫn quỳ như trước, chỉ lén lút nhìn tôi một chút, là một ánh mắt tôi không nhìn thấu.

“Được rồi, tiểu Duẩn Duẩn, chúng ta đi.”

Niết đẩy tôi quay về phòng, mới vừa vào cửa lập tức ôm lấy tôi từ phía sau, “Tiểu Duẩn Duẩn...”

“Kết cục không khác gì Bạch Vân Trí là như thế nào? Còn chuyện Phong chia tay với Dục có liên quan gì đến mày không?”

Người phía sau buông tay ra, “Hừ, thật sự quan tâm đến chúng à...”

Chuyện của Phong với Dực rất đơn giản, buổi tối ba ba để lại chút dấu vết trên người anh là xong, đương nhiên ở chỗ Phong không nhìn thấy được, chia tay với La Dực vừa có thể đả kích tâm tình của nó, còn nữa có thể làm nó tặng thời gian buổi tối lại cho anh, chứ không cần phải phí thời gian lên giường với thằng ngu đó.

Còn chuyện của Vân ấy hả, trên cơ bản cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nó bất ngờ bị đưa vào một bệnh viện khác, cũng may đối với kiểu bệnh nhân này thì bệnh viện nào cũng cùng một thái độ không khác nhau mấy, xem ra cũng không nghiêm trọng, ba ba dùng chút thủ đoạn không tốn công lắm đã có thể đạt được.”

Tôi nhớ lại nguyên nhân cái chết của Vân trên giấy chứng tử — bệnh tim tái phát dẫn đến đột tử, đây thực sự là một câu chuyện cười cực kỳ thú vị.

“Chắc, chắc cũng thấy hứng thú tại sao nó không nói chuyện được phải không, cũng là kiệt tác của anh đấy. Thật ra trong đám chuột bạch nhỏ này anh thương nó nhất, vì nó không chỉ thân thể rất đẹp, mà giọng nói cũng vô cùng êm tai, đặc biệt là lúc gọi giường, cứ như âm thanh của tự nhiên, hại anh không dừng không được, chỉ muốn mạnh mẽ ‘yêu thương’ nó. Giọng nói nghe êm tai như vậy đương nhiên anh không hy vọng người khác dễ dàng nghe thấy, cho nên động tay một chút với dây thần kinh ngôn ngữ của nó, ở chỗ này thiết bị giải phẫu hay thuốc thang gì cũng rất đầy đủ, làm một cuộc giải phẫu đối với anh mà nói không hề khó khăn, bởi vì tất cả những gì Phong lĩnh hội anh đều biết, thậm chí còn làm tốt hơn nó.”

“Không đúng, Vân nói tao biết em ấy vẫn luôn hôn mê, sau khi tỉnh lại liền phát hiện bản thân không thể nói chuyện, không giống với mày nói...” Tôi khâm phục mình trong tình huống thế này mà đường suy nghĩ còn có thể hoạt động.

“Tiểu Duẩn Duẩn, cũng nghi ngờ lời anh nói ư?” Niết nguy hiểm nheo mắt lại, “Thật buồn cười, cũng dựa vào cái gì mà cho rằng thằng nhãi ấy nói với cưng là lời nói thật? Anh nói rồi anh sẽ không lừa cưng cưng không cần nghi ngờ anh, đừng tái phạm sai lầm ngu xuẩn này nữa, nghe hiểu không?”

Phá hoại thần kinh ngôn ngữ tốt hơn cắt đầu lưỡi ở chỗ sẽ không buồn nôn và gây trở ngại việc hôn mê, nhưng vẫn có thể khiến nó không thể thuận lợi hệ thống ngôn ngữ, càng muốn nói lại càng không nói ra được còn thêm đau đầu như búa bổ, thế nhưng nó vẫn có thể phát sinh ra kiểu âm thanh phản xạ không điều kiện, bởi kiểu âm thanh này cũng không thông qua hệ thần kinh ngôn ngữ nghiêm ngặt truyền đi, vậy nên sẽ không ảnh hưởng gì đến tiếng gọi giường mê người của nó, rất hoàn mỹ nhỉ. Cưng có biết đề một người không thể nói chuyện dưới thân mình để nó gọi như mèo phát xuân thú vị thế nào không? Cưng có biết khi anh dùng roi da kim ống cùng các loại dụng cụ kỳ lạ dần vặt nó, nghe nó há miệng re re lên xin tha trong khi lúc thường không nói được chữ nào cảm giác thành tựu đến thế nào không? Anh còn cố ý lấy sáp nến dính chặt cửa sau của nó lại, mỗi lần đều đích thân cạy ra, thứ đằng trước cũng dùng thanh sắt dựng lên, đồ vật của anh thì là của anh, tuyệt đối không cho phép kẻ khác chạm vào. Một món đồ chơi đáng yêu lại hiếm khi hao phí chút ít công sức lao động của anh như thế anh vốn không nỡ lòng ném đi, nhưng sau đó nó lại sinh bệnh.

Ban đầu chỉ là cảm mạo nên anh cũng không chú ý lắm, vẫn chơi như ngày thường, nhưng sau đó không ngờ dẫn đến nhiễm trùng vết thương cùng bệnh biến chứng (đang bị bệnh này chuyển sang bệnh khác), dẫn đến sốt cao không lùi thần trí mê man, có thể nào đi nữa thì nó cũng chỉ là một món đồ chơi, anh không có nghĩa vụ chữa trị cho một con chuột bạch bệnh tật triền miên, hưởng hồ con chuột bạch dù có tốt đến đâu nếu sống dở chết dở cũng không có giá trị tồn tại, chỉ bằng trực tiếp phá hủy vứt đi, chính vì thế anh mới ném nó cho mấy con chuột đồng bạn khác để bọn chúng cưỡng dâm nó, vừa này cưng cũng nhìn thấy

mà, bọn chúng rất ngoan ngoãn nghe lời. Nhớ lại cảnh tượng ngay lúc đó thực sự hùng tráng lắm nha, mười mấy người cường dân một tên bệnh tật sắp chết, lúc đó anh đứng một bên quay video, thật sự rất kinh điển luôn, có cơ hội sẽ mở cho cưng xem.

Sau khi xong việc anh dùng sáp nến niêm phong tinh dịch không biết là của đứa nào lại trong cơ thể nó, xem như lễ vật cuối cùng, rồi vứt nó trên đường. Thú thật lúc sau anh thấy mình hành động khá liều lĩnh, nhưng đến khi quay lại tìm thì nó đã không còn ở đó, mà lúc ấy trời cũng sắp sáng không kịp đi tìm, hơn nữa anh nghĩ nó không có khả năng sống sót nên cũng không quá để tâm.

Mãi đến tận ngày đó nhìn thấy Bạch Vân Trí trong bệnh viện, anh rất giật mình. Lúc đó anh rất sợ nó sẽ tiết lộ hết tất cả, trước giờ anh chưa từng sợ hãi đến vậy, cảm thấy mọi thứ chỉ cách một lớp giấy mỏng bên cửa sổ, mặt sau chính là toàn bộ sự thật. Có điều cũng may tất cả chỉ là sợ bóng sợ gió, xem ra anh đánh giá nó cao quá.

Vân quá yếu đuối quá ích kỷ, vì hồi ức đáng sợ mà ném hết tất cả ra sau đầu làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ cần bản thân an toàn và hạnh phúc là nó hài lòng rồi, chứ không nghĩ đến chuyện báo cảnh sát cũng quên đi những đứa khác, thực sự là kiểu người “người không vì mình trời tru đất diệt”. Có nhớ về mặt nó nhìn cưng lúc đó không? Nhìn bộ dạng đầy chắc chắn đã xem cưng thành đồng bọn của anh rồi, nó cần bản đầu có tin tưởng cưng, vậy thì làm sao mà yêu cưng được?

Được rồi, cái gọi là toàn bộ sự thật là như vậy đó, kẻ hoãn binh của cưng cũng dùng đến cùng quá ha. Anh hỏi cưng một chuyện, tiểu Duẩn Duẩn, anh yêu em, vậy em yêu anh không?”

18. Chương 18

“Được rồi, cái gọi là toàn bộ sự thật là như vậy đó, cưng cũng dùng kẻ hoãn binh đến cùng quá ha. Anh hỏi cưng một chuyện, tiểu Duẩn Duẩn, anh yêu em, vậy em yêu anh không?”

Tôi đại ra nhìn cậu ta, “Mày rốt cục... muốn đáp án thế nào?” Giọng tôi tĩnh lặng, nghe vào tai trống rỗng cứ như được truyền đến từ nơi rất xa, nhưng thật ra nó phát ra từ miệng tôi. Không... là đầu óc của tôi chứ? Hay là tâm? Hóa ra 2 ngày nay đã đủ lật đổ mọi thứ rồi...

Niết lưỡi biếng cười, “Hãy, hỏi như vậy đúng thật ngu quá. Anh biết em không yêu anh, cũng biết hiện giờ em yêu ai, có điều không sao cả, con người sẽ thay đổi mà, vả lại sự thật bây giờ em là của anh, sau này cũng là của anh, đời này chỉ có thể là của anh, người khác không thể chạm vào em được nữa, còn có cái gì quan trọng hơn chuyện này sao? Em quen biết Vân được bao lâu? Còn anh yêu em đã 8 năm rồi, hơn nữa anh xin thề không một ai yêu em hơn anh. Anh có nhiều thời gian để làm em yêu anh, thật sự không sao cả...” Cậu ta càng cười sâu hơn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt mặt tôi, “Ba ba nói, nếu có thứ gì đó không thuộc về mình, thì hãy diệt nó đi, để nó không thể thuộc về ai khác, chỉ có thể dựa vào mình, đến lúc ấy, nó hoàn toàn là của mình rồi.”

Tôi trợn mắt nhìn người đối diện, câu nói như vậy thoát ra từ miệng cậu ta không hề lạ chút nào, chỉ là đến bây giờ tôi vẫn không thể thích ứng được gương mặt cậu ta giống y đúc với Phong, không, vốn là mặt

của Phong, kiểu tương đồng quỷ dị mà tuyệt đối xa lạ này lần nào cũng bức tôi hỗn loạn đến gần như điên cuồng. Cậu ta biết tôi yêu ai? Là Vân sao? Đúng, tôi hẳn là yêu em ấy, có lẽ em ấy đúng thật ích kỷ và yếu đuối, nhưng có thể hiểu được mà, hơn nữa em ấy cũng yêu tôi, chắc chắn là yêu tôi, chắc chắn em ấy yêu tôi, tôi phải cố gắng nhớ kỹ tình yêu của em ấy... Đã bao lâu rồi kể từ lần cuối tôi nhìn thấy em ấy? Tại sao tất cả lại dần trở nên mơ hồ như thế?... *Mày quen em ấy bao lâu rồi?... Em ấy không hề tin tưởng mày, vậy thật sự yêu mày sao?...* Vì sao mình lại nghĩ đến những câu này?! Mình đã nói rồi mà, cậu ta không chỉ là ma quỷ, mà còn mê hoặc lòng người.... Hủy diệt tôi? Có vẻ như cũng không hẳn là một chuyện quá khó...

Tôi treo một nụ cười tự giễu, bình tĩnh nhìn ống tiêm trong tay Niết bắn phụt lên không khí, nhiều nước thuốc xuống. Tôi phát hiện mình đã quen thuộc với chuyện tiêm thuốc đến mức cho rằng nó là chuyện đương nhiên, mũi kim đâm vào da thịt, đau đớn quen thuộc tác động đến những lỗ kim xung quanh vẫn chưa khép lại, nhưng trong tôi không xuất hiện một ý nghĩ phản kháng nào, trầm luân thì nên bắt đầu từ việc mất cảm giác nhĩ.

“Đây là loại thuốc mê rất tốt, có thể tê liệt từ đầu trở xuống bắp thịt khiến người ta không di chuyển được, nhưng tất cả các giác quan cùng hệ thống cảm giác sẽ không bị ảnh hưởng, anh nghĩ em sẽ thích.”

Niết đẩy xe lăn rẽ vào một căn phòng khác. Căn phòng này cũng không nhỏ, một chiếc giường lớn dùng cho hai người nói rõ đây là phòng ngủ, là một căn phòng ngủ chỉ có giường. Cậu ta mở khóa trên cổ tay cùng mắt cá chân tôi ra, hóa ra chuyển từ ràng buộc sang giải phóng cũng không có bất kỳ một cảm giác tự do nào cả, vì tôi ngay cả một đầu ngón tay cũng không động nổi, Niết cười ôm ngang tôi lên thả nhẹ xuống giường.

19. Chương 18-2: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

20. Chương 19

Cậu ta mặc quần áo xong xuôi, đắp kín chăn cho tôi, đặt đầu DVD đơn giản cạnh bên giường, loay hoay xoay chỉnh đến khi màn hình quay đối diện với tôi mới mỉm cười rời đi.

Tôi chỉ nhìn chiếc máy lạnh leo ấy một giây rồi ngay lập tức nhắm mắt lại, nếu chẳng làm được một việc gì thì chi bằng cứ ngủ cho rồi.

Rất mệt, giây tiếp theo đã thiếp đi.

Dính ngáy như ruồi bâu mật, lạnh giá tựa tuyết rơi. Tôi nằm trên giường, cảm nhận cơ thể không thể cử động vậy mà lại vẫn đang run run, thậm chí cảm giác được lông tơ cũng lần lượt dựng lên theo từng cơn nổi da gà, mồ hôi bị ứ trong chăn, vừa lạnh vừa ẩm ướt mà hạ thân cũng không được tẩy rửa vật bẩn làm

tôi thấy thùng rác mới là nơi thích hợp với mình.

Từ lần trước sau khi làm tình, Niết đã đến đây 2 lần, nhưng mỗi lần đều chỉ tiến hành tiêm cho tôi rồi đi ngay, ngay cả một câu cũng không nói, chỉ để lại đầu DVD liên tục phát, mỗi nó lóe sáng ở nơi độc một màu đen này.

Tôi có thể không nhìn trên màn hình đang chiếu cái gì, nhưng lỗ tai quá mức tận chức trách, tiếp nhận không sót âm thanh lớn nhỏ nào, trong đầu cứ như đang mừng tượng ra những hình ảnh không kìm lại được, có khi còn kinh khủng hơn nhiều so với xem màn hình. Tôi nhìn thẳng lên trần nhà, đôi mắt chưa xót đau nhói như muốn chảy ra máu, khóc quá nhiều làm chúng khô khốc, cái chớp mắt là sự hưởng thụ ngắn ngủi nhưng nhắm mắt quá 2 giây lại là sự xa xỉ không thể chịu đựng nổi. Tôi sợ hắc ám trước mắt sẽ bị nhuộm đỏ, như tranh sơn thủy bị vấy mực, một lớp đỏ như máu lan tỏa vô hạn, nở ra bông hoa yêu diễm mà ứt đằm cuối cùng hóa thành mơ hồ, hình ảnh cưỡng dâm tàn bạo cùng ngược đãi buồn nôn cứ không ngừng lướt qua, một hồi là Phong một hồi là Vân, thậm chí dường như mũi cùng ngộp mùi máu tanh cùng với mùi vị tinh dịch hôi thối, trong miệng vừa chua xót vừa đắng chát, chẳng biết đã ới không biết bao nhiêu lần nữa, mấy ngày nay không ăn gì, trào ra khỏi khóe miệng chỉ toàn là dịch dạ dày, mãi đến tận khi không phun ra nổi cái gì, chỉ còn sót lại nghẹn thở và dạ dày quặn quai co rút. Rõ ràng tai đã bị nhồi đủ các loại âm thanh gào khóc kêu la rên rĩ khóc thét giọng nói tục tĩu dâm ô chộc ghẹo, vậy mà vẫn có âm thanh liên tục tràn vào, cứ như thể sâu bọ lút nhút bò từ lỗ tai vào đại não, vừa không ngừng gặm nuốt quấy rối não tôi vừa phát ra tiếng lạnh lạnh quái dị, vang lên ong ong, chẳng trách đầu tôi nhức như thế choáng váng như thế hỗn loạn như thế... Thật hy vọng bọn nó hành động nhanh lên một chút, ăn sạch phá nát não tôi không chừa lại một mẩu thừa gì là tốt nhất, đừng để đầu óc tôi lại phải lướt qua những hình ảnh kia thêm một lần nào nữa là được... Đừng khiến tôi dần vật đến vậy là được...

Tách, đèn sáng.

Chói mắt quá...

“Duẩn? Duẩn... Duẩn...”

Là giọng của Niết, tốt quá... Tôi thật sự rất khát vọng nghe thấy âm thanh nào đó ngoài tiếng rít gào khóc thét rên rĩ, bất kể là ai cũng được cả. Khó khăn chuyển động nhãn cầu dường như đã đóng mủ ở viền mắt, đau quá... Cảm giác đau đớn khi khẽ động cộng với kích thích từ ánh sáng làm nước mắt lại chảy xuống...

“Cầu cậu... tắt nó... đi...” Giọng đã hoàn toàn khàn đục, là vì quá lâu không được uống nước, huống hồ lúc mới đầu tôi không chịu nổi nên đã rống kêu như một người điên, dây thanh quản sung huyết cũng là chuyện dễ hiểu... “Tôi thật sự không chịu nổi...” Hoàn toàn bất lực, ngay cả quyền lợi bịt tai lại cũng không có, mà sức lực nhắm mắt cũng không có, vậy thì, xin tha chắc vẫn được nhỉ...

“Chắc, sao mà biến cậu ta thành như kia rồi? Trông chẳng khác gì một con quỷ, chẳng đẹp mắt chút nào...” Lời thì như trách cứ nhưng ngữ điệu lại rất thương thức.

Giọng nói của một người đàn ông... Viện trưởng?! Tôi như giật điện mở to hai mắt, thì nhìn thấy ông ta với Niết đứng song song bên giường mỉm cười nhìn tôi.

“Chắc 3 ngày qua vẫn sống dựa vào tinh thần, không chịu nổi nữa rồi đúng không. Nhưng anh đã cho chất dinh dưỡng bổ sung vào thuốc mê rồi, cũng không có vấn đề gì đâu. Tiểu Duẩn Duẩn, anh có một tin rất xấu muốn báo em biết.”

Tin xấu? Mà có từng đem đến cho tao tin gì tốt đẹp sao?

“Bây giờ là ban ngày.”

Bây giờ là ban ngày? Này thì tính là tin xấu gì? Dẫu sao chỗ này ngày sáng đêm tối gì cũng đều đen kịt, có khác gì nhau...? Bây giờ là ban ngày... Ban ngày?! Ban ngày thì sao mà lại ở chỗ này?!

“Ôi chào, xem ra còn chưa trở nên quá đần độn, cuối cùng cũng phản ứng lại rồi. Anh nghĩ chắc em xem mấy cái video kia nhiều đến mức sắp thuộc lòng rồi, chắc chắn rất chán phải không, hay đổi hiện trường biểu diễn đổi khẩu vị cho em nhé? Rất lâu rồi em không nhìn thấy Phong nhỉ, có nhớ nó không?”

Tôi rất muốn lắc đầu (mặc dù chẳng có ích gì), nhưng cần cố cứng đờ không thể động đậy, răng run lập cập, tuy trong chân ấm thấp dính nhớp nhưng lại càng lạnh lẽo hơn, lạnh như muốn đông thành băng, “Niết, tôi không muốn gặp, xin cậu đừng để tôi nhìn thấy, xin cậu...” Nếu như Phong thật sự phải biến mất, thì van xin đừng bắt tôi nhìn thấy... Van xin cậu đừng tàn nhẫn đến vậy...

“Ba ba, có thể bắt đầu chưa?” Niết chỉ mỉm cười nhìn tôi chốc lát, thờ ơ không chút động lòng trước lời van xin bất lực của tôi.

“Có thể. Trước tiên tắt DVD đi.”

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, dòng nước mắt nóng hổi trượt xuống khóe mắt, tâm tôi như một bình pha lê lạnh lẽo bỗng nhiên bị đổ nước nóng vào, nứt vỡ tan tành, mảnh vỡ đâm vào cơ thể rỉ máu không ngừng.

“A...? Đây là chỗ nào?” Phong, nếu như có thể, mình thật sự không muốn gặp cậu... “Duẩn? Trời ạ, sao Duẩn lại ở đây? Cậu sao vậy? Không phải cậu xuất ngoại sao? Chỗ này là chỗ nào? Sao mình lại ở đây? Viện trưởng? Sao viện trưởng cũng ở đây? Chuyện này rất cục là thế nào vậy?” Cậu ấy xông tới lay người tôi làm tôi thấy đầu choáng mắt hoa, não như bị ngâm vào trong chiếc bình rộng lớn bị lắc lư liên tục, va đập từng hồi vào thái dương của tôi, vừa đau đớn vừa hỗn loạn làm tôi phát điên. Hồi nhiều câu như vậy tôi biết giải đáp thế nào? Nhìn trong ánh mắt cậu ấy tràn ngập kinh ngạc mờ mịt hoảng sợ không biết phải làm sao, tôi còn có thể nói gì đây...

“Con có vấn đề gì cứ hỏi cha, cha rất tình nguyện nói cho con biết toàn bộ sự thật, tuyệt không một lời nói dối, bởi vì đối với con mà nói, nói dối trái lại là một loại ân huệ, cha cũng không thiện lương đến vậy.” Giọng của viện trưởng khoan thai truyền đến, tuy đã già cỗi nhưng ngữ điệu vẫn nham hiểm giống hệt trong video, hiển nhiên Phong bị viện trưởng dọa sợ rồi, thậm chí ngừng khóc, ánh mắt chất chứa ngạc nhiên nghi ngờ bắn khoắn dừng lại trên người tôi và viện trưởng, “Viện trưởng... Ông... Ông sao vậy?...Ông nói gì?”

“Con biết thôi miên với ám thị tâm lý chứ? Khoa thần kinh có một loại liệu pháp thôi miên, vì phòng ngừa bệnh nhân chịu kích thích quá độ làm ra hành vi quá khích nên dùng phương pháp thôi miên để người đó quên đi một số chuyện quá khứ không vui nhằm xúc tiến trị liệu, thế nhưng nếu người đó một lần nữa bị tâm lý ám thị khoảng thời gian đó, hoặc tiếp tục chịu một kích thích nào đó to lớn hơn, thì thôi miên sẽ bị tháo gỡ, ký ức bị niêm phong lại sẽ như hồng thủy cuộn cuộn tuôn ra, rất có thể dẫn đến tan vỡ tinh thần, đây là một phương pháp trị ngọn nhưng không trị gốc, khá nguy hiểm.”

“Biết, nhưng cái này có liên quan gì?” Về mặt Phong y đúc với bé trai trong video, không biết sắp xảy ra chuyện gì nhưng lại theo bản năng cảm thấy bất an sợ hãi. Cậu ấy như thế đâu không lại Niết, đối với tên kia mà nói, yếu đuối chính là một loại tội lỗi, hơn nữa còn là tội lỗi trí mạng.

Viện trưởng mỉm cười bước đến gần, ghé sát vào tai cậu ấy nói gì đó, chỉ nhìn thấy Phong bỗng trợn to mắt, hai tay hung hãn bức tóc bịt tai, dường như muốn chắn thứ gì đấy gần trào ra ngoài trở lại vào đầu, mặt tái xanh, lắc đầu lùi về sau mãi đến khi lưng chống lên tường, song tất cả trốn tránh cùng không muốn tin ấy cũng giống như ý định dùng tay chặn lại miệng cống đã xuất hiện lỗ hổng vậy, vừa phí công vừa lừa mình dối người...

“Không thể!!!!” Bỗng dưng Phong bạo phát thét lên tan nát cõi lòng như chọc thủng màng nhĩ tôi, cũng đâm đau nhói trái tim tôi, “Đứa bé đó là ai?! Tôi? Nói bậy! Không phải tôi! Mày là ai? Ai đang nói chuyện với tao! A ~~~~~”

“Phong, đã lâu không gặp, nhớ tao chứ, trước đây tao thường hay tán gẫu với mày mà.” Trong phút chốc Phong thay đổi thành vẻ mặt tươi cười cợt nhả, bàng quan như người ngoài cuộc, quỷ dị đến khiến người ta sởn tóc gáy. “Thế nào, tiểu Duẩn Duẩn, kiểu trò chơi trở mặt này vui chứ?” Niết cười nhe răng, rồi lập tức biến mất, vẻ mặt lại biến thành hốt hoảng bất lực.

“Mày là ai?” Ánh mắt Phong hỗn loạn, tóc tai tán loạn bết mồ hôi, hoảng hốt liên tục nhìn xung quanh, muốn tìm nơi phát ra âm thanh.

“Tao? Tao chính là mày. Nhưng còn hoàn chỉnh còn xuất sắc còn có tư cách sống trên đời này gấp nhiều lần mày.” Khóe môi vì nhếch cao nên tạo thành nụ cười tà mị, mặt trưng ra vẻ hống kị hay. “Tao ở với mày đã rất lâu rồi, đây là thời điểm để mày nhớ lại tao. Mày thật không ngoan, vậy mà lại quên đi người ba ba đã nhận nuôi mình, vong ân phụ nghĩa như thế thì làm sao thành đạt được? Ba ba, cho nó nhớ lại đi.”

“Được.” Viện trưởng mở đầu DVD, “Nhìn thử xem ký ức con nhớ với cái video này có giống nhau không?”

Màn hình sáng lên, chớp chớp vài giây rồi dần dần rõ nét.

Trên màn hình là một bé trai 3, 4 tuổi, người trần truồng núp ở góc tường, đôi mắt to sợ hãi mờ mịt như không biết sắp xảy ra chuyện gì nhưng lại theo bản năng mà thấy bất an sợ hãi, mái tóc nâu hơi xoăn, đôi mắt phượng khá dài, da thật trắng nõn ngũ quan xinh xắn...

“Tiểu Phong Phong, mặt con thật đẹp, nào, tiếp tục nhìn vào camera nào.”

“Ba ba...” Bé trai rụt rè mở miệng, giọng trẻ con non nớt bất an run rẩy, “Cha... Cha muốn làm gì?”

“Nói đơn giản thì... làm con.” Giọng nói âm trầm lộ ra nét cười.

...

...

Phong nhìn chăm chăm màn hình, đôi mắt vô hồn trống rỗng nhưng lại rơi nước mắt, cậu chết sững lác đầu, người run rẩy như chiếc lá cuối thu còn gượng gượng treo trên ngọn cây, dường như chỉ cần một trận gió thu cũng đủ thổi nó đi không để lại dấu tích gì, không có bằng chứng nào chứng minh nó từng tồn tại...

“A ~~~~~!!! Tại sao?!” Phong khom người xuống, tay kéo căng tóc, từ gào thét chuyển thành run rẩy.

“Sao? Nhớ lại tất cả rồi à.” Con người mới vừa yếu ớt lão đảo lúc này lại đắc ý cười phản kích, “La Dực muốn xuất ngoại, vì anh ta ghét bỏ mày chán ngấy mày không thích mày không cần mày nữa, Duẫn cũng đã biết toàn bộ sự thật rồi, mày bắn thủ thấp hèn buồn nôn như vậy, mày nghĩ ai cũng sẽ cưng chiều mày như trước à? Không, không một ai đâu. Mày vốn là một kẻ muốn tự tìm cách kết thúc, hiện giờ sống tiếp còn có nghĩa lý gì? Không bằng chết rồi quên hết đi cũng là một loại giải thoát...”

“Phong! Phong cậu đừng nghe nó, nó đang lừa cậu đấy! Mình không hề ghét bỏ cậu, La Dực cũng chỉ là bị động chẳng hay biết gì, anh ấy vẫn nghĩ rằng cậu lừa anh ấy nên mới thương tâm như thế, nếu anh ấy biết sự thật sẽ tha thứ cho cậu, anh ấy yêu cậu mà, mình cũng mến cậu lắm, cậu đừng nghe nó nói bậy... Phong...” Tôi kéo căng cổ họng đã gần như không phát ra được âm thanh nào liều mạng hét lên, hy vọng có thể gọi lại được một chút lý trí cho cậu ấy, nhưng không có tác dụng, mắt Phong không hề nhìn thấy tôi, mà tai cũng không hề nghe thấy tôi...

21. Chương 20

Tôi nghe thấy tiếng còi lòng vỡ nát, tôi nhìn thấy hình ảnh vỡ vụn tan theo mây trời.

Trong đôi mắt Phong chẳng có gì cả, thậm chí ngay cả tuyệt vọng cũng không thấy, vô hồn như hai viên trân châu tinh xảo xinh đẹp.

Tôi biết người ấy chết rồi, cho dù tim vẫn đập, cho dù hô hấp vẫn phập phồng.

“Tạm biệt... Phong...” Tôi lẩm bẩm mấy chữ, mắt bỗng nhiên đau nhói như kim đâm, trước mắt hoàn toàn đỏ ngầu, rồi sau đó không còn biết gì nữa.

Chờ đến lúc tôi tỉnh lại, cảm giác mắt đã bị thứ gì đó che kín, cơn đau bén nhọn âm ỉ truyền đến, như có đến vài sợi dây thừng kéo căng dây dưa, từng sợi từng sợi thấm máu.

“Không tệ lắm, đúng thật là tình bạn thâm thiết.” Một giọng nói lạnh lẽo mà châm chọc truyền đến, đương nhiên người đó là Niết, và từ này về sau giọng nói quen thuộc này chỉ thuộc về cậu ta...

Tôi quay đầu qua chỗ phát ra âm thanh, “Mắt tao... sao vậy...?”

“Đừng lo, không mù đâu, chỉ là khóc nhiều quá nên mạch máu yếu dễ vỡ, mao mạch sung huyết nghiêm trọng dẫn đến đứt vỡ, anh đã bôi thuốc tốt nhất cho em rồi. Mặc dù nói lễ tang của Phong không thể thiếu đi nước mắt của em, nhưng khóc ra máu thể này cũng thật bất ngờ, trước đây sao anh không biết em có thể khóc như này nhỉ? Tuy nước mắt đỏ tươi thật sự đẹp vô cùng, nhưng em lại thương tâm đến thể chỉ vì nó làm anh rất không thoải mái, xem ra anh vẫn là kẻ lòng dạ hẹp hòi.”

Bộp, bộp, bộp, tôi nghe thấy tiếng vỗ tay vang vọng, tiếp đó là tiếng bước chân nhón nháo mà nặng nề, kế đến là âm thanh quỳ gối dồn dập.

“Chủ nhân.”

“Ba ba giải thích rõ hết cho tụi mày rồi chứ? Xong việc thì tới chỗ tao lấy thuốc, tao nói sẽ giữ lời, chắc chắn sẽ đưa cho tụi mày, hiểu không?”

“Hiểu.”

“Mấy người muốn làm gì?” Tuy mắt không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được có rất nhiều người bò lên trên giường của tôi, hơn nữa tiếng hít thở của bọn họ không hề bình thường, chúng ồ ồ nguy hiểm.

“Niết? Niết mày muốn làm gì?”

Tôi run giọng quay đầu về hướng vừa phát ra giọng Niết, nhưng cơ bắp toàn thân hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng khẩn trương nào, thậm chí ngay cả phản xạ không điều kiện cũng không có, người vẫn cứ lỏng lẻo như tôi đang nằm trên bãi cát tắm nắng hưởng thụ, một loại cảm giác vô lực tận cùng gặm nuốt mỗi một tế bào của tôi, miệng ngập tràn vị đắng chát.

“Niết, tôi sai rồi... Đừng như vậy, cầu cậu...”

Tôi cầu xin bằng thanh âm đáng thương nhất hèn mọn nhất, mắt đau quá, vết thương như bị ngâm trong nước muối đau xót không thôi... Thật lạnh... Huyết dịch dường như ngưng tụ thành những cục băng nhỏ, va đập vào mạch máu chứ không lưu thông, làm tôi đau đốn, bứt rứt lạnh lẽo...

Trên người mát lạnh, vài cánh tay đã vén chăn mò lên cơ thể tôi, xúc cảm lạnh ngắt buồn nôn như bị rấn

quần lấy vậy.

Không nhìn thấy gì càng khiến giác quan thêm nhạy cảm, rất nhiều bàn tay sờ mó trên dưới, liên tục thăm dò, trêu đùa chỗ yếu đuối mẫn cảm của tôi, đầu lưỡi ẩm ướt liếm hôn mút mỗi một chỗ trên cơ thể tôi, tiếng thở dốc dâm loạn ngày càng tăng bên tai, nhiều người thở ra hơi thở ẩm áp hòa lẫn với nhau như muốn nhấn chìm tôi, không biết tay ai đang dạo chơi trên người tôi cũng càng lúc càng nóng...

“Đừng... mấy người đừng chạm vào tôi... Niết, không phải cậu nói yêu tôi sao? Sao cậu có thể để bọn họ làm như thế... Đừng chạm vào tôi...”

“Đừng khóc, Duẩn, băng gạc nhuộm đỏ hết rồi. Anh cũng không muốn làm thế này, nhưng anh quá mềm lòng quá yêu em, thật sự không cách nào tự mình ra tay được, nên không thể làm gì khác ngoài để tụi nó làm giúp anh, đừng lo, sẽ không lâu đâu, anh luôn đứng bên cạnh em đây. Tụi mày có thể bắt đầu rồi.”

A... Đau quá... Đau đến ào ạt kéo đến từ tứ phía, một cơn như điện giật phút chốc xuyên qua người như muốn dập tan tôi, cơn đau đột ngột ấy đánh thức tôi tỉnh từ trong bóng tối, muốn mở mắt nhưng phát hiện mắt đã bị che lại, gờ cánh tay nặng như chì run rẩy sờ lên mắt, định tháo thứ giống như là băng gạc ra. Mắt mình bị thương tổn ư? Chẳng trách đau đến vậy... Vậy tại sao toàn thân cũng đau đến như thế...? Tôi thử tìm một cảm giác gì đấy ngoài cảm giác đau nhức và tê liệt từ cơ thể sắp vỡ nát này, giây dựa một lúc lâu mới cảm nhận được chống người dậy, biến hóa độ cao làm đầu tôi choáng váng người nghiêng ngả, ngã từ trên giường xuống, kết thúc bằng màn đập mông trên thảm, cú ngã như vậy không khác gì muốn mạng tôi cả, dạ dày co thắt lại, yết hầu đau xót không biết nôn ra thứ gì xong lập tức mất đi ý thức.

Lát sau lại tỉnh lại, vừa vặn nghe thấy tiếng người mở cửa.

“Ày trời, sao lại nằm trên đất vậy?” Người đó vội vàng chạy đến dìu tôi.

Người tôi vô lực, nhờ có người đó ôm trở về giường, tôi mù mịt “nhìn” người đó. “Cậu... Tôi...” A... Đầu đau chết mất... Đầu óc như vị nhéo vài cái vô cùng đau đớn, não như bị khuấy đảo hỗn loạn không tã... Đau muốn ngất đi... Đến cùng tôi muốn hỏi câu gì? Tại sao rõ ràng vẫn đang hít thở rất bình thường, mà tôi lại cảm thấy mình như một kẻ đã chết đang ở dưới địa ngục?

Bỗng nhiên cả người nóng lên, tôi bị quây vào một cái ôm rất ấm áp. Hơi người nồng ấm nhanh chóng thấm thấu vào trong cơ thể, ngấm vào mỗi một góc thần kinh không chừa chỗ nào, khắp người như đang dần hòa tan một lớp băng thật dày, ngay cả mạch máu như đóng băng cũng bị hòa tan, huyết dịch bắt đầu dần dần lưu thông, có cảm giác như đang “tái sinh”, một cảm giác rất xa lạ, song tôi lại bắt đầu run rẩy kịch liệt.

“Làm... làm ơn... đừng... đừng chạm vào tôi...”

Tôi kìm nén không nổi run lập cập, nước mắt đầm đìa thấm ướt băng gạc. Cũng không biết vì sao, rõ ràng tôi khát khao ra sức hưởng thụ sự dịu dàng ấm áp ấy đến thế, mà lòng lại hết sức sợ hãi, một nỗi sợ hãi theo bản năng, mỗi một tế bào trong người đều vừa thoải mái vừa bất an, muốn đến gần cái ôm ấy để người đó ôm chặt vào lòng, nhưng lại càng muốn chạy trốn cách xa người ấy, trốn đi thật xa, hoặc có lẽ là vừa muốn chạy mà cũng vừa muốn dựa sát vào? Không biết nữa, thật hỗn loạn...

“Không có chuyện gì, đừng sợ.” Người đó vẫn ôm tôi, khẽ lắc lư, nhẹ nhàng xoa xoa lên phần đầu đau nhức như sắp nứt ra của tôi, giọng nói ngữ điệu vô cùng dịu dàng, “Mắt em bị thương còn chưa khỏi, không thể khóc nữa, trước hết anh xem thử mắt của em thế nào đã, nhé?”

“Anh... anh là bác sĩ? Xem bệnh?”

“Đúng, anh là bác sĩ.”

Tôi nghe thấy tiếng người đó cười khẽ. Người đó mở từng vòng băng gạc trên mắt tôi, ánh sáng chiếu xuống qua từng lớp, đâm mắt tôi có chút không thích ứng được, phải nhắm mày lại. Hình như trên đầu ngón tay người đó có chấm thuốc mỡ, mát mát thanh thanh, đầu ngón tay mịn màng khẽ dùng chút sức xoa xoa trên mí mắt tôi, cảm giác sưng tấy nhói nhói tan đi không ít theo động tác của người đó, ừm, dễ chịu quá.

“Được rồi, bây giờ thử chậm chậm mở mắt ra đi.” Giọng người ấy như đang dỗ con nít, nghe vào tai tạo cảm giác rất an tâm.

Tôi thử mở mắt ra, khẽ động thể này làm mắt đau đón tê tê, mơ màng mở mắt một hồi, khuôn mặt đối diện mới dần dần rõ nét. Nhìn gương mặt đẹp đẽ ở trước mắt, không hiểu vì sao tôi lại chực trào nước mắt.

“Không biết làm sao... mà mặt anh... em nhìn thấy lại rất muốn khóc...”

Lời tôi nói dường như làm người đó thay đổi sắc mặt, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ tươi cười thân thiết, “Đừng khóc, để anh nói em biết vì sao. Em quen anh không?”

Tôi mù mờ lắc đầu.

“Vậy em biết mình là ai không?”

Tôi không quen anh ta còn hiểu được, đằng này tại sao ngay cả mình là ai cũng không nhớ ra cơ chứ? Tôi là ai? Tôi tên gì? A... Đầu lại đau đón... Tay tôi bứt tóc, tự ngược đãi điên cuồng lắc đầu như muốn vứt thứ hỗn loạn kinh khủng ở trong đầu mình ra, mắt tối sầm lại tức khắc ngã vào ngực người ấy, anh ta tiện thể ôm lấy tôi.

“Thật ra chúng ta có quen biết nhau. Em tên Hạ Duẩn, anh là Hứa Phong, là người yêu của em, chúng ta quen biết nhau hơn 8 năm rồi, chung sống vẫn luôn rất hòa hợp, rất yêu nhau. Nhưng vài tháng trước em xảy ra một tai nạn ngoài ý muốn, anh tìm em đến sắp phát điên thì ông trời có mắt cuối cùng cũng để anh tìm được em. Nào ngờ trí nhớ của em hình như xuất hiện chút cản trở, không nhớ rõ rất nhiều chuyện. Vừa rồi em nhìn thấy anh lại muốn rơi nước mắt hẳn là phản ứng bản năng, bởi vì em yêu anh, anh cũng yêu em, hơn nữa còn yêu rất sâu đậm. Em tin lời anh nói chứ?”

“Tin, tất cả đều tin anh, em thấy giọng anh rất quen thuộc.” Tôi vội vã khẳng định, “Phong... Em cảm thấy cái tên này mình gọi thuận miệng lắm. Em đã mơ một cơn ác mộng thật dài, thật đáng sợ... A... Có người

bắt nạt em... Nhưng đến lúc này lại chẳng nhớ được điều gì cả... Chỉ thấy thật ghê tởm và lạnh lẽo... Anh sẽ không chán ghét em chứ?” Tôi ngẩng đầu nhìn Phong, lo lắng nước mắt sẽ lại rơi xuống.

“Ngốc, anh làm sao mà ghét em được? Anh chỉ yêu em, còn yêu em hơn lúc trước.” Tay anh ấy chạm vào mặt tôi, hơi thở ấm áp đang dần tiến đến gần, môi anh mềm mại khẽ gần kề môi tôi, in lên một nụ hôn nhẹ.

“Có một số chuyện nếu đã quên thì cứ quên đi, bây giờ tất cả đều đã là quá khứ, sẽ không còn điều đau lòng hay buồn bã nào nữa, em chỉ cần nhớ anh yêu anh mà em cũng yêu anh là được, hử?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, đương nhiên là được, tại sao lại không được chứ?

Anh ấy cười, cười trông rất đẹp.

— Xong.

22. Chương 21: Phiên Ngoại

rên một chiếc giường lớn, đôi mắt Hạ Duẫn bị che lại, băng gạc trắng tinh thấm ra chút máu, như đóa hoa sinh mệnh chậm rãi nở rộ, màu đỏ tươi đẹp nuốt chửng sắc trắng thuần khiết. Có khoảng chừng mười mấy cậu bé quỳ gối xung quanh anh, quần áo rách rưới, trên những gương mặt trắng bệch gầy gò hiện lên vẻ đỏ ửng không bình thường, đang dồn dập mò vào trong phần chăn đắp kín người Hạ Duẫn, mắt bọn họ vẫn còn chút chần chờ nhìn qua Niết đang đứng bên cạnh.

“Lo lắng cái gì? Thuốc tụi mày vừa uống trong đây có hòa lẫn thuốc thúc tỉnh và một số thành phần khác, gọi là độc được trợ tỉnh cũng được, phần trợ tỉnh thì cần em ấy giải quyết, còn phần độc được sau khi xong chuyện đến chỗ tao để nhận thuốc giải.” Nói xong Niết xoay ghế ngồi xuống.

“Đừng... mấy người đừng chạm vào tôi... Niết, không phải cậu nói yêu tôi sao? Sao cậu có thể để bọn họ làm như thế... Đừng chạm vào tôi...” Hạ Duẫn gần như tuyệt vọng van xin, nhưng chỉ cảm thấy bàn tay tối lui trên người mình bắt đầu làm càn...

“Đừng khóc, Duẫn, băng gạc nhuộm đỏ hết rồi. Anh cũng không muốn làm thế này, nhưng anh quá mềm lòng quá yêu em, thật sự không cách nào tự mình ra tay được, nên không thể làm gì khác ngoài để tụi nó làm giúp anh, đừng lo, sẽ không lâu đâu, anh luôn đứng bên cạnh em đây. Tụi mày có thể bắt đầu rồi.”

“Đừng...” Chấn bị đẩy ra, Hạ Duẫn bỗng nhiên trần trụi giữa không khí lạnh lẽo nên thân thể gần như co giật run rẩy, dấu vết được Niết yêu thương mấy ngày trước vẫn chưa lặn hẳn, dịch trắng sót lại dính khắp xung quanh hạ thể anh, hai điểm trước ngực vì biến hóa nhiệt độ nên màu sắc bắt đầu thẫm đi, hình dạng cũng tự động rõ ràng hơn. Trông rất vô tội, phát ra sự quyến rũ dụ người.

Mấy cậu trai bị thuốc khống chế nào chống lại được hình ảnh này, một người trong đấy rên khê rồi nhào lên người Hạ Duẫn, áp lên đôi môi bởi vì hoang mang và hoảng sợ mà vô cùng run rẩy, những người khác cũng lập tức nhào tới, lè lưỡi say sưa liếm lên mỗi tấc da thịt, bao gồm cả hạt tròn tròn trước ngực và phần bên dưới ủ rũ suy sụp của Hạ Duẫn. Không biết vì nước bọt của ai, mà thân thể Hạ Duẫn bắt đầu thành thật có phản ứng.

“A...” Bị người khác liên tục mút hôn nên môi Hạ Duẫn đã sưng đỏ, hỗn hợp nước bọt từ khóe miệng anh chảy xuống, mỗi một chỗ mẫn cảm trên người đều được xúc cảm ẩm ướt chăm sóc, cảm giác tê dại truyền đến từ mỗi một bộ phận như có luồng điện điện áp thấp lướt qua. Nhưng cảm giác này cũng không duy trì được lâu, Hạ Duẫn nhanh chóng cảm nhận môi lưỡi lướt trên người mình bắt đầu trở nên thô lỗ, liếm mút đã thành gặm cắn, hạ thể bị thô lỗ bóp nặn, sức lực vừa đủ khiến thân thể Hạ Duẫn nổi lên cơn tình triều ửng đỏ, mãi đến khi miệng anh bị nhét vào một cây gậy thịt nóng hừng hực tỏa mùi, thì tất cả dần vật mới chính thức bắt đầu.

Hạ Duẫn chỉ có thể nằm thẳng đơ trên giường, bên tai là tiếng thở dốc ồ ồ, mắt lại không nhìn thấy gì, bị người nằm dưới cầm hung hãn nhét dương vật đủ kích cỡ vào miệng, từng chút một thâm nhập chọc sâu vào yết hầu, rốt cục có người đâm ngón tay vào “cửa sau” anh, ngờ đâu đôi môi trắng bệch của Hạ Duẫn lại nở nụ cười, đồng thời băng gạc trên mắt cũng thấm một màu đỏ tươi...

Người bị lật lại, eo bị người đằng sau dùng sức ôm lấy, tạo thành tư thế nâng cao mông quỳ nằm trên giường. Không người nào chạm vào những bộ phận khác trên thân thể Hạ Duẫn nữa, ai cũng đều chờ người đằng trước xong việc lùi đi ra, thì đến lượt mình bước lên đâm vào huyết anh, trò làm tình này sẽ gây nghiện, huống hồ còn có thuốc trợ tình, dù bọn họ không có bất kỳ thù hằn gì với Hạ Duẫn, càng không có chút tình yêu nào.

Hạ Duẫn không biết người đang di chuyển sau mình đã là người thứ mấy, cũng không biết có bao nhiêu người đã lên đỉnh trong miệng hay ở cửa sau mình. Hạ Duẫn không thể khép miệng chảy ra toàn tinh dịch lẫn với nước bọt lại được, không phát ra nổi âm thanh nào nữa, thân thể mềm nhũn lay động theo tiết tấu của người sau lưng, cả người không chút sức sống, không có dấu hiệu còn sống nào.

“A!! A ~~~~~!” Bỗng nhiên tiếng rên rĩ thống khổ liên tục vang lên, những cậu trai trừng mắt, tất cả đều lấy hai tay bóp cổ họng, cứ như muốn bóp chết mình, mặt hết sức đau đớn. Người ở sau Hạ Duẫn cũng bắt ngờ buông lỏng tay ra, rồi cả người lập tức xụi lơ ngã xuống trên người Hạ Duẫn.

Lúc này Hạ Duẫn phát ra tiếng ghen ngào nhỏ đến mức khó mà nghe thấy, như bị thức tỉnh từ mê man, một lát sau anh vô thức giật giật ngón tay, vậy mà lại thật sự nhấc lên được, ngạc nhiên và phấn khích làm ý thức hỗn loạn trong anh lập tức thanh thản đôi chút, không quan tâm đến trọng lượng đè sau lưng mình, anh ấy gơ tay lên tháo băng gạc đã bắt đầu chảy máu xuống, nén đau mở mắt, hình ảnh mơ hồ đỏ như máu trước mắt dần dần thối lui, bắt đầu rõ nét hơn...

Máu! Quá nhiều máu! Những tên mới vừa cưỡng dâm anh giờ đây đang thống khổ co mình lại, người co giật, ngã xuống giường với đủ loại tư thế nghiêng vẹo, trên sàn tràn đầy máu chảy ra từ mắt, tai, mũi và miệng của bọn họ, thấm vào ga giường, thấm, mùi máu tanh nồng lấp đầy khoang mũi. Đến khi Hạ Duẫn cảm nhận được trọng lượng đè nặng sau lưng mình mới sợ hãi quay đầu lại, nhưng con người đối diện vẫn còn đang ngã lên người anh, hai dòng máu đỏ vẫn đang chảy xuống từ đôi mắt mở to của cậu ta, chảy xuống mặt Hạ Duẫn, chảy vào cổ...

“A ~~~~~!” Hạ Duẩn không chịu nổi hét ầm lên, dòng chất lỏng êm ái theo đường cong cổ trượt xuống, như con rắn trơn nhẵn đang bò trên người anh...

“Không phải em là bác sĩ sao? Nhìn thấy vài đứa sắp chết giãy dựa với em mà nói đâu phải chuyện gì mới lạ, đừng sợ thành như thế chứ?” Một giọng nói thông thả tự đắc không nhanh không chậm vang lên, ngữ điệu như đang xem trò hề, là Niết.

“Các bé ngoan, độc của các cưng phát tác rồi, muốn thuốc giải không? Cầu em ấy đi, chỉ cần tiểu Duẩn Duẩn đồng ý không tính toán chuyện các cưng làm, anh đây đưa ngay.” Niết biếng nhác kéo dài giọng, chỉ tay về phía Hạ Duẩn đang run lập cập không nói ra lời, nhưng trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ châm chọc lạnh lẽo mà tuyệt tình.

Những cậu trai miệng, mũi, mắt, tai chảy đầy máu máu nghe thấy Niết nói vậy tựa như nghe thấy lời thần, vùng vẫy bò lên, bước từng bước lắc lư đến chỗ Hạ Duẩn, duỗi tay về phía anh... Bấy giờ Hạ Duẩn đã ở ranh giới sụp đổ điên cuồng, làm sao mà nghe được mấy câu Niết nói, người đằng sau quá nặng, đè anh không cử động nổi, máu liên tục nhiều xuống thấm vào người bọn họ, tưởng chừng như sắp lan ra toàn thân, người chỉ toàn máu cứ như zombie áp sát đến gần anh...

“A!!!” Hạ Duẩn bịt chặt lỗ tai, che kín mắt lại, anh chỉ kịp thét ra âm thanh vỡ nát này rồi ngay lập tức rơi vào hôn mê, máu, trong đầu anh chỉ còn lại mỗi một hình ảnh ấy.

“Thật đáng thương, xem ra tiểu Duẩn Duẩn không định chú ý đến các cưng thì phải, vậy các cưng cũng chỉ có thể tìm chết rồi.” Như Thượng Đế tuyên ra lời phán quyết, Niết không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Chà chà, từ lúc đầu con đã muốn lấy bọn chúng ra để bức điên Hạ Duẩn, sau đó nhốt cở tận gốc. Thời gian độc phát tác cũng thật trùng khớp với thời gian thuốc làm thoái hóa cơ bắp Hạ Duẩn mất đi hiệu lực.” Viên trưởng đi từ ngoài cửa vào, miệng ngâm điếu thuốc nhìn từng bộ thi thể dần mất đi nhiệt độ.

“Chứ gì nữa. Hạ Duẩn sẽ không yêu con đâu, không thể làm gì khác ngoài phá hủy em ấy, để em ấy sống lại một lần nữa, để em ấy bắt đầu yêu con lại từ đầu. Còn bọn nó, hừ, chạm vào cục cưng của con thì chẳng có lý do gì để tiếp tục có mặt trên đời này cả.”

“Tiếc quá đi, cha phí bao nhiêu công sức mới thu thập được bọn nó cho con, đứa nào cũng đẹp hết.”

“Con có Duẩn rồi, những đứa khác đều chỉ là rác rưởi, vứt đi là đúng. Ba ba, xử lý mấy cái thi thể này không khó chứ?”

“Chắc chắn rồi. Đừng quên, bọn nó vốn là người chết, hủy xác không hề khó, chờ thêm vài ngày nữa căn nhà này bị tháo dỡ là diệt tích hoàn hảo nhất rồi.”

Niết và viên trưởng nhìn nhau cười trong căn phòng bốc đầy mùi máu tanh.

Hết phiên ngoại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-mat>